

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení, konaném dne 19. března 2019 v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Boučka a přísedících Markéty Popovské a Ladislava Kašpara,

takto:

Obžalovaní

P ■■■ K ■■■,

nar. ■■■ ve ■■■, evidenčně bytem na adrese ■■■, fakticky bytem na adrese ■■■,

L ■■■ S ■■■,

nar. ■■■ v ■■■, evidenčně bytem na adrese ■■■, toho času pobytem na adrese ■■■

M ■■■ S ■■■,

nar. ■■■ v ■■■, bytem ■■■

P ■ S ■,

nar. ■■■■■ v ■■■■■, evidenčně bytem na adrese ■■■■■, fakticky pobytem na adrese ■■■■■

M ■ J ■,

nar. ■■■■■ ve ■■■■■, bytem ■■■■■

J ■ K ■,

nar. ■ ■ ■ v ■■■■■, evidenčně bytem ■■■■■ ■ ■■■■■, zdržujícímu se v administrativní budově na adrese ■■■■■

jsou vinni

že

1. obž. P ■ K ■ a J ■ K ■

v přesně nezjištěné době, nejpozději do druhé poloviny roku 2004 si přesně nezjištěným způsobem opatřili do spoluvlastnictví sbírku přesně nezjištěného počtu obrazů, přinejmenším obsahující 300 kusů maleb a kreseb, o kterých věděli, že byly vytvořeny neznámým autorem, jenž napodobil výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN – BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANIHO, Karla SCHMIDTA ROTTLUFFA, Christiana ROHLFSE, Kazimira MALEVIČE, Ernsta Ludwiga KIRCHNERA, Alexandra Michailoviče RODČENKA a dalších, zhruba v období druhé poloviny roku 2004 se rozhodli, že tyto malby a kresby začnou prodávat jako díla skutečně vytvořená na malbách a kresbách podepsanými autory, J ■ K ■ pak za blíže nezjištěných okolností obstaral kupní smlouvu, která měla být sepsána dne 20. 03. 1993 v Mochtíně s prodávající A ■ M ■, rozenou S ■, nar. ■■■■■, o prodeji 17 kusů obrazů signovaných autory Markem FRANKEM, Emilem NOLDE, Marcem CHAGALLEM, Vasilijem KANDINSKYM a Michaiem LARIONOVEM, podle které obrazy měly pocházet z pozůstalosti jejího prvního manžela F ■ T ■, nar. ■■■■■, v průběhu 2. poloviny roku 2004 se J ■ K ■ dohodl s PhDr. J ■ V. K ■, který měl pověst důvěryhodné a umění znalé osoby, a Mgr. S ■ K ■ na zprostředkování prodeje zmíněné sbírky obrazů a kreseb, dne 01. 02. 2005 je vybavil plnou mocí, na základě které měli ověřit uplatnitelnost uměleckých děl, prostřednictvím PhDr. J ■ V. K ■ a Mgr. S ■ K ■ pak v ■■■■■ ulici v bytě P ■ K ■ zajistil, aby fotograf J ■ V ■ pořídil fotografickou dokumentaci několika vybraných obrazů, která měla být užívána k prezentaci obrazů zájemcům, nejpozději dne 25. 04. 2005 J ■ K ■ požádal svého přítele V ■ F ■ o podepsání čestného prohlášení, které pro něho připravil, jímž V ■ F ■ nechal potvrdit skutečnost, že sbírka moderních kreseb a obrazů byla do jeho rukou odprodána v roce 1993 A ■ S ■ von H ■, jakož i skutečnost, že sbírka vznikala ve 20. – 40. letech zásluhou K ■ S ■ von H ■ a manžela A ■ S ■, K ■ T ■, ačkoliv podle kupní smlouvy údajně uzavřené dne 20. 03. 1993 sbírka měla pocházet z pozůstalosti prvního manžela A ■ M ■, rozené

S [redacted], pana F [redacted] T [redacted], a na základě takto cíleně k prokázání údajné a nepravdivé provenience sbírky obrazů a kreseb vytvořených dokumentů, prostřednictvím PhDr. J [redacted] V. K [redacted] a Mgr. S [redacted] K [redacted] prodali v období od září do listopadu 2005 ing. L [redacted] J [redacted] proti vyplacení hotovosti ve výši 4,000.000 Kč, ačkoliv podle vytvořené legendy kupujícímu bylo prezentováno, že sbírku může prodat přinejmenším za částku 35,816.000 Kč, díla vytvořená napodobením výtvaného stylu a opatřená signaturami malířů

1. **Chiroco**, rozměr 35x41, olej na plátně s motivem Koně
2. **Seurat**, rozměr 27x17, olej na dřevě s motivem Nahé zády otočené dívky
3. **Dongen Kees**, rozměr 101x81, olej na plátně s motivem Dívky
4. **Modersohn Becker**, rozměr 49x32, olej na kartonu s motivem Dítěte a kočky
5. **Paul Klee**, rozměr 24x30, olejomalba s motivem Ryb-proškrabované motivy,
6. **Paul Klee**, rozměr 66x55, olej na kartonu s motivem Abstrakce
7. **Modigliani**, rozměr 74x101, olej na plátně s motivem Nahé ležící ženy
8. **Braque**, rozměr 51x61, olej na kartonu s motivem Číše
9. **Chagall**, rozměr 54x69, olej na kartonu s motivem Akrobatky na koni
10. **Kandinskij**, rozměr 54 x 56, olej na plátně s motivem Ryb a ptáka
11. **Paul Klee**, s motivem Abstrakce – barevné kostky
12. **Miro Joan**, s motivem Abstrakce
13. **Paul Klee**, s motivem Žluté ryby
14. **Braque**, rozměr 43 x 32,5, olej na plátně, s motivem Houslí a ovoce
15. **Pechstein**, rozměr 84 x 64,5, olej na plátně, s motivem Přírody kolem řeky
16. **Chagall**, rozměr 26,5 x 21, olej na kartonu, s motivem Vesnice
17. **Chagall**, rozměr 60 x 50,5, olej na kartonu, s motivem Létajícího muže
18. **Kandinskij**, rozměr 25,5 x 30,8, kvaš, s motivem Abstrakce
19. **Redon Odilon**, s motivem Modré abstrakce-květin
20. **Matisse Henri**, s motivem Polonahé sedící ženy
21. **Picasso**, s motivem Zuřícího býka a bílého koně
22. **Picasso**, s motivem Černého býka
23. **Seurat**, rozměr 20,8x30,8, olej na dřevě s motivem Pobřeží
24. **Léger Fernand**, olej na plátně, s motivem Abstrakce
25. **Miro Joan**, olej na plátně, s motivem Modré abstrakce
26. **Vlaminck**, rozměr 50x64, olej na plátně, s motivem Lodka na říčce
27. **Nolde**, rozměr 60x50, olej na plátně, s motivem Slunečnic
28. **Chagall**, rozměr 59,5 x 49, olej na desce, s motivem Ženy a muže
29. **Kandinskij**, s motivem Abstrakce
30. **Redon Odilon**, s motivem Červených rozpitých květin,

částku ve výši 4,000.000 Kč pak převzal od Mgr. S [redacted] K [redacted] J [redacted] K [redacted] a jeho prostřednictvím příslušný podíl obdržel i P [redacted] K [redacted]

2. obž. P [redacted] K [redacted] a J [redacted] K [redacted]

v blíže nezjištěné době v letních měsících červenci až září roku 2005 a na blíže nezjištěném místě jakožto spoluvlastníci ze souboru děl neznámého původu popsaného pod bodem 1. rozsudku nabídli jako díla autorská k prodeji pod smyšlenou legendou o původu těchto obrazů, část těchto maleb a kreseb neznámého původu, cestou S [redacted] K [redacted], na základě plné moci ke zprostředkování prodeje, kterou mu udělil J [redacted] K [redacted] dne 01. 02 2005, L [redacted]

F [redacted], když cca 40 ks maleb a kreseb z této sbírky bylo zprvu I [redacted] H [redacted] odprezentováno v elektronické nabídce, návazně pak v listinném formátu, přičemž k těmto nabízeným obrazům bylo I [redacted] F [redacted] zprostředkovaně cestou S [redacted] K [redacted] uvedeno, že nabídnutý soubor je souborem originálních děl moderních kreseb a maleb pocházejících z počátku 20. století, kdy na základě přiložené, J [redacted] K [redacted] vytvořené nepravdivé provenience, uvádějící, že sbírka vznikla zásluhou K [redacted] S [redacted] von H [redacted] a manžela A [redacted] S [redacted], K [redacted] T [redacted], dále že sbírka patřila do utajeného rodového majetku rodu S [redacted] von H [redacted] a v době nesvobody byla uschována, a proto se nenachází v katalozích moderního umění, dále že sbírka čítá 112 ks, z toho 45 maleb a 67 kreseb, uvedli I [redacted] F [redacted] v omyl, když mu cestou S [redacted] K [redacted] doložili čestné prohlášení podepsané V [redacted] F [redacted], vnukem paní M [redacted], nar. [redacted] vztahující se k původu obrazů a provenienci deklarovanou jako od rodu S [redacted] von H [redacted], dále notářský zápis vztahující se k původu obrazů – osvědčení o prohlášení k původu od paní A [redacted] M [redacted] a J [redacted] K [redacted], dále znalecké posudky o ceně obrazu sign. jako Chagall od znalců J [redacted] D [redacted] a Ing. Š [redacted], úmrtní list pana F [redacted] T [redacted], dopis adresovaný G [redacted] T [redacted], a kupní smlouvu uzavřenou mezi J [redacted] K [redacted] a Mgr. S [redacted] K [redacted] ze dne 07. 09. 2005, když tato cíleně vytvořená nepravdivá provenience k nabízeným obrazům byla taktéž sepsána v Prohlášení ze dne 16. 12. 2005, a posléze tedy tímto původem zaštitěný soubor maleb a kreseb neznámého původu byl dne 16. 12. 2005 na základě kupní smlouvy prodán J [redacted] K [redacted] a P [redacted] K [redacted], a to cestou Mgr. S [redacted] K [redacted], toho času aktuálního a výlučného vlastníka na smlouvě, byť pouze formálního vlastníka po dohodě s J [redacted] K [redacted], I [redacted] F [redacted] za celkovou cenu zaplacenou v hotovosti ve výši 5,500.000,- Kč za soubor maleb a kreseb, označených v přílohách smlouvy:

KLEE	70x56
MATISSE	46x60
MIRO	60x50
NOLDE	60x50
BRAGUE	43x32,5
CHAGALL	26,5x21
CHAGALL	60x50
KLEE	26,5x19
KIRCHNER	70x60
TANGUY	91x73
TANGUY	51,5x64
MIRO	80x64
KIRCHNER	91,5x64
HOFER	45x39,5
BOZNANSKA	66,5x54,5
URY	31x24
BRAGUE	75x59
RIVERA	49,5x39,5
HOFER	40,5x33
BRAGUE	75x60
KERKOVIVUS	41,5x33
CORINT	34x27
KEERKOVIVUS	39x38,5
LEGER	60x49
PICASSO	72,5x63
LEGER	79,5x65

PICASSO	49x42,5
BAUMAISTER	70x62
NAY	70,5x56
JAWLENSKY	52x40
JAWLENSKY	34x28,5
CHAGALL	69,5x49
CHAGALL	25,5x20
BAUMASIER	56x38
BAUMASIER	49x31,5
CHAGALL	61x49
CHAGALL	58x47,5
CHAGALL	32x18,5
NAY	90x41
KLEE	53,5x38
KLEE	32,5x24
KLEE	27,5x19
KLEE	24x18
PECHSTEIN	84x64,
REDON	22,5x1
BOCCIONI	21,5x16
BOCICIONI	21,5x16
DUFY	41,5x33,5
DUFY	42x34
GORKI	31x22
GRIS	32x24
CHAGALL	26,5x21
CHAGALL	26,5x21
KANDINSKI	22x16,5
KANDINSKI	27x22
KANDINSKI	28x22
KANDINSKI	32x22,5
KIRCHNER	30,5x21,5
KIRCHNER	43x30,5
KLEE	27x19
KLEE	19,5x17,5
KLEE	20x17
KLEE	24x17
TANGUY	32x24,5
KLEE	24x19
KLEE	27x19
KOLLWITZ	57x48
KOLLWITZ	59x48,5
KOLLWITZ	59x48
MALEVICH	21x16,5
MARK	23,5x17
MARK	30x20,5
MARK	33x23
MARK	42,5x34,5
MARK	48,5x33,5
MODIGLIANI	57x43,5
MOHOLY-NAGY	26,5x20,5
MOHOLY-NAGY	28x21,5

MOHOLY-NAGY	29x21
MOHOLY-NAGY	33,5x25
MORANDI	22,5x32
MORANDI	28x33
MORANDI	32x23,5
NOLDE	31x25
NOLDE	47,5x27,5
NOLDE	49x32,5
NOLDE	49x39
NOLDE	51x29
NOLDE	52,5x41
NOLDE	49x36,5
PECHSTEIN	24x20,5
PECHSTEIN	35x30
PESHCTEIN	39x26,5
POPOVA	18,5x15,5
POPOVA	31,5x20,5,
POPOVA	45x31,5
PRENDERGAST	45,5x31,5
PRENDERGAST	50x38,5
RODČENKO	22x16
RODČENKO	34,5x21
ROHLFS	50,5x42
ROHLFS	52,5x36
ROHLFS	53x39
ROHLFS	50x35
ROTHLUFT	48,5x36,5
ROTHLUFT	63x45
SAVINIO	33,5x 23
SAVINIO	37x29
SEURAT	29,5x21,5
SCHULZE	21x16
SCHULZE	21,5x16
SCHULZE	24x15

3. obž. J **K**

v blíže nezjištěné době poté, co mu v letech 2004-2006 vznikl finanční závazek vůči P **K** v souvislosti s jejich společnými obchodními aktivitami ve výši 2,500.000,- Kč, J **K** tento závazek přislíbil umořit a jako adekvátní protihodnotu předal bez vědomí a účasti P **K**, P **K** ze souboru děl popsanych pod bodem 1. rozsudku, vlastněných společně s P **K**, čítajícího minimálně 300 ks maleb a kreseb, o kterých věděl, že byly vytvořeny neznámým autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, malby a kresby signované jako

- 1) obraz - autor **Michail LARIONOV**, 20x28.5 cm
- 2) obraz - autor **Emil NOLDE**, 26.5 x 49 cm
- 3) obraz - autor **Emil NOLDE**, 27,5 x 48 cm
- 4) obraz - kresba - autor **MarkFRANZ** (signováno v azbuce), 24,5 x 34 cm

5) obraz - autor **Marc CHAGALL**, 40 x 55 cm, když k původu obrazů P. K. uvedl smyšlenou legendu, že se jedná o autorská díla z Ruska, dále že část taktéž zakoupil od paní M., nar. , v roce 1993 jakožto pozůstalost po jejím prvním manželovi panu F. T., takto umožněný závazek zaštil fiktivní kupní smlouvou mezi ním a P. K. s datem 15. 04. 2001, když fakticky k uzavření došlo v přesně nezjištěné době a na přesně nezjištěném místě až v roce 2006, čímž uvedl P. K. v omyl a obohatil sám sebe o částku 2,500.000,-Kč

4. obž. P. K. a J. K.

v blíže nezjištěné době v zimních a jarních měsících roku 2007 v Dobřanech, Praze a na dalších místech nabídli cestou J. K. a M. S. O. CH., M. R., V. R. a dalším třetím osobám k prodeji soubor děl neznámého původu, ač věděli, že tyto kresby a malby byly vytvořeny neznámým autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, když cestou M. S. a J. K. ve zmíněných třetích osobách vyvolali dojem naléhavosti uskutečnění obchodu tím, že stanovili datum, do kterého je nutno složit zálohu prodávajícímu, tedy P. K. a J. K., v hotovosti ve výši 1.000.000,-Kč jakožto záruku za zapůjčení jednoho díla sign. Marc CHAGALL a zároveň jakožto záruku pro dokončení obchodu se 400 kusy kreseb a maleb za 15,000.000,- Kč, tuto zálohu od zmíněných třetích osob, cestou M. S. přijali a ponechali si ji i přes skutečnost, že k finálnímu prodeji těchto děl nedošlo, když tímto jednáním zamlčeli, byť cestou třetích osob, podstatné skutečnosti týkající se původu těchto děl a obohatili se tak o částku 1.000.000,-Kč.

5. obž. P. S.

v průběhu měsíců říjen až prosinec roku 2007 na blíže nezjištěném místě nabídl k zakoupení J. E., případně některé z dalších osob jemu blízkých ze své sbírky obrazů

- 1) obraz signovaný jako **Marc Chagall** s názvem Prorok a žena, 31,6 x 23,4 cm,
- 2) obraz signovaný **V. Kandinski** s názvem Kompozice II., 22 x 28 cm,
- 3) obraz signovaný jako **V. Kandinski** s názvem Prostorová kompozice, 31,5 x 28,2 cm,
- 4) obraz signovaný jako **Paul Klee** s názvem Abstraktní kompozice, 53 x 38 cm,
- 5) obraz signovaný jako **Emil Nolde** s názvem Květina, 49,3 x 38,
- 6) obraz signovaný jako **Georges Seurat** s názvem Studie postavy, 30,4 x 23,5 cm,
- 7) obraz signovaný jako **Franz Marc** s názvem Noční pastva, 34,4 x 24,5 cm,

tedy obrazy, o nichž věděl, že jsou neznámého původu vytvořené neznámým autorem, napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de Vlamincka, Emila Nolde, George Bragua, Maxe Pechsteina, Marca Chagalla, Vasilije Kandinského, Maxe Ernsta, Odilona Redona, Henri Matisse, Pablo Picassa, Franze Marca, Pauly Modersohn Becker, Paula Klee, Amadeo Modigliani, Kazimira Maleviče, Ernsta Rodčenska a dalších autorů, které získal do své dispozice v průběhu let 2005-2006 po zprostředkovaném nákupu cca 30 obrazů tohoto neznámého původu pocházejících od P. K. a J. K., ing. I. J. za částku 4,000.000,-Kč; k těmto nabízeným obrazům J. E. doložil znalecké posudky od J. D. č. 2895, 2896, 2897, 2901, 2899, 2898, 2900, vytvořil Kupní smlouvu na prodej děl uvedených pod body 1-7, která označil jako soubor uměleckých děl – obrazů od různých autorů 19. a 20. století, když takto připravenou smlouvu včetně popisu všech děl a přiložených posudků

zaslal dne 13.listopadu 2007 ze své emailové adresy na emailovou adresu J. E. a pokusil se těchto 7 ks obrazů pocházejících od P. K. a J. K., tedy obrazy neznámé provenience, pouhé napodobeniny výtvarných stylů deklarovaných malířů, prodat a obohatit se o částku 50,000.000,-Kč, což se nepodařilo, neboť J. E. odmítl nabídku akceptovat,

6. obž. M. S. a P. S.

poté, co nejpozději v průběhu roku 2006 blíže nezjištěným způsobem získali do své dispozice obrazy pocházející od P. K. a J. K., které byly vytvořeny neznámým autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, konkrétně

- 1) obraz – olej na kartonu s názvem **Abstraktní kompozice**, signováno jako **Vasilij Kandinskij**
- 2) obraz – akvarelu na ručním papíře s názvem **Abstraktní kompozice**, signováno jako **Vasilij Kandinskij**,
- 3) obraz – akvarelu na papíře s názvem **Květiny**, signováno jako **Emil Nolde**
- 4) obraz – kombinované techniky na papíře zpevněném kartonem s názvem **Žena**, signováno jako **Odilon Redon**
- 5) obraz – kombinované techniky na papíře zpevněném kartonem s názvem **Zbrojnoš**, signováno jako **Odilon Redon**,

od počátku listopadu 2007 do konce dubna 2008 se společně po předchozí domluvě, pokusili prostřednictvím J. S., a dalších neustanovených osob, prodat tato díla neznámé provenience jako pravá, byť se jednalo o pouhé napodobeniny obrazů výtvarného stylu uvedených autorů, ač byli na základě získaných informací přinejmenším srozuměni s tím, že se o autentická díla daných autorů nejedná, a přesto vešli v kontakt a nabídli tyto k prodeji do Švýcarska, a to cestou T. S., když T. S. a jeho prostřednictvím dalším osobám, sdělovali nepravdivé informace o původu a autentičnosti jednotlivých děl, zamlčovali podstatné skutečnosti o původu, vlastnictví a autentičnosti děl a snažili se vzbudit zájem potenciaálních kupců, konkrétně T. S., navodit zdání originality daných děl předkládanými posudky znalce dr. J. D., a dosáhnout tak prodeje obrazů - v případě obrazu pod číslem 1) za 1,500.000,- EUR, obrazu pod číslem 2) za 300.000,- EUR, obrazu pod číslem 3) za 100.000,- EUR, obrazu číslo 4) za 250.000,- EUR, obrazu pod číslem 5) za 250.000,- EUR, když k obrazům pod čísly 1) a 2) a 3) připojil P. S. ve své emailové korespondenci fotografie děl s „Prohlášením vlastníka“, tedy M. S. a P. S., že jsou vlastníky těchto děl, která zakoupili jako autentická a zaplatili úplnou kupní cenu, k obrazům pod čísly 4) a 5) připojil P. S. ve své emailové korespondenci znalecký posudek o ceně obrazu vystavený znalcem dr. J. D. pod číslem znaleckého deníku 2033 a 2034, přičemž takto jednali ve snaze obohatit se o částku převyšující 5,000.000,-Kč, k dokonání tohoto záměru však nedošlo, neboť poté, co se T. S. kategoricky dožadoval poskytnutí podkladů k původu nabízených obrazů, s ním přerušili kontakt,

7. obž. P. S. a M. J.

v průběhu let 2007 - 2009 získali do své dispozice cestou M. S. od P. K. a J. K. za blíže nezjištěnou cenu několik desítek maleb a kreseb

neznámého původu, vytvořených nezjištěným autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, tato díla mající u sebe v průběhu těchto let uváděli společným jednáním na trh, ač si v tu dobu byli vědomi, a to na základě znalostí, vědomostí a poskytnutých informací, získaných nejdříve v období let 2006 - 2007, že se jedná o obrazy neznámé provenience, o pouhé napodobeniny - kopie stylů světových autorů, tedy díla neoriginální, a i přes tuto skutečnost se rozhodli pod smyšlenými legendami o původu děl tato nabízet za účelem obohacení se, získání finančního prospěchu, případně získání zpět do obchodů vložených finančních prostředků, kdy P. S. připravoval dokumentaci k obrazům, zejména smyšlenou provenienci, kterou byly třetí osoby uváděny v omyl a pod kterou byla díla nabízena posléze M. J. k prodeji jako díla autorská, a to konkrétně

a. v průběhu roku 2007 na blíže nezjištěném místě M. J. po dohodě s P. S. nabídl cestou M. Š. k prodeji J. B. obrazy pocházející z výše uvedeného souboru obrazů od autorů Kandinskij, Chagall, Vlaminck, Picasso, Modigliani, Seurat a další, když k historii a původu obrazů mělo být M. Š. J. B. prezentováno, že se jedná o originální díla s řádným rodokmenem a posudky, dále že se jedná o díla pocházející z dědictví jistého občana kanadské národnosti a že tyto měl nalézt při rekonstrukčních a bouracích pracích, dále že obrazy nejsou prodávány cestou aukčních síní z důvodu vysokých poplatků, dále že jedním z majitelů má být M. S., když tuto smyšlenou legendu, pod kterou měly být obrazy nabízeny třetím osobám, sdělil M. Š. M. J., přičemž J. B. byly nabídnuty obrazy signované jako

- 1) **Kandinskij** – Kvaš-katalogová cena 2.000.000,- EURO
- 2) **Georges Seurat**-katalogová cena 1.500.000,- EURO (s názvem Pobřeží)
- 3) **Maurice de Vlaminck**-katalogová cena 1.600.000,- EURO (Lod'ka na řídce)
- 4) **Kandinskij** „První“ katalogová cena 9.000.000,-EURO
- 5) **Kandinskij** „Druhý“ akvarel/Kvaš - katalogová cena 2.000.000,-EURO
- 6) **Kandinskij** „Třetí“ - katalogová cena 5.000.000,-EURO,

s tím, že uvedené ceny požadují majitelé, jedná se o nabídkové ceny, které jsou obchodovatelné, a tímto jednáním M. J. a P. S. uvedli třetí osoby v omyl a pokusili se obohatit o částku přesahující 5,000.000,- Kč,

b. M. J. po dohodě s P. S. v průběhu roku 2007 na blíže nezjištěném místě nabídl cestou M. Š., D. Z., D. V. A. S., státnímu občanovi Recka obrazy pocházející z výše uvedeného souboru obrazů od autorů Kandinskji, Chagall, Vlaminck, Picasso, Modigliani, Seurat a další, a to konkrétně

- 1) **Kandinskij** – akvarel s názvem **Abstraktní kompozice**
- 2) **Kandinskij** – olejomalba s názvem **Abstraktní kompozice**, a to včetně posudku od J. D. na částku 12,000.000 USD a expertízy z materiálového průzkumu od Ing. B. Š.
- 3) **Kandinskij** – kresba,

když o tato díla A. S. projevil zájem a přicestoval do České republiky v květnu roku 2009, kde se účastnil schůzky v 5. podlaží v kanceláři v Praze na Karlově náměstí, již byli přítomni M. Š., A. S., D. V., D. Z., dále P. S. jakožto údajný právník prodávajícího, přičemž na této schůzce byl prezentován obraz v dřevěném rámu od Vasilije KANDINSKÉHO za cenu 3,000.000,- EUR, který P. S. deklaroval jako originál a své tvrzení podložil historií novodobě

sepsanou k obrazu na PC, na což pan A. S. reagoval požadavkem vlastního znalce za účelem zjištění pravosti obrazu a požadavkem, že v případě pochybností bude znalecký posudek uhrazen prodávajícím, s čímž přítomný právník – P. S. důrazně nesouhlasil; další schůzka se uskutečnila v Praze na Černém Mostě ve stejném složení osob včetně M. J., bez P. S.-právníka, M. J. na této schůzce prohlásil, že obrazy jsou v jeho vlastnictví a pocházejí od nějakého šlechtice z Rakouska a že obrazy jsou ještě stále v depozitu v Rakousku, zájemci posléze stále trvali na dokumentech k původu obrazů, což M. J. přislíbil dodat, poté po těchto požadavcích ze dne na den jeho činnost ustala a nedošlo k realizaci, když tímto jednáním M. J. a P. S. uvedli třetí osoby v omyl a pokusili se obohatit o částku přesahující 5,000.000,- Kč

8. obž. M. J.

v blíže nezjištěné době v roce 2008 předal na blíže nezjištěném místě P. O., nosič CD s fotografiemi obrazů autora Bonnard, Chagall, Kandinkji, Kirchner, Pechstein, Macke, Brague, Gris, Feninger, Nolde, Vlaminck, Seurat, Matisse a další za účelem prodeje obrazů od těchto autorů, když k původu těchto obrazů uvedl, že pocházejí z nově objevené sbírky obrazů, kreseb a grafik po původním majiteli S. von H. a taktéž z Rakouska ze zámku Ebenthal od zámku K. T., ač tyto získal dříve společně s P. S. cestou M. S. od P. K. a J. K. jako díla neznámého původu za blíže nezjištěnou cenu do svého vlastnictví, dále na nosič CD k obrazu se signaturou KANDINSKIJ s názvem Prostorová kompozice a CHAGALL s názvem Prorok a žena, dále doložil znalecký posudek od J. D., když tyto posudky měly zvýšit zájem o díla a vyvolat důvěru v originalitu nabízených děl, načež P. O. projevil zájem o 5 ks obrazů, za které bez uzavření kupní smlouvy zaplatil M. J. v hotovosti částku ve výši 2,000.000,- Kč, a to za obrazy

- 1) v rámu s motivem pohled na řeku s mostem a osobami, malba na plátně, **nečitelná signatura Vlaminck**, rozměr plátna 775mm x 540mm, rám bez zdobení o vnějším rozměru 880mm x 645mm,
- 2) v rámu s motivem ženy ve vaně, **signatura Bonnard**, rozměr plátna 565mm x 400mm, rám nezdobený, vnější rozměr rámu 681mm x 524mm,
- 3) bez rámu – napnuté plátno s motivem lodě, **signatura Feininger 1920**, rozměr 392mm x 472mm ,

když k těmto třem obrazům M. J. jakožto bonus za zaplacenou částku dodal P. O.

- 4) 1 ks akvarel s motivem místnosti, signované **Aug. Macke**, rozměr 243mm x 344mm,
- 5) 1 ks akvarel s motivem osoby s oslíkem, **signatura M.**, rozměr 250mm x 305mm,
- 6) 1 ks obrázek s abstraktním motivem, signatura **Yves Tanguy**.43, rozměr 235mm x 311mm,
- 7) 1 ks obrázek s motivem ženy, **signatura v azbuce Chagall**, rozměr 220mm x 314mm,
- 8) 1 ks kresba uhlím s motivem abstraktního obličejce, **signatura Gris**, rozměr 308 mm x 425mm,

uvedl tedy P. O. v omyl a obohatil se tak o částku ve výši 2,000 000,-Kč,

9. obž. M. J. a P. S.

poté, co v letech 2007-2009 blíže nezjištěným způsobem, na blíže nezjištěném místě získali do dispozice cestou M. S. od P. K. a J. K. za blíže nezjištěnou cenu obrazy, které byly vytvořeny nezjištěným autorem napodobujícím výtvarný styl

malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, k nimž P. S. vypracoval dokumentace sloužící k prezentaci těchto obrazů potenciálním zájemcům, a poté, co v blíže nezjištěné době, na blíže nezjištěném místě začátkem 90. let, získal M. J. do své dispozice přibližně 10 ks obrazů s barokními motivy (umělecko-kulturní směr v letech 1600-1750), které měly pocházet ze zámku Ebenthal v Rakousku, a to od K. T., který se stal a výhradním barokního zámku včetně mobiliáře po F. S., tato díla od majitele K. T. svého času odkoupil za částku cca 100.000,-Kč, M. J. s vědomím P. S. v blíže nezjištěném období a na blíže nezjištěném místě, v letech 2007-2009, nabídl P. H. v listinném formátu A4 sestavu cca 50 ks fotografií výtvarných děl pocházejících z počátku 20. století, tedy moderní umění např. od autora Chagall, Kandinskij, Pechstein, Marc Franz, Modigliani a další, k těmto obrazům P. H. uvedl, že se jedná o díla pocházející ze soukromé sbírky, které majitel zamýšlí prodat a jejichž autenticita je potvrzena, avšak ke konkrétnímu původu děl se nevyjadřoval do doby, než P. H. projevil zájem o 18 ks děl z této nabídky, kdy jako podmínku uskutečnění prodeje trval na setkání s majitelem obrazů a doložení původu děl, o které projevil zájem, konkrétně děl signovaných jako

- 1) **Vasilij Kandinskij** s názvem Zelená, Žlutá, Červená, olejomalba,
- 2) **Marc Chagall** s názvem Vojevůdce, olejomalba na plátně,
- 3) **Marc Chagall** s názvem Houslista, olejomalba na kartonu,
- 4) **Kasimir S. Malevich** s názvem Venkovan, olejomalba na plátně,
- 5) **Alexandr M. Rodčenko**, bez titulu, malba na papíře,
- 6) **Alexandr M. Rodčenko**, s názvem Kompozice, olejomalba na dřevě,
- 7) **August Macke** s názvem Tři ženy, olejomalba na kartonu,
- 8) **Marc Chagal**, s názvem Kostelíky, pastel na papíře,
- 9) **Franz Marc** s názvem U řeky, olejomalba na plátně, fixované na dřevě,
- 10) **Modigliani** s názvem Maria, olejomalba na kartonu,
- 11) **Franz Marc** s názvem Koně, olejomalba na plátně,
- 12) **Max Hermann Pechstein** s názvem Rybářský člun, olej na plátně,
- 13) **August Macke** s názvem Promenáda v ZOO, olejomalba na kartonu,
- 14) **Emil Nolde** s názvem Květiny, olejomalba na plátně,
- 15) **Ludwig Ernst Kirchner** s názvem Ženský akt v přírodě,
- 16) **Franz Marc** s názvem Les, olejomalba na plátně,
- 17) **Franz Marc** s názvem Letní den,
- 18) **August Macke** s názvem Venkovská krajina,
- 19) **Max Hermann Pechstein** s názvem Lodě,

tedy děl získaných prostřednictvím M. S. od P. K., a protože M. J. neměl ze své pozice možnost zprostředkovat setkání P. H. s původním majitelem, neboť ho neznal, využil známosti a důvěryhodnosti K. T., vědomostí pramenících z jejich letitého přátelství a zejména znalosti jeho majetkových a finančních poměrů, dále znalost skutečnosti, že různé obrazy byly taktéž součástí dědictví po F. S., když posléze výše uvedená díla pod body 1)-19) zaštitil pro potřeby prodeje legendou, že za majitele obrazů označil K. T. s tím, že tato díla pocházejí z barokního zámku Ebenthal v Rakousku, z dědictví po jeho otci šlechtického původu, o tomto P. H. přesvědčil, seznámil ho s K. T. za účelem potvrzení skutečné existence dědice zámku v Ebenthalu, K. T. Předložil k podepsání kupní smlouvy, o kterých se mohl domnívat, že se vztahují dodatečně ještě obrazům (ve stylu baroka) zakoupených v 90. letech M. J., a tímto způsobem dosáhl M. J. společně s P. S. prodeje těchto obrazů neznámého původu P. H., když na částku, kterou požadoval M. J., P. H. nepřistoupil a navrhl částku v řádu

100.000,-Kč, kterou M [redacted] J [redacted] posléze po domluvě s P [redacted] S [redacted] akceptoval, avšak vymínil si, že v případě dalšího prodeje obrazů mu bude garantován finanční podíl, M [redacted] J [redacted] a P [redacted] S [redacted] tedy společným jednáním uvedli P [redacted] H [redacted] v omyl a obohatili se o částku nejméně 100.000,-Kč

10. obž. M [redacted] J [redacted] a P [redacted] S [redacted]

v průběhu měsíce března roku 2010 v obchodním centru Olympie v Brně M [redacted] J [redacted] po dohodě a P [redacted] S [redacted] cestou M [redacted] F [redacted] nabídl k prodeji V [redacted] C [redacted] obrazy, které získali M [redacted] J [redacted] a P [redacted] S [redacted] v roce 2007-2009 do dispozice cestou M [redacted] S [redacted] od P [redacted] K [redacted] a J [redacted] K [redacted] za blíže nezjištěnou cenu, tedy obrazy, které byly vytvořeny nezjištěným autorem napodobující výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, o těchto však M [redacted] J [redacted] M [redacted] F [redacted] sdělil, že se jedná o obrazy z dědictví pocházející ze zámku, od autorů Kandinskji, Malevič, Chagall, Vlaminck, a za přítomnosti umění znalých osob blízkých panu V [redacted] Č [redacted] JUDr. R [redacted] Ž [redacted] a I [redacted] P [redacted] předložil posudky a k obrazům, dále cestou M [redacted] F [redacted] předal dokumenty k obrazu od autora Maleviče, resp. desky s přiloženým životopisem a díly autora Maleviče, které vypracoval P [redacted] S [redacted], tyto následně V [redacted] Č [redacted] předal muži ruské národnosti znalé výtvarného umění S [redacted] Z [redacted], když tento projevil zájem, avšak pouze pod podmínkou, že dostane k obrazu absolutně spolehlivé informace od experta v Mnichově či Paříži zabývajícím se pracemi K. Maleviče na náklady M [redacted] J [redacted], když po těchto požadavcích činnost M [redacted] J [redacted] ustala a nedošlo k realizaci, když tímto jednáním M [redacted] J [redacted] a P [redacted] S [redacted] uvedli třetí osoby v omyl a pokusili se obohatit o částku přesahující 5,000.000,- Kč

11. obž. P [redacted] K [redacted], M [redacted] S [redacted], P [redacted] S [redacted] a M [redacted] J [redacted]

na základě předchozí telefonické domluvy ze dne 22. 02. 2010 se dne 27. 02. 2010 na adrese [redacted] č.p. [redacted], okr. [redacted] setkal P [redacted] K [redacted] s M [redacted] S [redacted], kdy si dotýčný od P [redacted] K [redacted] převzal v písemné či elektronické podobě domluvenou aktuální nabídku cca 20 kusů obrazů, o kterých oba věděli, že se jedná o napodobeniny autorských děl dosud nezjištěných světově známých malířů, které vytvořil za blíže nezjištěných okolností neznámý autor, dále dne 01. 03. 2010 v obci [redacted], okr. [redacted] se po předchozí domluvě uskutečnila schůzka M [redacted] S [redacted] a P [redacted] S [redacted], v průběhu jednání P [redacted] S [redacted] od M [redacted] S [redacted] převzal fotografie napodobenin obrazů pocházejících od P [redacted] K [redacted], dne 02. 03. 2010 na schůzce v Praze 9, Zábavní a sportovní centrum Černý Most P [redacted] S [redacted] získané fotografie napodobenin obrazů předal M [redacted] J [redacted], který byl rovněž srozuměn s tím, že obrazy na fotografiích jsou napodobeniny děl světově známých malířů a za účelem budoucího prodeje zájemci o nákup hodnotných uměleckých děl si následně z nabídky vybral deset kusů napodobenin obrazů dosud nezjištěných světově uznávaných autorů za celkovou kupní cenu 2,000.000 Kč, P [redacted] S [redacted] poté objednávku sdělil M [redacted] S [redacted], který dne 19. 04. 2010 opětovně v bydlíšti P [redacted] K [redacted] těchto deset vybraných obrazů vytvořených napodobím stylu existujících autorů vyzvedl a téhož dne uskladnil na adrese [redacted], ulice [redacted] číslo domu [redacted], informaci o provedené transakci předal P [redacted] S [redacted], který jí dále poskytl M [redacted] J [redacted], k dokončení převodu do současné doby nedošlo, jelikož M [redacted] J [redacted] si nebyl schopen obstarat potřebné finanční prostředky, kdy na opakované

dotazy vznášené P. S., M. J. P. S. ujist'uje o vážnosti svého zájmu a krocích, které pro získání finančních prostředků podnikl, přičemž všichni jmenovaní byli nejméně srozuměni s tím, že se jedná o napodobeniny malířského stylu světově známých autorů, které jsou deklarovány jakožto dosud veřejnosti neznámá díla umělců, a že díla budou konečnému zájemci nabídnuta a prodána jakožto obrazy vytvořené uznávaným autorem za částku odpovídající na trhu obvyklým cenám v hodnotách řádů milionů Kč, i když fyzická hodnota nepodobených obrazů se pohybuje v částkách tisíců Kč,

12. obž. P. S. a M. J.

poté, co v letech 2005 – 2006 získal P. S. do své dispozice obraz deklarovaný jako původní dílo malíře Maurice de VLAMINCKA s názvem „Lod'ka na říčce“, který vytvořil za blíže nezjištěných okolností neznámý autor a který s vědomím této skutečnosti a snadné záměny se skutečně existujícími pracemi Maurice de VLAMINCKA, se M. J. po dohodě s P. S. opakovaně pokusil prodat více zájemcům o umění jakožto dosud veřejnosti neznámé dílo tohoto autora, přičemž pro tento účel P. S. vytvořil věrohodné legendy o původu obrazu, k dílu rovněž obstarali odborná posouzení, která měla dokladovat autenticitu, hodnotu a stáří obrazu, M. J. pak po dohodě s P. S. předmětné dílo v době od 28. 05. 2010 nabízel jakožto dílo vytvořené shora zmíněným autorem za částku 600.000 EUR oprávněnému policistovi Policie České republiky, vystupujícímu pod krycím kódem [REDAKCE], o učiněných nabídkách a krocích ohledně prodeje obrazu opakovaně M. J. informoval P. S., který dne 29. 06. 2010 k zajištění budoucího prodeje obraz M. J. předal, M. J. pak dne 14. 09. 2010 v době kolem 10:30 hodin v Praze obraz nazvaný „Lod'ka na říčce“, o rozměrech 50x65 cm prodal oprávněnému policistovi Policie České republiky, vystupujícímu pod kódem [REDAKCE] za částku 14,820.000,- Kč s tím, že jej deklaroval jako původní, dosud neznámé dílo malíře Maurice de VLAMINCKA, jehož skutečná hodnota byla v řádech tisíců Kč, když do kupní smlouvy jako majitelku obrazu uvedl svou manželku M. J., přičemž již před prodáním obrazu M. J. a P. S. byli dohodnuti na způsobu rozdělení takto získaného finančního prospěchu,

13. obž. P. K. a L. S.

v době nejméně od začátku roku 2010 do 14. 09. 2010 na území České republiky, na adresách [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], [REDAKCE], okr. [REDAKCE] I. S. jako malírka obrazů společně a zároveň pod vedením P. K., výtvarného umění znalého, tvořila výtvarná díla napodobováním technik výtvarného stylu známých malířů, zejména autorů Pierra BONNARDA, Edouarda VUILLARDA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Pauly MODERSOHN- BECKER, Ernsta Ludwiga KIRCHNERA, Alexeje von JAWLENSKYHO a dalších, a to za použití upravených barev a dalších pomůcek, které k zabezpečení dlouhodobého výkonu její výše uvedené činnosti obstarával a připravoval P. K., takto vytvořené obrazy byly posléze s vědomím autorky vůči třetím osobám vydávány jako pravé, když takto připravené malby v pravidelných intervalech po předchozí domluvě v místě bydliště I. S. na adrese [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], [REDAKCE], okr. [REDAKCE] P. K. přebíral do své dispozice a dále za účelem vytvoření dojmu požadovaného stáří obrazy ve svém bydlišti na adrese [REDAKCE] č.p. [REDAKCE], okr. [REDAKCE] upravoval ve speciální peci tak, aby mohly být konečným zájemcům nabízeny jako doposud neobjevená, ze soukromé sbírky pocházející, originální díla výše uvedených známých malířů, takto upravená díla opětovně po vzájemné domluvě a v pravidelných intervalech v místě bydliště P. K. na adrese [REDAKCE] č.p. [REDAKCE] vyzvedával občan německé národnosti K. K., který tato napodobená díla na území Spolkové republiky Německo a dalších

zemí Evropské unie nabízel, zprostředkoval a prodával za částky odpovídající na trhu obvyklým cenám v hodnotách řádů statisíců až milionů, s čímž byli P. K. a I. S. srozuměni, když tímto společným jednáním byla nejméně od začátku roku 2010 do 14. 09. 2010 nabídnuta či prodána díla pocházející od autorky I. S., a to

1. blíže neoznačený obraz s motivem krajiny a vesnického stavení, který byl v dosud blíže nezjištěné době a místě K. K. za dosud nezjištěnou částku nabídnut ke koupi oprávněnému policistovi
2. blíže neoznačený obraz s vyobrazením v pokoji sedící ženy a držící šálek
3. blíže neoznačený obraz s motivem ležící ženy
4. blíže neoznačený obraz s motivem kotvící lodě na řece
5. blíže neoznačený obraz s vyobrazením domu, který byl K. K. v dosud blíže nezjištěné době a na místě za dosud nezjištěnou částku nabídnut ke koupi oprávněnému policistovi za celkovou částku 70.000 EUR, kdy do současné doby byla zaplacená záloha ve výši 10.000 EUR
6. blíže neoznačený obraz s vyobrazením houslisty, který byl K. K. v dosud blíže nezjištěné době a místě prodán za částku 15.000 EUR R. E.
7. blíže neoznačený obraz s vyobrazením domu, který byl K. K. v dosud blíže nezjištěné době a místě za dosud nezjištěnou částku nabídnut ke koupi oprávněnému policistovi
8. blíže neoznačený obraz s vyobrazením domu, který byl K. K. v dosud blíže nezjištěné době a místě za dosud nezjištěnou částku nabídnut ke koupi oprávněnému policistovi
9. blíže neoznačený obraz se zátiším – ovoce a blíže neoznačený obraz s motivem tří dětí na okraji lesa, které byly K. K. v dosud blíže nezjištěné době a místě za částku 20.000 EUR prodány R. E.
10. blíže neoznačený obraz s vyobrazením domu, který byl K. K. v dosud nezjištěné době a místě za dosud nezjištěnou částku nabídnut ke koupi oprávněnému policistovi
11. blíže neoznačený obraz s vyobrazením květin ve váze a blíže neoznačený obraz s vyobrazením hlavy ženy, které byly K. K. v dosud blíže nezjištěné době a místě za částku 20.000 EUR prodány R. E.,
12. další dosud přesně neoznačené obrazy, jejichž soubor deseti z toho celkového počtu obrazů bylo K. K. patrně v měsíci červnu 2010 na dosud nezjištěném místě za celkovou částku 155.000 EUR prodáno R. E.,

svým výše popsáním jednáním způsobili zatím přesně nezjištěnou škodu dosahující částky nejméně 5.000.000 Kč

14. obž. P. K. a I. S.

v přesně nezjištěné době, avšak nejdéle do 14. září 2010 na území České republiky, na adresách v a , okr. , kde se zdržuje I. S., a na adrese , okr. , kde se zdržuje P. K., společným jednáním napodobili výtvarný projev autorů

1. **Ernsta Ludwiga Kirchnera**, německého expresionistického malíře, když vytvořili Obraz s motivem aktu ženy, se signaturou v levém dolním rohu E. L. Kirchner, rozměr cca. 56x90 cm,
2. **Andrého Deraina**, francouzského malíře, když vytvořili Obraz s motivem plachetnic na vodní ploše, se signaturou v pravém dolním rohu Derain, rozměr cca 71x 50 cm,

3. **Mauriceho de Vlamincka**, francouzského malíře, když vytvořili Obraz s motivem parníku na vodní ploše v podzimní krajině, se signaturou v levé spodní části Vlaminck, rozměr cca. 68 x 54 cm,
4. **Cuna Amiet**, švýcarského malíře, když vytvořili Obraz s motivem ženy trhající květiny, se signaturou CA 11, rozměr cca. 49x68 cm,
5. **Ernsta Ludwiga Kirchnera**, německého expresionistického malíře, když vytvořili Obraz s motivem aktu sedící ženy, se signaturou v pravém dolním rohu E. L. Kirchner, rozměr cca. 52x70 cm,
6. **Otty Muellera**, německého expresionistického malíře, když vytvořili Obraz s motivem aktů dvou žen sedících v trávě, se signaturou v pravém dolním rohu O. M., rozměr cca. 79x105 cm,
7. **Pauly Modersohn - Becker**, když vytvořili Obraz s motivem dítěte - dívky stojící u květin, se signaturou PMB, rozměr 36x51 cm,
8. **Ferdinanda Hodlera**, švýcarského malíře, když vytvořili Obraz s motivem cesty lemované stromy, se signaturou v pravém dolním rohu P. Hodler, rozměr cca 31x39 cm,
9. **Ferdinanda Hodlera**, švýcarského malíře, když vytvořili Obraz s motivem cesty lemované stromy v pozadí s horským motivem, se signaturou v levém rohu P. Hodler, rozměr cca 30x45 cm,
10. **Pauly Modersohn - Becker**, když vytvořili Obraz s motivem psíka mezi citrusovými plody, se signaturou v levém dolním rohu PMB, rozměr 39x28 cm,

dále obrazy zadokumentované kamerou při hraniční kontrole K [REDAKCE] K [REDAKCE] ze dne 31.03.2010,

11. **Pierre Bonnarda**, francouzského malíře, když vytvořili Obraz s motivem Notre Damu
12. **Maxe Pechsteina**, německého malíře, když vytvořili Obraz s motivem rybářského domku,
13. **Marca Chagalla**, bělorusko-francouzského malíře, když vytvořili Obraz s motivem houslisty
14. **Karla Schmidta Rottluffa**, německého expresionistického malíře, když vytvořili Obraz s motivem domu
15. **Heckela**, když vytvořili Obraz s motivem domu
16. **Ernsta Ludwiga Kirchnera**, německého expresionistického malíře, když vytvořili Obraz s motivem domu
17. **Pauly Modersohn - Becker**, když vytvořili Obraz s motivem zátiší
18. **Pauly Modersohn - Becker**, když vytvořili Obraz s motivem dětí
19. **Ernsta Ludwiga Kirchnera**, německého expresionistického malíře, když vytvořili Obraz s motivem hořícího domu
20. **Cuna Amiet**, švýcarského malíře, když vytvořili Obraz s neznámým motivem
21. **Alexeje Jawlensky**, ruského autora, když vytvořili Obraz s motivem Španělky
22. **Alexandra Rodchenka**, ruského výtvarníka, když vytvořili obraz s abstraktními motivy
23. **Alexandra Rodchenka**, ruského výtvarníka, když vytvořili obraz s abstraktními motivy

v úmyslu, aby tato nová díla odpovídala svými motivy tvorbě těchto autorů a byla považována za díla původní, a to tím způsobem, že I [REDAKCE] S [REDAKCE] dle svých vlastních představ a instrukcí P [REDAKCE] K [REDAKCE], dále dle předloh známých děl těchto autorů, napodobila výtvarný projev autorů uvedených pod body 1 - 23, když na způsobu provedení díla, barvách, plátně, velikosti, motivu se osobně a telefonicky domlouvala s P [REDAKCE] K [REDAKCE], který současně reagoval na požadavky K [REDAKCE] K [REDAKCE], občana Spolkové republiky Německo, jenž pro takto vytvořená díla sháněl kupce v zemích Evropské unie, a dále P [REDAKCE] K [REDAKCE] tyto olejomalby uvedené pod body 1 - 23 poté v přesně nezjištěné době převzal do své dispozice, díla opatřil signaturou autora, jehož výtvarný projev byl napodoben, a provedl takové úpravy, aby tato nová díla působila jako originální výtvor

daného autora, toto prováděli ve velkém rozsahu, přičemž k předání děl třetím osobám v případě děl uvedených pod body 1-10 nedošlo, neboť tato díla byla dne 14. 09. 2010 policejním orgánem nalezena při domovní prohlídce provedené u P. K. v objektu na adrese č.p., okr., nezarámovaná, uložená do pece (udírna-sušárna), sloužící k dosušování obrazů,

tedy

obž. P. K.

pod body 1, 2, 4, 11 a 13.

sebe a jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu a dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že sebe a jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, a kterého se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

pod bodem 14.

napodobil výtvarný projev jiného autora v úmyslu, aby nové dílo bylo považováno za původní dílo takového autora a dopustil se takového činu ve velkém rozsahu,

obž. I. S.

pod bodem 13.

sebe a jiného obohatila tím, že uvedla někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu,

pod bodem 14.

napodobila výtvarný projev jiného autora v úmyslu, aby nové dílo bylo považováno za původní dílo takového autora a dopustila se takového činu ve velkém rozsahu

obž. M. S.

pod body 6 a 11.

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že sebe a jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, a kterého se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

obž. P. S.

pod body 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12

sebe a jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu a dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že sebe a jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, a kterého se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

obž. M. J.

pod body 7, 8, 9, 10, 11, 12,

sebe a jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu a dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že sebe a jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, a kterého se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

obž. J. K.

pod body 1, 2, 3, 4

sebe a jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu a dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že sebe a jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, a kterého se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

čímž spáchali

obž. P. K.

pod body 1, 2, 4, 11 a 13.

pokračující zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

pod bodem 14.

zvláště závažný zločin padělání a napodobení díla výtvarného umění podle § 271 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku,

obž. I. S.

pod bodem 13.

zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku,

pod bodem 14.

zvláště závažný zločin padělání a napodobení díla výtvarného umění podle § 271 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku,

obž. M. S.

pod body 6 a 11.

pokus pokračujícího zvláště závažného zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku,

obž. P. S.

pod body 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12

pokračující zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

obž. M [redacted] **J** [redacted]

pod body 7, 8, 9, 10, 11, 12,

pokračující zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

obž. J [redacted] **K** [redacted]

pod body 1, 2, 3, 4

pokračující zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a

odsuzují se

obž. P [redacted] **K** [redacted]

podle 209 odst. 5 trestního zákoníku, § 67 odst. 1, 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře **700 denních sazeb ve výši 800,- Kč**, přičemž podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest **propadnutí věci** – obrazů, označených jako:

Becker, název díla: Dítě, rozměr: 35,5x51 cm

Hodler, název díla: Cesta, rozměr: 29,5x43 cm

Becker, název díla: Pes, rozměr: 38,5x27,5 cm

Kirchner, název díla: Akt ženy, rozměr: 65,5x89,5 cm

Vlaminck, název díla: Parník na řece, rozměr: 68x54 cm

Kirchner, název díla: Sedící žena, rozměr: rozměr: 52x70 cm

Derain, název díla: Plachetnice na vodní ploše, rozměr: 71x50 cm

Cuna Amiet, název díla: Žena trhající květiny, rozměr: 49x68 cm

Oto Müller, název díla: Akty dvou žen sedících v trávě, rozměr: 79x105 cm

Hodler, název díla: Cesta lemovaná stromy, rozměr: 31x39 cm

uložených ve skladu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště v hlavním městě Praze, Rašínovo nábřeží 390 / 42, 128 00 Praha 2,

obž. I [redacted] **S** [redacted]

podle 209 odst. 5 trestního zákoníku, § 67 odst. 1, 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře **700 denních sazeb ve výši 400,- Kč**, přičemž podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **osmi (8) měsíců**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest **propadnutí věci** – obrazů, označených jako:

bez názvu 33,5x24,5 cm
bez názvu 41,5x26 cm
Chagall, název díla: Muzika

uložených ve skladu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště v hlavním městě Praze, Rašínovo nábřeží 390 / 42, 128 00 Praha 2,

obž. M █████ S █████

podle 209 odst. 5 trestního zákoníku, § 67 odst. 1, 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře **700 denních sazeb ve výši 300,- Kč**, přičemž podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **šesti (6) měsíců**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest **propadnutí věci** – obrazů, označených jako:

Rodchenko, rozměr: 42x25 cm
Kljun, rozměr: 25,5x32,5 cm
Bonnard, rozměr: 24,5x35 cm
Malevic, název díla: Rolnice, rozměr: 36x51 cm
Gris, rozměr: 34x46 cm
Kandinsky, rozměr: 34,5x44 cm
Rodchenko, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 73x40 cm
Macke, rozměr: 60x45 cm
Manuba ?, rozměr: 48,5x68 cm
Chagall, název díla: Muž a koza, rozměr: 24,5x19 cm
Chagall, název díla: Postava za stolem, rozměr: 31,5x22 cm
Tanguy, název díla: Kuželka na černém pozadí, rozměr: 30x24 cm
Marc, název díla: Dva koně, rozměr: 20,5x17,2 cm
Pechstein, název díla: Vesnický výjev, rozměr: 23,5x20 cm
M-xxx, název díla: Lidská tvář, rozměr: 18x15 cm
Larionov, název díla: Trávy, rozměr: 17,4x23,8 cm
Marc, název díla: Tři koně, rozměr: 18,5x26 cm
Tanguy, název díla: název díla: Abstrakce, rozměr: 21,4x20,6 cm
Gris, název díla: Obličej geometrické tvary, rozměr: 24x31,8 cm
Tanguy, název díla: název díla: Abstrakce na černém pozadí, rozměr: 24x28,5 cm
B.M., název díla: Dvě děti v objetí, rozměr: 12x26,3 cm
Macke, název díla: Abstrakce, rozměr: 19,8x15 cm
Exter, název díla: Abstrakce, rozměr: 22,4x24,3 cm
Gris, název díla: Abstrakce, rozměr: 24x29,8 cm
M-xxx, název díla: Čtyři ženy, rozměr: 15,3x18,1 cm
Seurat, název díla: Žena na podiu, rozměr: 24x30,4 cm
D.K., název díla: Ženský akt, rozměr: 31,9x24,4 cm
M, název díla: Dívka s košíkem, rozměr: 49,5x 36,5 cm
Kandinsky, název díla: Abstraktní kompozice, rozměr: 34,5x47 cm

uložených ve skladu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště v hlavním městě Praze, Rašínovo nábřeží 390 / 42, 128 00 Praha 2,

obž. P. S.

podle 209 odst. 5 trestního zákoníku, § 67 odst. 1, 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře **700 denních sazeb ve výši 800,- Kč**, přičemž podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest **propadnutí věci** – obrazů, označených jako:

Nagy, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 20,5x14,5 cm

Nagy, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 28x19,5 cm

Prendergast, název díla: Dvě ženy, rozměr: 33,5x33,5 cm

Filla, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 72x115 cm

Vuillard, název díla: Domy u řeky, rozměr: 45,5x33 cm

Redon, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 38x29 cm

Seurat, název díla: Most nad řekou, rozměr: 18x23 cm

Seurat, název díla: Pobřeží, rozměr: 25x18,5 cm

Seurat, název díla: Nahá žena, rozměr: 26,5x18,5 cm

Lautrec, název díla: Hlava ženy, rozměr: 35x47 cm

Gris, název díla: Váza, rozměr: 50x40 cm

Rottluff, název díla: Domy, rozměr: 59,5x44 cm

Gris, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 63x47,5 cm

Bonnard, název díla: Letní den, rozměr: 31x23 cm

Matisse, název díla: Akt ženy, rozměr: 67x55 cm

Rolfs, název díla: Stavba vesnice, rozměr: 50,5x38 cm

Picasso, název díla: Býčí zápas, rozměr: 70x86,5 cm

Vlaminck, název díla: Parník na Séně, rozměr: 52x60 cm

uložených ve skladu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště v hlavním městě Praze, Rašínovo nábřeží 390 / 42, 128 00 Praha 2,

obž. M. J.

podle 209 odst. 5 trestního zákoníku, § 67 odst. 1, 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře **700 denních sazeb ve výši 800,- Kč**, přičemž podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest **propadnutí věci** – obrazů, označených jako:

Kisling, název díla: Ženský akt, rozměr: 64,5x54 cm

Monuba 1916, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 58,5x49 cm

Malevic, název díla: Postava, rozměr: 60,5x47 cm

Braque, název díla: Houslista, rozměr: 79,5x54 cm

Braque, název díla: Zátíší, rozměr: 70x49 cm

van Dongan, název díla: Sedící žena, rozměr: 50,5x66 cm

Boccioni, název díla: Zátíší sklenice, rozměr: 33x50 cm

Redon, název díla: Tvář ženy, rozměr: 47,5x38 cm

Braque, název díla: Džbán, rozměr: 56x46,5 cm

Rottluff, název díla: Domek, rozměr: 56,5x46 cm
Rivera, název díla: Žena a dítě, rozměr: 48x37,5 cm
Sontine, název díla: Opilcovo ráno, rozměr: 61,5x41,5 cm
Klee, název díla: bez motivu, rozměr: 46,5x30 cm
Prendergast, název díla: Dáma s deštníkem, rozměr: 39x49 cm
Braque, název díla: Hudebník, rozměr: 69,5x39 cm
Braque, název díla: Žena, rozměr: 65x50 cm
Derain, název díla: Nahá žena, rozměr: 58x44 cm
nečitelný, název díla: Zátíší květiny, rozměr: 51,5x92 cm
Lautrec, název díla: Motiv ženy, rozměr: 47x38 cm
Henri Marille, název díla: Sedící žena, rozměr: 80x65 cm
Kandinsky, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 32,5x25 cm
Kandinsky, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 32,5x25 cm
Marc, název díla: Letní den, rozměr: 35,5x24,5 cm
Seurat, název díla: Mořské pobřeží, rozměr: 30,5x20,5 cm
Vlaminck, název díla: Zátíší s loďkou, rozměr: 80x60 cm
Vlaminck, název díla: Loďka na říčce, rozměr: 50x64 cm
Chagall, název díla: Muž s otočenou hlavou, rozměr: 22,6x17,4 cm
Kirchner, název díla: Čtyři postavy, rozměr: 21,3x30,4 cm
Malevic, název díla: Geometrické tvary, rozměr: 27,6x34,4 cm
Savinio, název díla: Ženský akt bez tváře, rozměr: 31,2x44 cm
Feininger, název díla: Loď řeka most, rozměr: 23,9x32,7 cm
Gris, název díla: Obličej geometrické tvary, rozměr: 30x26 cm
M-xxx, název díla: Portrét muže, rozměr: 21,1x29,3 cm
M-xxx, název díla: Sedící postava, rozměr: 25x33,2 cm
Pechstein, název díla: Potok u lesa, rozměr: 33,1x40,8 cm
Feininger, název díla: most a loď, rozměr: 25,6x20 cm
Nolde, název díla: Dívčí obličej, rozměr: 31x40 cm
M, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 20,4x17,2 cm
Nolde, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 26x30 cm
Nolde, název díla: Dvě osoby, rozměr: 32,5x42 cm
Macke, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 21,4x20,3 cm
Max Ernst, název díla: Lidské vnitřnosti, rozměr: 33x43,5 cm
Rottluff, název díla: Cesta k pobřeží, rozměr: 35x45 cm

uložených ve skladu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště v hlavním městě Praze, Rašínovo nábřeží 390 / 42, 128 00 Praha 2,

obž. K

podle 209 odst. 5 trestního zákoníku, § 67 odst. 1, 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře **700 denních sazeb ve výši 800,- Kč**, přičemž podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **jednoho (1) roku**.

Odůvodnění

1. Z důkazů, provedených v hlavním líčení, byl spolehlivě zjištěn shora popsáný skutkový stav. Ten lze rozdělit na tři okruhy. První tvoří skutky pod bodem I. – IV., jejichž předmětem je prodej obrazů obžalovanými K a K. Další skutkový děj je pak obsažen v bodech V. –

XII., ve kterých se tyto obrazy staly předmětem dalších realizovaných či potenciálních transakcí a na kterých se podíleli také obžalovaní S [redacted], S [redacted] a J [redacted]. Konečně poslední okruh skutků tvoří skutky pod body XIII. – XIV., které měli spočívat v samotné tvorbě napodobenin obrazů a jejich distribuci na trh.

Ke skutkům I. – IV.

2. Obžalovaný K [redacted] ke skutkům pod body I.- IV., tedy k původu obrazů, které vlastnil společně s obžalovaným K [redacted] uvedl, že do konce roku 1989 pracoval v [redacted], byl předákem vykládky a zauhlování, zde pracoval od roku 1985 do roku 1990, předtím jezdil s pojízdnou prodejnu [redacted], taky asi pět let, předtím byl ještě u [redacted]. Pokud se má vyjádřit k umění, tak do umění ho zasvětil jeho otec, byl sběratelem obrazů, nemá vystudovanou žádnou školu, k umění se dostal přes svého otce. V 10ti letech už měl svůj ateliér v kůlně, maloval pro radost. Chtěl na AVU, studoval tzv. kombinovaný učební obor po vyučení, jednalo se o ekonomický obor, pak žádal o přijetí a akademii, což se mu nepodařilo. Malování bylo jeho koníčkem, vedle jeho zaměstnaneckého poměru. Narodil se ve [redacted], tam žil do roku 1997, pak bydlel v [redacted], [redacted] u jedné paní, od roku 2000 v [redacted]. K dotazu, kdy poznal pana J [redacted] K [redacted], za jakých okolností, jak často se s ním od roku 1989 stýká, uvedl, že pana K [redacted] zná od 80. let, zná ho ještě jako příslušníka veřejné bezpečnosti v [redacted]. Seznámili se tak, že J [redacted] K [redacted] někde nabízel nějaké kresby. Pana K [redacted] kresby a obrazy vždy zajímaly, v tu dobu již nějaké nabízel k prodeji, ale nemůže tvrdit s určitostí, co přesně pan K [redacted] dělal. S panem K [redacted] se začali stýkat v souvislosti s jejich společným koníčkem, tedy uměním – obrazy a kresby. S panem K [redacted] se nenavštěvovali, většinou se spojili telefonicky nebo se pouze náhodně potkali. On po škole moc nemaloval, začal se starat o rodinu, koníček malování byl upozaděn, stavěl rodinný dům. K návštěvám K [redacted] za účelem toho, že by mu ukazoval, co maluje nedocházelo. Začátkem 90. let měl K [redacted] v [redacted] starožitnictví, nebylo nikterak specificky zaměřeno pouze na obrazy, nacházelo se tam vše, pokud se pamatuje. Vztah mezi ním a panem K [redacted] může popsat slovem známost, nikoli přátelství. K dotazu, kdy a kde poznal pana P [redacted], za jakých okolností, jak pan P [redacted] vypadal, odkud má informaci, že pan P [redacted] měl být tajným agentem, uvedl, že informace k panu P [redacted] má od pana K [redacted]. Celé jméno pana P [redacted] uvést nemůže, nepamatuje si ho. Několikrát pana P [redacted] potkal u pana K [redacted] ve starožitnictví, panem K [redacted] mu byl představen jako pan P [redacted], jednou za panem P [redacted] byli s panem K [redacted] v [redacted], bydlel pravděpodobně v [redacted] ulici, jelí tam tehdy v souvislosti s nabídkou obrazů, kterou toho času učinil pan P [redacted]. V roce 1992 panu P [redacted] mohlo být tak jako jim, pan P [redacted] je v jejich věku, měl také pouze [redacted], neví přesně, jestli mu to sděloval pan P [redacted], měl prý rakovinový nádor, to je to jediné, co si k němu pamatuje. Pana P [redacted] viděl 5 až 10x, většinou vždy ve starožitnostech v [redacted], vždy dohromady s panem K [redacted]. Sám se s panem P [redacted] nestýkal, ani telefonicky, myslí, že na něj ani neměl spojení. Dá se říct, že pan K [redacted] si pana P [redacted] chránil jako svůj zdroj. Pan K [redacted] mu sdělil, že pan P [redacted] byl agentem, ale podrobnosti si nepamatuje. Pan K [redacted] mu vyprávěl minulost pana P [redacted] jako agenta, že hovoří i několika řečmi, že byl dlouhou dobu v zahraničí jako tajný agent, pana P [redacted] slyšel hovořit německy. V té době známý pana P [redacted] nebo pan P [redacted] sám měl právě ty kontakty do zahraničí na ruské důstojníky, kteří měli mít ty „jejich“ obrazy, tam právě vznikla ta nabídka těch obrazů. V posledních letech o panu P [redacted] neslyšel. Četl výpověď paní P [redacted], moc jí ale nerozumí. Pan P [redacted] ale disponoval znalostmi z oblastí výtvarného umění, projevoval se k umění. Pro obžalovaného jedinou identifikací tohoto člověka je to, že neměl [redacted], zda to byl P [redacted] či jiného jména, neví, jemu byl představen jako P [redacted], myslí, že to byl dlouhodobý známý pana K [redacted], znala ho i matka pana K [redacted], a to velmi dobře.

K dotazu, zda koupil společně s panem K [redacted] v roce 1993 soubor obrazů údajně pocházejících od ruských generálů, od koho, v jakém rozsahu, o kolik kusů se jednalo, za jakou cenu, od jakých autorů, kde byly obrazy v tu dobu uskladněny, kam byly převezeny, kdo o koupi věděl, jak bylo s obrazy naloženo během dalších let, uvedl, že nabídku učinil pan K [redacted], oslovil ho s tím, že pan P [redacted] může zprostředkovat soubor obrazů, který má být v držení nějakých ruských generálů, myslí, že to bylo v roce 1993, nějaký měsíc to trvalo, než došlo k realizaci. Okamžitě projevil zájem, chtěl něco z těch kreseb a obrazů vidět, kresby byly na papíře, do měsíce byly připraveny vzorky, bylo to u pana K [redacted] v domě, ve skladu starožitností, bylo to za přítomnosti pana P [redacted]. Bylo to poprvé, co mu tedy byly tyto kresby a malby prezentovány, jednalo se o pár vzorků, jeho první dojem byl výborný, byl tím nadšen. Myslí, že požadoval, aby mu byl předveden mix ruského, německého a francouzského autora. Myslí, že viděl MALEVICHE, BONNARDA, jednalo se o 3 – 5 obrazů, které mu byly prezentovány. Pan K [redacted] od něj chtěl, aby se rozhodl, zda je koupí či nikoliv, jeho přízval z toho důvodu, že pan K [redacted] neměl dostatek financí, pan K [redacted] mu to nabídl v podstatě asi jen z toho důvodu, aby na sbírku finančně přispěl. Finance dojednával pan K [redacted]. Požadoval (obviněný) vidět vše ostatní s tím, že pak mohou jednat dál. Předpoklad byl tedy takový, že soubor měl stát cca 50 tisíc DM, jednalo se o nízkou částku, byl si vědom, že částka je nízká. Pan P [redacted] potřeboval pro sebe a pro Rusy rychlé peníze k odjezdu. V tu dobu se měly obrazy nacházet na území Československa. Ta situace byla taková, že ze strany pana P [redacted] byla situace vykreslena tak, že nezbývá moc dnů do odjezdu Rusů, že část sbírky byla již prodána a byl tedy vytvořen spěch a tlak ze strany pana P [redacted] na nákup, kdo dřív přijde s financema, ten sbírku bude mít. Pan P [redacted] řekl, že má jít o obrazy, které se nacházely v nějakém skladišti Rudé armády, které nebyly evidovány a depozitovány, tehdy se ale moc o historii obrazů nezajímali, důležitá byla kvalita těchto obrazů. Bylo jim nabízeno asi 110 kusů obrazů, maximum bylo 1000 marek za jeden obraz plus asi 20 kreseb. Myslí, že koupili kolem 50 – 55 kusů. Pan P [redacted] přivázel postupně obrazy k panu K [redacted] do [redacted] a oni si postupně vybírali, neví, kde ty obrazy do té doby byly. Vybral si asi 50 kusů a 200 kreseb, které byly tedy pro něj a pana K [redacted]. Nesehnali peníze na celou sbírku. Nicméně pan P [redacted] přivázel obrazy, on je vybíral, zda je pan P [redacted] odvážel potom někam zpět, neví, pana P [redacted] obrazy ale neviděl odvážet. Peníze zaplatili společně s panem K [redacted], 40 tisíc DM zaplatil on, pan K [redacted] 10 tisíc DM. Obrazy byly signovány, ne všechny byly v rámu. Část obrazů si odvezl domů, větší část zůstala u K [redacted], měl velký trezor, něco bylo uloženo tam, pak měl pan K [redacted] další bezpečné úložiště, neví ale, kde bylo. Byli domluveni tak, že on bude zjišťovat a zařizovat u některých vybraných kontrolu materiálu a další posouzení odborníky za účelem zjištění pravosti. První dojmy všech, i znalců, byly kladné. Dohodli se, že nezačnou realizovat okamžitě, ale až něco budou mít v ruce, měli strach, aby obrazy nepocházely z nějaké trestné činnosti, toto zjišťoval pan K [redacted] přes Interpol atd., zda nebyly např. ukradeny za války či vedeny v dal databázích. Hovoří tedy už od roku 95, 96, do té doby se s těmito obrazy nic nedělo. Neměl potřebu obrazy prodávat, myslí, že ani pan K [redacted]. Dohoda byla taková, že prodej budou realizovat společně. Řešil se původ obrazů, byl stále neznámý, nezjistili nic k tomu, odkud pocházejí. Až někdy v roce 2005, když už neměl starožitnosti, tak pan K [redacted] začal mít potřebu něco z obrazů zpeněžit, pan K [redacted] prostě neměl finance, tak v tuto dobu se začaly iniciovat průzkumy obrazů. Prvně pan K [redacted] vyhledal pana D [redacted], který ho odkázal nejdříve na pana ing. Š [redacted], kde už byl s K [redacted] a pan ing. Š [redacted] provedl luminiscenční metodu barevné škály tohoto obrazu, myslí, že se jednalo o Egona SCHIELEHO a CHAGALLA. S panem P [redacted] se po prodeji již nestýkal, jestli pan K [redacted], neví. O vlastnictví jejich sbírky věděl on a s nikým o tom nehovořil, kolegům – sběratelům ukázal nějakou malbu, kresbu, nehovořil ale s nikým o tom, z jakého zdroje ty obrazy – kresby pocházejí. Zda pan K [redacted] sbírku dál prezentoval, to neví, byli ale domluveni, že se tato věc uchová v tajnosti. Po předložení seznamu obrazů a kreseb, včetně cen (příloha č. 1) uvedl, že zde vidí písmo pana K [redacted], musel by si to prostudovat, patrně je to soupis toho, co měl K [redacted] doma,

myslí si, že se jedná o obrazy, které byly tehdy zakoupeny. Pokud se na tento soupis dívá, tak se skutečně může jednat o tu jejich společnou sbírku. Pan K██████ měl v roce 2004 – 2005 potřebu něco prodat, on byl ale zásadně proti, bylo mu jasné, že jejich prodej zrealizovat není a nebude jednoduchá záležitost. Pokud „chcete“ v cizině toto prodat, je zapotřebí přijít s rodokmenem k obrazu, tam vedla jediná cesta přes perfektní materiálovou analýzu a přes komitety, instituce, u každého takového autora o pravosti takového obrazu může rozhodnout jen instituce k tomu pověřená. Dále v tom seznamu nejsou rozměry, nemůže na sto procent říci, že to může být skutečně sbírka, kterou koupili. Když sbírku kupovali, tak pan K██████ měl smlouvu s panem P██████, byly specifikovány pouze kusy, možná to bylo i focené, ale není si už jistý. Chtěl vidět smlouvu, zajímalo ho, zda je tam uvedena výše platby, dostal ji od pana K██████ k nahlédnutí, ale velmi krátce, zůstala v držení pana K██████, on byl v podstatě pouze jen tichý společník, smlouva zněla na jméno pana K██████. Od roku 1993 do roku 2005 se s panem K██████ vídali častěji, alespoň 2x do měsíce se stavěl u něho ve starožitnostech, krom jiného to byla i zastavárna, pokud tam měl obrazy či kresby zastaveny a bylo to pro něj zajímavé do sbírky, která ho i živí, tak to kupoval. V těch letech 1993 – 2005 nevznikla žádná jeho vlastní produkce, nemaloval. K dotazu, zda mu pan K██████ sdělil, že v témže roce, tedy 1993, koupil sbírku moderních kreseb a obrazů za 46 tisíc korun českých, která měla být odprodána A██████ S██████ von H██████ a vznikat ve 20. – 40. letech zásluhou K██████ S██████ von H██████ a K██████ T██████, když tato sbírka měla zůstat v utajeném majetku rodu i přes vyvlastňování nemovitostí v 50. letech - po předložení Kupní smlouvy zajištěné dne 14. 09. 2010 při domovní prohlídce u pana J██████ K██████ jako stopa č. 8 (příloha č. 2) - ještě výzvě, aby se vyjádřil k autorům na kupní smlouvě, uvedl, že v průběhu let, kdy měl pan K██████ zastavárnu a starožitnosti, toho pan K██████ nakoupil vícero, někdy panu K██████ jeho nákupy financoval, pan K██████ měl nabídky, on finance, nicméně s tímto jménem a rodem S██████ se setkal při jeho prvním výslechu poprvé. Pokud je mu předložena ta kupní smlouva, tak o této neví, autory, které zde vidí, jsou autoři, které koupili oni společně s panem K██████, neví, že by pan K██████ tyto obrazy kupoval, nemůže potvrdit ani vyvrátit, zda takové další obrazy těchto autorů pan K██████ vlastnil a zakoupil tedy od paní M██████. Paní M██████ nezná, ze spisu ví, že je to babička pana H██████, kterého taktéž nezná, je však možné, že ho někdy u pana K██████ viděl. O rodu S██████ von H██████ - nepamatuje se, že by mu o něm pan K██████ kdy říkal. K██████ rozhodně nemohl uvést v omyl, neboť se jednalo o člověka, který umění rozuměl, byl historikem umění a měl styky s osobnostmi kultury. Obžalovaný popřel, že by od K██████ převzali 4 miliony korun za obrazy. K██████ měl velké dluhy, všechno si zapisoval. Těžko by předal takovou sumu bez písemného potvrzení. Pokud jde o pana S██████, ten na něj působil jako sponzor K██████. O umění toho moc nevěděl, do debat o umění se nevměšoval.

3. Stejnou obhajobu zaujal v zásadě i obžalovaný K██████. I on uvedl, že sbírka asi 200-250 kusů obrazů moderního umění byla zakoupena od Ruských důstojníků, kteří opouštěli Českou republiku. Dohodli se na ceně okolo 80.000 německých marek (či dolarů). Na obchod chvátali, nedělal se žádný soupis obrazů. Tyto obrazy pak byly v částečném držení jeho a obžalovaného K██████. Obžalovaný zjišťoval, zda se nejedná o obrazy kradené, některé z nich byly opatřeny razítkem Petrohradské galerie. Obžalovaný nepochyboval o pravosti obrazů, nechal si udělat u některých analýzu u znalce Š██████, který byl renomovaným znalcem a spolupracoval s Národní galerií. Za analýzy platil po 10.000,- Kč, a to vždy předem. Obrazy chtěl prodávat tak, že se u advokáta či notáře složí peníze a kupující si bude moci nechat zpracovat vlastní znaleckou analýzu a případně požadovat složené peníze zpět. Tak instruoval i K██████, K██████ a S██████, které vybavil plnou mocí, aby obrazy nabízeli. Rusové mu sdělili, že obrazy pocházejí z Petěrburgu, jejich původ ho nezajímal. Když nabízel obrazy k prodeji, uváděl, že pocházejí od ruských vojáků, žádnou jinou provenienci neuváděl. K██████ a K██████ věděli, že obrazy jsou od Rusů. K██████ říkal, že by bylo dobré mít nějakou provenienci, třeba od šlechtického rodu. On měl

pár obrazů od paní M█████, toho se K█████ chytnul, on mu ale říkal, že by z toho mohl být problém, že se to dá dohledat. Pan F█████ mu pak napsal prohlášení, že obrazy měl obžalovaný od jeho babičky, paní M█████. Toto čestné prohlášení ovšem obžalovaný nikdy nepoužil. Pokud mu bylo předloženo čestné prohlášení, sepsané V█████ F█████, pak obžalovaný uvedl, že jej nikdy nepoužil. K█████ jej po něm chtěl pro kupce z Itálie, bylo mu předloženo K█████. K█████ zplnomocnil k nabízení obrazů, on si i nějaké převzal a nafotil je. nevěděl o tom, že by K█████ nějaké obrazy prodal, dozvěděl se to až teď. V zahraničí nikdy nezařizoval posudky na obrazy, je ale možné, že je nechal dělat někdo na jeho jméno. Některé obrazy půjčil i K█████, neví ale nic o tom, že by nabízel 400 kusů za 15.000.000,- Kč. Obžalovaný dále opětovně uvedl, že nikdy neprezentoval, že by obrazy pocházeli od nějaké paní A█████, a to ani na schůzce s K█████ a K█████. Vždy říkal, že pocházejí od ruských důstojníků. Obžalovaný dále popřel, že by za obrazy dostal nějaké peníze. Ani K█████, ani S█████ mu žádné peníze z prodeje nepředali. Nedostali ani žádnou zálohu. Byla to jejich blbost, důvěřovali lidem. Nemá ponětí, kde všechny obrazy skončily. V hlavním líčení připustil, že k obrazům „vytvořili“ legendu, ta ale podle něj neurčuje pravost díla. Kdo se vyzná v umění, tak si ověří pravost jinak. Smlouva s K█████ na částku 2,5 milionu korun byla sepsána jako případný doklad pro pojišťovnu, kdyby se s obrazy něco stalo.

4. Obhajobu obžalovaných tedy lze shrnout do zásadního vyjádření, že obrazy skutečně existovaly, obžalovaný je nabízel cestou dalších osob k případnému prodeji, nicméně je vždy prezentoval jako sbírku, pocházející od ruských důstojníků. Nakonec žádný obraz neprodali, resp. neobdrželi za ně žádné finanční prostředky. Soud ovšem považuje tuto obhajobu na základě dalších provedených důkazů za vyvrácenou.
5. Při prohlídce jiných prostor užívaných obžalováním K█████ byla zajištěna ve formě ověřené kopie kupní smlouva, která měla být sepsána dne 20. 03. 1993 v ██████ s prodávající A█████ M█████, rozenou S█████, nar. ██████, o prodeji 17-ti kusů obrazů signovaných autory Markem Frankem, Emilem Nolde, Marcem Chagallem, Kandinským a Michaiem Larionovem. V této kupní smlouvě je uvedeno, že obrazy pocházely z pozůstalosti prvního manžela A█████ M█████, pana F█████ T█████, nar. ██████.
6. Dále byla zajištěna listina nazvaná „čestné prohlášení“, z které plyne, že podepsaný V█████ F█████, označený jako legitimní potomek rodu S█████ von H█████, na žádost K█████ prohlašuje a potvrzuje, že sbírka moderních kreseb a obrazů, která se nachází v majetku pana J█████ K█████, byla do jeho rukou odprodána v roce 1993, za dohodnutou cenu, babičkou podepsaného A█████ S█████ von H█████. Tato sbírka vznikala ve 20. - 40. letech zásluhou jejího otce K█████ S█████ von H█████ a jejího manžela K█████ T█████. Tato sbírka potom zůstala v utajeném majetku rodu i přes vyvlastňování nemovitostí a mobiliáře v 50. letech v komunistickém Československu. Tato listina je opatřena doložkou “ověření - legalizace“, podle které V█████ F█████ listinu vlastnoručně podepsal v Plzni dne 25. 04. 2005 před D█████ Š█████, pověřenou JUDr. Hanou Kaslovou, notářkou v Plzni.
7. Z výše uvedených dokumentů vyplývá, že obžalovaný J█████ K█████ se prohlašoval vlastníkem maleb a kreseb, které mu měla v roce 1993 prodat paní A█████ M█████. Podle kupní smlouvy malby a kresby měly pocházet od prvního manžela paní A█████ M█████ F█████ T█████. Z čestného prohlášení podepsaného V█████ F█████, v jehož textu se přímo odkazuje na malby a kresby získané obžalováním J█████ K█████ v roce 1993 od paní A█████ M█████, je však uvedeno, že tyto předměty měly pocházet od manžela paní A█████ M█████, K█████ T█████. V kupní smlouvě také není uvedena žádná informace o tom, že by předmět kupní smlouvy - malby a kresby - vznikl ve 20. až 40. letech 20. století, jak je uvedeno v čestném prohlášení, podepsaném V█████ F█████ před pracovníci notářské kanceláře dr. Kaslové dne 25. 04. 2005.

8. Dále při prohlídce jiných prostor byl zajištěn dokument, nadepsaný „Plná moc“, v němž je uvedeno, že obžalovaný J. K. jako výhradní a nezpochybnitelný majitel uměleckých děl specifikovaných v příloženém seznamu zplnomocňuje PhDr. J. K. a Mgr. S. K., aby v jeho zájmu ověřili uplatnitelnost výše zmíněných uměleckých děl na domácím či zahraničním trhu. Tato „Plná moc“ opravňuje - jak je v textu uvedeno - oba jmenované ke všem jednáním, definitivní souhlas s podmínkami realizace vyžaduje písemný souhlas podepsaného. Předmětný dokument je datován „V Klatovech dne 1. 2. 2005“ a je podepsán obžalovaným J. K.
9. Svědek F. vypověděl, že ono čestné prohlášení přinesl již vyhotovené obžalovaný K. a požádal ho o jeho podepsání. Svědek mu vyhověl, netušil, že by se mohlo jednat o podvod. Svědek se také podrobně vyjádřil k jeho obsahu, když uvedl, že první část textu se může zakládat na pravdivých informacích, které měl K. částečně od něj. Druhá část je však nepravdivá, jeho babička sice vlastnila nějaký majetek, ale určitě do toho nelze vtáhnout osobu T. Svědek současně ale připustil, že v době podpisu mu to bylo jedno. Předpokládal, že obžalovaný použije tuto listinu pouze pro potřeby prodeje obrazů ve starožitnictví.
10. K tomuto vypovídal i obžalovaný P. S. Někdy na podzim roku 2004 ho oslovil jeho dobrý známý dr. J. V. K. s tím, že je možno koupit výtvarná díla od posledního žijícího potomka šlechtického rodu S. von H. za velice zajímavé ceny. Později ho oslovil Mgr. S. K. s tím, že díla skutečně existují a jestli by se na ně nechtěl alespoň podívat. Prokázali se plnou mocí, ta je opravňovala zastupovat majitele výtvarných děl při sjednávání podmínek koupě a prodeje. Od zplnomocněných zástupců K. a K. zajistil rodokmen rodu S. von H., rodinné fotografie a čestné prohlášení toho posledního žijícího potomka, že to dílo pochází ze sbírky výtvarných děl A. S. von H. Tento požadavek tlumočil panu K., který potřebné podklady zajistil a v písemné podobě mu je předal. Čestné prohlášení F., což byl ten poslední žijící potomek, měl ve fotokopii, bylo v českém a anglickém jazyce a oba podpisy byly úředně ověřené. Po nabídce, kterou dostal především od Mgr. S. K., když se jednalo o nabídku děl autorů VLAMINCKA, REDONA a pravděpodobně BRAQUEA, požádal o zapůjčení jednoho z děl, a to konkrétně Maurice de VLAMINCKA s námětem „Loďka na říčce“. Po zapůjčení tohoto díla jeho původnost konzultoval s PhDr. M. J., kurátorkou sbírky dr. V. Ž., která na základě stylu, plátna a použitých barev ohodnotila obraz pozitivně, tedy že dílo vykazuje takové znaky jako dílo původní, tedy dílo autora signovaného na obraze z té doby. Na základě těchto zjištění koupil tři díla, konkrétně olej na plátně „Loďka na říčce“ od Maurice de VLAMINCKA, olej na kartonu „Abstraktní kompozice“ od Odilona REDONA a pravděpodobně „Zátiší“ od BRAQUEA, za která zaplatil částku 500.000 Kč. Po akvizici těch třech děl mu bylo nabídnuto, že může koupit dalších cca 20 výtvarných děl. Protože už neměl peníze, spojil se s ing. J. a za 4 miliony Kč, které společně zaplatili, když peníze sehnal ing. J., ale závazek byl jejich společný, koupili okolo 20ti obrazů, nevzpomíná si přesně, za částku 4 miliony Kč s tím, že bylo dohodnuto, že původní tři zakoupená díla se stávají součástí tohoto společného obchodu a díla si potom rozdělili, část těch děl si jako odměnu za zprostředkování nechal pan K., ať už to byla odměna za zprostředkování nebo se pan K. cítil účastníkem obchodu.
11. Z výpovědi svědka J. vyplývá, že za ním přišel pan S. s tím, že shání částku ve výši 4 miliony na nákup děl. Pak následovaly schůzky, kdy svědek řekl, že je schopen tu částku sehnat a pan S. se domníval, že je mu schopen tu částku do vánoc vrátit. Celá věc se odehrávala někdy na podzim 2005, asi v říjnu. Panu S. půjčil částku ve výši 4.000.000 Kč. Dále ing. J. vypověděl, že na začátku se bavili o čtyřech obrazech, ale nakonec jich bylo víc. Dále uvedl, že chtěl nějaké obrazy do zástavy, myslí, že mu dali 10 kusů obrazů a nějaké kresby,

to bylo někdy v listopadu 2005. Svědek uvedl, že jako majitel v kupní smlouvě vystupoval pan K [REDACTED]. K původu výtvarných děl mu pan K [REDACTED] s panem S [REDACTED] řekli, že se jedná o obrazy z pozůstalosti starobylého rodu, v té době nevěděl, o jaký rod se jedná. Dále mu bylo řečeno, že posledním z rodu je nějaký pan F [REDACTED], od kterého to výhodně koupili. Ing. I [REDACTED] J [REDACTED] také uvedl, že v dispozici pana K [REDACTED] bylo celkem cca 30 obrazů. K dotazu na osobu J [REDACTED] K [REDACTED] ing. J [REDACTED] vypověděl, že toto jméno již slyšel, ale nikdy se s ním nesešel, slyšel o něm pravděpodobně v souvislosti s panem F [REDACTED] a tím, kdo je poslední dědic onoho starobylého rodu. Svědek připustil, že obdržel e-mailem panem S [REDACTED] přeposlané čestné prohlášení pana F [REDACTED] o tom, že jeho babička prodala obrazy panu K [REDACTED].

12. V e-mailové schránce s názvem [REDACTED], jejímž uživatelem byl P [REDACTED] S [REDACTED], byl nalezen e-mail odeslaný od odesílatele „S [REDACTED] K [REDACTED]“ < [REDACTED] > adresátovi „P [REDACTED] van O [REDACTED]“, < [REDACTED] > dne 7. listopadu 2005 v 09:32 hodin, ke kterému byl připojen „seznam obrazů k prodeji“. Tento seznam obsahuje pod názvem „MALBY“ 30 položek se jmény různých malířů s různě vysokými finančními částkami a dále pod názvem „KRESBY“ 50 položek se jmény různých malířů s opět různě vysokými finančními částkami. V seznamu autorů uvedených v části „MALBY“ jsou uvedena 1x jméno VLAMINCK Maurice, 2x jméno BRAQUE Georges a 3x jméno REDON Odilon.
13. Shodný seznam pak byl zajištěn také při prohlídce jiných prostor užívaných obviněným J [REDACTED] K [REDACTED].
14. Svědek K [REDACTED] vypověděl, že co se týká obrazů, tak k tomu se dostal cestou svého dlouholetého přítele pana J [REDACTED] K [REDACTED], který mu byl představen 1992 jeho přítelem T [REDACTED] R [REDACTED], oba byli v té době v nějaké politické straně, pak se začali stýkat a vzniklo mezi nimi přátelství. Někdy v roce 2004 na podzim ho pan K [REDACTED] seznámil s panem K [REDACTED], a to právě proto, že věděl, že s J [REDACTED] K [REDACTED] mají klienty, kteří chtějí prodat nějaký obraz v zahraničí a ty obrazy nabízí a prodávají a na základě plných mocí uplatňují obrazy na uměleckém trhu v zahraničí. Jednalo se o obrazy např. od autora Odilona REDONA a další. Fungoval jako řidič a financoval cesty, byli přátelé, on je laik, co se týká obrazů. Jednalo se o obrazy, které v tu dobu neměly nic společného s panem K [REDACTED], byli také s panem K [REDACTED] se tehdy podívat na nějakého starého mistra ve Švýcarsku. Než poznal pana K [REDACTED], tak se uměním vůbec nezabýval, většinu znalostí v tomto oboru načel až postupem času. Pan K [REDACTED] se považoval za člověka, který je schopen posoudit umělecké dílo, jeho znalosti byly encyklopedické, byl velmi sečtělý. S panem K [REDACTED] v minulosti společně pracoval na možnosti těžby v Africe, dva měsíce asi po jejich seznámení ho pan K [REDACTED] seznámil s panem K [REDACTED], bylo to tedy kolem roku 2005. Pan K [REDACTED] věděl, že on s panem K [REDACTED] jezdí s obrazy po cizině, tudíž mu představil pana K [REDACTED]. Pana K [REDACTED] poznal v hotelu Centrum v Plzni, byl mu představen jako pan K [REDACTED], dále že prý má nějaké obrazy na prodej a jestli by také měli zájem tyto obrazy uplatnit na trhu. Pan K [REDACTED] měl od pana K [REDACTED] asi tři obrazy, myslí, že je měl doma pověšené, pokud si dobře pamatuje. Byl u pana K [REDACTED] doma, viděl je, prý na tyto obrazy měl i nějakou pojistku. To setkání s panem K [REDACTED] bylo předjednáno panem K [REDACTED], takže pan K [REDACTED] na tuto schůzku již donesl fotografie obrazů, dále bylo panu K [REDACTED] řečeno, že jim musí vystavit plnou moc k tomu, aby mohli obrazy nabízet, takové zplnomocnění ale nepotřebovali, obrazy k prodeji nenabízeli. Pokud je mu předložena plná moc ze dne 01. 02. 2005, tak tuto zná a je možné, že vznikla asi v době, kdy se fotili obrazy u pana K [REDACTED]. Dne 12. 01. 2011 vydal policejnímu orgánu na vyzvu dle § 78 trestního řádu fotografie, které tehdy na té první schůzce obdržel od pana K [REDACTED], nicméně na tomto prvním setkání obdržel cca 20 kusů fotografií, další fotografie obdržel od pana K [REDACTED] časem, mezi těmito fotkami jsou tak i fotografie většího formátu, které již dělal profesionální fotograf, jméno bude znát pan J [REDACTED], mělo se jednat o

člověka někde od [REDACTED]. Mezi těmi prvními fotografiemi byly fotografie autorů velmi známých, když tyto fotky ukázal panu K [REDACTED], tak z nich byl naprosto nadšený, on (svědek) sám v té době tyto autory neznal. Na CD, které vydal, se dá zjistit dle data, které fotografie byly těmi prvními, sám si je posléze naskenoval, fotografie od K [REDACTED] dostal pouze fyzicky. Panu K [REDACTED] sdělili, že chtějí obrazy vidět fyzicky a že si je chtějí nafotit, pan K [REDACTED] zajistil v [REDACTED] fotografa pana V [REDACTED] a pan K [REDACTED] zorganizoval jakousi prezentaci těch obrazů u pana K [REDACTED] v bytě v [REDACTED]. Na této schůzce byl tedy pan K [REDACTED], pan K [REDACTED], V [REDACTED], K [REDACTED] a on. Pan K [REDACTED] na této schůzce sdělil, když se dotazovali, že obrazy nakoupil od nějaké paní, vzpomíná si na jméno A [REDACTED] a měla být potomkem nějakého šlechtického rodu. Pan K [REDACTED] říkal, že obrazů má víc, ale že začnou s těmito a pokud se jim podaří je uplatnit na trhu, tak mohou dát do prodeje další obrazy. S panem K [REDACTED] měli zjistit, zda jsou obrazy prodatelné a v pořádku. Panu K [REDACTED] vysvětlili, jak to s panem K [REDACTED] dělají, že obraz vezmou, odvezou ho k nějaké autoritě, která je k danému autorovi určena a tato osoba rozhodne, zda obraz je pravý. S panem K [REDACTED] požadovali od pana K [REDACTED] zplnomocnění, aby věděli, jaká díla mohou nabízet a jakou mají pravomoc, nicméně takové zplnomocnění, pokud se dobře pamatuje, k dispozici neměl, i když na druhou stranu je možné, že ho měli, přesně se nepamatuje. Byli s panem K [REDACTED] zvyklí v minulosti pracovat na základě plné moci, totiž plnou moc chtěli i po K [REDACTED], ale pamatuje se, že jim pan K [REDACTED] nechtěl dát žádné dílo bez peněz. S prvními fotkami od K [REDACTED] byli v Londýně, ale byli upozorněni, že fotografie jsou sice pěkné, ale je zapotřebí ověřit obrazy u daných autorit. Na základě té plné moci vlastně byli jen s těmi fotkami od K [REDACTED] v Londýně. Vzpomíná si, že určitě viděl kupní smlouvy na obrazy, a to mezi panem K [REDACTED] a tou paní, k tomuto se vázal ještě nějaký notářský zápis nějakého notáře z Klatov. Na té smlouvě byl uveden počet kusů, jednalo se o několik desítek obrazů a kreseb, určitě se nejednalo o stovky. Nevzpomíná si, zda na té smlouvě byli uvedeni autoři, nepamatuje se. Tuto smlouvu by měl mít pan S [REDACTED], možná pan J [REDACTED], je možné, že i pan K [REDACTED] má někde kopii této smlouvy. S panem K [REDACTED] v podstatě fungoval jako řidič, hlavní osobou v tom, kde a jak sehnat zájemce o obrazy, byl pan K [REDACTED]. Po předložení kupní smlouvy na obrazy z roku 1993, kterou měl pan K [REDACTED] nabýt obrazy od paní A [REDACTED], uvedl, že to je smlouva, kterou viděl, tuto smlouvu jim předložil pan K [REDACTED]. Těch prvních dvacet obrazů bylo nafoceno panem V [REDACTED], s těmito fotkami poté operovali, K [REDACTED] měl některé fotky fyzicky u sebe. To focení, ta prezentace byla v roce 2005, myslí, že to bylo asi v tom únoru roku 2005. Fotky od K [REDACTED] poprvé ukázal panu K [REDACTED] už někde v létě, hovoří o těch prvních fotkách od K [REDACTED]. Ta prezentace byla u pana K [REDACTED] z toho důvodu, že měl mít provizi v případě, že by se některé obrazy prodaly. To, že existuje sbírka obrazů, vyšlo najevo při první prezentaci, kdy byl pan K [REDACTED] velmi nadšený a pan K [REDACTED] na základě tohoto sdělil, že takových obrazů má víc, pan K [REDACTED] uváděl, že jich má stovky, že se nacházejí u něj a jeho společníka, také uvedl, že součástí toho mají být i impresionisté, které však nikdy neviděl, jednalo se vesměs o moderní umění, moderní autory. Na té prezentaci bylo přibližně 20 kusů obrazů, ví, že tam byl např. obraz od SCHIELEHO, obraz s Krumlovem. Po této prezentaci pan K [REDACTED] začal na základě fotografií od pana V [REDACTED] shánět ve svém okolí finance na nákup obrazů, celé sbírky, chtěl ji koupit na etapy. Nabídka ze strany pana K [REDACTED] byla taková, že by cena byla bez ohledu na autora a kvalitu díla - 100.000 Kč za 1 obraz a 20.000 Kč za 1 kresbu, byla to cena, kterou nastavil pan K [REDACTED], je možné, že došlo k diskuzi ohledně ceny, možná ta cena vznikla na základě nějaké dohody, už se přesně nepamatuje. Podmínkou pana K [REDACTED] bylo, že při nákupu by to mělo být rozloženo tak, že by se kupovalo 1/3 maleb a 2/3 kreseb. Co se týká pravosti – pan K [REDACTED] je přesvědčil, že obrazy jsou určitě pravé, když je sám vidět in natura, takže se dál po pravosti nepídili, nicméně jejich záměrem bylo ověřit pravost obrazů u autorit, které k tomu byly určeny. K [REDACTED] měl K [REDACTED] říct, že obrazů má mít stovky, tuto informaci v pozdější době slyšel i on sám od K [REDACTED], ale neví, v jaké době. Na tuto sbírku v počátcích také sháněl peníze, což se mu nepodařilo. Lidem předkládal fotografie, které měl k dispozici, dále uváděl, že pan K [REDACTED] tvrdí, že jsou pravé a kvalitní, dále uváděl, že

obrazy prodává pan K [redacted] a že má k dispozici doklady o osobě, rodu, od kterého ty obrazy nabyly, myslel tím zde, že viděl tu kupní smlouvu z roku 93 a dále o informacích, které mu byly poskytnuty, že se má jednat o starý šlechtický rod. K prodeji obrazů P [redacted] S [redacted] a L [redacted] J [redacted] uvedl, že Pan K [redacted] po nějakém čase přivedl pana S [redacted] a pan S [redacted] posléze přivedl pana J [redacted]. Domluvili se, že oni dva, pan J [redacted] a pan S [redacted], dají dohromady peníze a všichni čtyři, tedy včetně pana K [redacted], budou spoluvlastníky nakoupených děl, a budou se snažit uplatnit tyto obrazy na trhu. Při prvním nákupu se pan S [redacted] určitě nesetkal s panem K [redacted], jedině že by ho k němu vzal pan K [redacted]. Pana S [redacted] od počátku o obrazech informoval pan K [redacted], myslí, že měl stejné informace jako on (svědek). U prvních jednání, která byla vedena mezi panem K [redacted] a S [redacted], nebyl (svědek), ale ani u setkání mezi panem J [redacted] a S [redacted]. V té době, tedy před uzavřením prvního obchodu, disponovali pouze fotografiemi obrazů, žádné obrazy s K [redacted] u sebe fyzicky neměli. Ten nákup v roce 2005 se uskutečnil tak, že pan K [redacted] ještě s jedním pánem přivezli obrazy do jeho garáže v [redacted]. Ten druhý muž – neví, kdo to byl, nebyl mu představen, myslí, že to byl asi K [redacted] partner, pan K [redacted] jednou sdělil, že potřeboval na nákup od paní A [redacted] zapůjčit peníze, takže se domníval, že se jedná o toho muže, který s K [redacted] ty obrazy společně nakupoval. Pan K [redacted] uvedl již na začátku, že na obrazy se s někým složil a že tedy jsou ve spoluvlastnictví, jednalo se o muže s [redacted]. Tito muži tedy přivezli 30 maleb a 50 kreseb za částku 4 miliony Kč, malby byly za 3 miliony a zbytek kreseb za 1 milion Kč. Pan K [redacted] se nechtěl sejít s nikým dalším, takže se dohodli, že se přivezou obrazy do jeho garáže, pak poodjedou o kus dál, pak přijede k němu do garáže pan S [redacted] a pan J [redacted] a K [redacted], podívají se na díla, zda jsou v pořádku, předají mu peníze, pak si obrazy odvezou a on se znovu sejde s panem K [redacted] a s tím druhým mužem a předá jim peníze, takto se to také stalo. Peníze mu v garáži předal pan J [redacted], pokud se pamatuje, jednalo se o 4 miliony Kč v hotovosti, domnívá se, že nějaká smlouva o koupi obrazů byla podepsána, ale on takovou žádnou u sebe doposud nenašel. Po předložení kupních smluv, které vydal pan J [redacted], uvedl, že tyto smlouvy si dělali vzájemně všichni, tzn. pan S [redacted], on, pan J [redacted] a pan K [redacted], tyto smlouvy byly udělány z důvodu, aby měli v ruce nějaký nabývací titul vzhledem k tomu, že neměli žádnou smlouvu od pana K [redacted]. Chtěli obrazy vyvážet do zahraničí, takže museli mít nějaký nabývací titul, takto se dohodli. Hlavním dokumentem bylo prohlášení o vymezení pravidel správy souboru uměleckých děl jejich spoluvlastníky, takže se jednalo o jejich dohodu, co se těch kupních smluv týká. Po panu K [redacted] žádali, aby vystupoval jako prodávající, ale pan K [redacted] nechtěl nic podepsat, vlastně všichni se nacházeli v euforii, takže na K [redacted] netlačili a až postupem času se na tento problém neustále naráželo, že nemají nabývací titul. V tu dobu byl on a pan K [redacted] jediný, kdo měl ke K [redacted] přístup. Jinak tyto kupní smlouvy, pokud se pamatuje, se dělaly až později, pan J [redacted] ho o to požádal, ověřovali obrazy v zahraničí, chtěli mít tedy nabývací tituly. Doklad o předání peněz žádný neexistuje, on o takovém neví. Obrazy si s panem K [redacted], S [redacted] a J [redacted] rozdělili, aby měl každý z nich nějaké v držení, pak si každý ty své obrazy odvezli, k tomuto byly sepsány předávací protokoly, které policejnímu orgánu vydal. Když J [redacted], S [redacted] a K [redacted] odjeli, tak zavolal panu K [redacted], který přijel zpět s tím jeho kolegou, on jim předal 4 miliony Kč, pan K [redacted] je přepočítal, a poté společně s tím mužem odjeli. Někaký návrh kupní smlouvy musel určitě být, vzpomíná si, že se ještě řešilo, že ohledně té ceny za ty obrazy byly problémy, cena byla dlouho diskutovaná, pan K [redacted] požadoval, aby v případě prodeje některých z těchto děl byla doplacena část panu K [redacted], nicméně kolik to bylo a za jakých podmínek, to už není schopen si vzpomenout. Zda taková smlouva byla či nebyla podepsána, to si již nevzpomíná, je možné že existuje smlouva, kde vystupoval K [redacted] jako prodávající a on jako kupující, ale on takovou smlouvu nemá. Po předložení smluv ze dne 7. září 2005, v které pan K [redacted] figuruje jako prodávající a svědek jako kupující, jedna ze smluv je na částku 4 miliony Kč, druhá na částku 8,5 milionů Kč, uvedl, že tyto smlouvy viděl, ale asi nebyly podepsány, neví, faktickým vlastníkem obrazů byl pan K [redacted] a jeho spolumajitel, tak

to vnímal ze svého pohledu. On, pan J [REDACTED], K [REDACTED], S [REDACTED] se stali vlastníky ve chvíli, kdy za ty obrazy zaplatili panu K [REDACTED] a tomu druhému muži. Pana S [REDACTED] a pana J [REDACTED] neznal, seznámili se až v průběhu koupi. V kupních smlouvách, které mu byly předloženy a které vydal policejnímu orgánu pan J [REDACTED] uvádí, že v bodě I. je uvedený původ obrazů, který se dozvěděli v přípravných jednáních od pana K [REDACTED], ukázal jim tu kupní smlouvu z roku 93 a dále jim ukázal nějaký notářský zápis, kde k tomuto se i měla vyjadřovat ta paní M [REDACTED], on tento dokument u sebe nemá, na těchto dokumentech byly uvedeny skutečnosti, které jsou uvedeny v tom bodě I. v kupních smlouvách, které tedy vydal pan J [REDACTED], tyto smlouvy, myslí, vypracovávala přítelkyně pana S [REDACTED]. Myslí, že se snažili zjistit další informace k rodu S [REDACTED] von H [REDACTED], nejvíce se tím zabýval pan J [REDACTED] a pan K [REDACTED]. Časem, ale neví přesně kdy, se dozvěděl další varianty původu obrazů. Jednou variantou bylo to, že obrazy měli K [REDACTED] s jeho společníkem koupit od nějakých ruských důstojníků, okolnosti tohoto tvrzení se mu zdály směšné, tuto informaci asi uvedl pan K [REDACTED], ale není si jistý, kde tato informace vznikla. Zeptal se pana K [REDACTED], zda tomu tak je, pan K [REDACTED] mu to nějak osvětlil, ale již se nepamatuje na podrobnosti. Ohledně tohoto hovořil i s panem K [REDACTED], S [REDACTED] a J [REDACTED], tedy o informaci, že by obrazy mohly pocházet od ruských důstojníků. Pak se dozvěděl další variantu, bylo to po druhém nákupu, že pan K [REDACTED], když pracoval ještě u policie, tam měl zcizit z nějakého policejního depozitu v Plzni, do kterého měl přístup, umělecká díla. Hovořilo se o nějakém člověku od StB, který v tom měl mít také prsty, nicméně tato varianta se mu zdála přitažená za vlasy, tuto informaci mu musel říct někdo z Plzně, např. kamarád, kterému asi řekl, že od K [REDACTED] tyto obrazy nakoupili. Tuto informaci si nijak neověřil, obrazy jen zadávali na internetu, zda nejsou kradené či hledané, tím tuto informaci v podstatě vyloučili. Původu obrazů nepřikládali tak velkou důležitost, neboť po tom druhém nákupu měli za sebou již tolik cest a zkušeností s obrazy, že by do té doby již minimálně museli zjistit, zda díla byla kradená, hledaná či další původ k obrazům. Jejich názor k obrazům se vyvíjel časem, věřili tomu, co si sami exaktně ověřili, může zmínit např. objektivní skutečnosti, co se týče Entartete Kunst a další informace, které se dají dohledat na internetu. Za své zkušenosti považuje i skutečnost z dob, kdy jezdil ještě sám s K [REDACTED], než poznal K [REDACTED], obrazy, s kterými měli zkušenosti, myslí obrazy po prvním nákupu. Po prvním nákupu v roce 2005 měli fyzicky obrazy pouze on, pan J [REDACTED] a pan S [REDACTED]. Pan K [REDACTED] u sebe žádné obrazy neměl, říkal, že si obrazy nechá u nich a při jedné cestě do Paříže a Švýcarska došlo k rozhádání se jejich skupiny, kdy pan K [REDACTED] svoji část obrazů vyžadoval a pan S [REDACTED] s J [REDACTED] mu tento požadavek upírali. Vybrali společně nějaké obrazy s tím, že se budou snažit je verifikovat, a to u institucí, které k tomu ve světě jsou určeny. Ty velké fotografie, které vydal na základě ustanovení § 78 trestního řádu, jsou fotografie, které právě k té verifikaci sloužily. Do ciziny jezdili všichni, podle toho jak kdo mohl, většinou se to rozdělovalo podle toho, kdo měl jaký obraz v držení. Byl s KANDINSKÝM v New Yorku, kde jim bylo doporučeno, aby se spojili s paní B [REDACTED], která je z [REDACTED], jednalo se o obraz, na který měl vývozní povolení, které vydal policejnímu orgánu. VLAMINCKA odvážel do Paříže do Institutu Wildenstein pan J [REDACTED] nebo S [REDACTED]. Pan J [REDACTED] jel s KLEEM do Bernu. Pak se ještě jelo do Paříže s CHAGALLEM (ten by měl být ještě nyní v Comitté). Dále vezl autora CIROCO, motiv „KONĚ“ do Říma. Dále vezl obraz od NOLDEHO do Seebühlu. Toto trvalo dva roky, asi do roku 2008. Většinu děl muselo nechat na místě, takže se čekalo dlouhou dobu, než dostali nějaké vyjádření, společně se informovali o výsledcích. Kromě obrazu od NOLDEHO – název „KVĚTINY“ - pan J [REDACTED] dal tento obraz do Německa – který chtěli zabavit s tím, že to je padělek, najali si ale právníka z Berlína, s jehož pomocí obraz dostali zpět. Neřešili ani, že obraz byl označen za padělek, neboť právě v tomto institutu se v minulosti stalo již to, že obraz, který byl označen za padělek, byl posléze některým z úředníků tohoto institutu nabízen dál a řešila to policie. U těch ostatních obrazů bylo konstatováno, že obrazy nezařadí do katalogů. Nikdy nebylo ale uvedeno písemně z těchto institucí, že by se jednalo o padělek, většinou to bylo bez udání důvodů. Dostali např. pouze e-mail, dopis, jednalo se vždy o pár řádek textu. O výsledcích se vzájemně tedy informovali. U každého institutu to bylo jinak,

vypsali si, kdo dílo předkládá, za jakým účelem, a pak se čekalo na výsledky. Původ obrazu tyto instituce nezajímal, žádali o autentizaci, vyřešení toho, zda to dílo je pravé a zda k tomu dílu je něco známo, původ obrazu nedokládali, pokud se pamatuje, nic takového od nich v jednotlivých institucích nebylo požadováno, tedy co se jeho zkušeností týká, pokud bylo něco k původu požadováno po J. [redacted] a S. [redacted], to neví, toto např. požadují aukční domy. V hlavním líčení pak na této výpovědi v zásadních bodech setrval. Připustil pouze vlastní pochybnost o původu obrazů, když nevyločil, že skutečně mohly pocházet od ruské armády.

15. K případnému původu obrazů byla vyslechnuta svědkyně I. P. [redacted], která uvedla, že takového práva nevyužívá, vypovídat chce a bude. Bydlí na adrese [redacted], [redacted], od roku 1998 podniká v reklamě, v místě trvalého pobytu vyrostla, žije tam celý život. Její rodiče se rozvedli, když jí bylo pět let, do roku 1983 žili její rodiče na té adrese, její matka J. K. [redacted], dnes znovu vdaná, se v roce 1983 – 84 odstěhovala. Po rozvodu rodičů byla přisouzena matce a teprve od 16. 03. 1988 žila se svým otcem v [redacted], tedy s J. P. [redacted], nar. [redacted]. Její otec v té době pobíral důchod, v tu dobu byl již v důchodovém věku, měl taktéž invalidní důchod, přišel o [redacted]. Co její otec dělal, resp. kde pracoval předtím, než šel do důchodu, si nepamatuje, v důchodovém věku si přivydělával na burzách, jednalo se o bleší trhy, burzy se starožitnostmi. Její otec nakupoval všechno možné, co se mu zrovna líbilo, to nakoupil – obrázky, hodinky, sošky - tyto věci zase prodával dále. Pamatuje si, že na některé trhy jezdila i s ním. Její otec se zajímal prioritně o obrazy, nedokáže posoudit, zda její otec výtvarnému umění rozuměl, školu na to neměl. Počet obrazů u nich doma se neustále měnil, mluví ale pouze o desítkách obrazů, nepamatuje se, o jaké autory měl její otec zájem. Jako dítě nikdy nepocíťovala nedostatek, na dovolenou jezdili jednou za rok, pod stan nebo do pronajatého přívěsu, auto měli staré, ojeté, že by žili v přepychu, to se říci nedá. Nepamatuje se, za jaké částky její otec obrazy prodával, byla ve věku, kdy tyto skutečnosti šly mimo ni. Když si vzpomene na ty burzy, tak to byly stokorunové, maximálně tisícové částky, nikdy žádná závratná suma investovaná nebyla. V roce 1992 jí bylo [redacted] let, pamatuje se na osobu J. K. [redacted], s kterým se její otec stýkal, na toto jméno si pamatuje, ale nedokáže říct, jak často se stýkali. Vztahy s ostatními osobami, s kterými se otec stýkal, myslí tím lidmi, kteří se zabývali starožitnostmi, si vlastně už nepamatuje, napadá jí pouze jméno I. [redacted]. Ze zahraničí se její otec stýkal pouze s osobami z Německa, její otec se s lidmi z Ruska nestýkal, není si toho vědoma, z jejího pohledu se s takovými lidmi neznal. Její otec hovořil plyně německy, jiné jazyky neovládal. Není si vědoma, že by její otec v devadesátých letech disponoval nějakou velkou sbírkou obrazů, taktéž si není vědoma, že by někomu prodal rozsáhlou sbírku obrazů. Pokud jezdil na burzy, tak jí říkal, kam jede, neboť s ním žila sama a musela jako dítě vědět, kde její otec je, její zájmy samozřejmě v té době byly jinde, k jeho pracovní činnosti toho více neví. Její otec, co se obrazů týká, se nezaměřoval na žádné konkrétní autory, nepamatuje si na obrazy, resp. autory, které měli doma. Pokud ví, tak její otec obrazy za žádnou větší sumu v devadesátých letech neprodal, v tu dobu neměli žádný velký majetek, toto se dá i doložit, byt spláceli anuitou, tento byt byl její už před úmrtím otce, doplácela za něj cca ještě 38 tisíc Kč, myslí, že by se daly dohledat i jejich bankovní účty, žádný větší majetek neměli. K tomuto doložila usnesení Okresního soudu Plzeň, jedná se o závět', který byla psaná na ni jako univerzální dědičku, proti tomuto se ani jeden z jejich dalších tří sourozenců nebránil, na základě rozhodnutí zdědila částku cca 35 tisíc Kč. Poslední roky její otec marodil s rakovinou, žádné další činnosti se již nevěnoval, takže otce živila ona, žádné starožitnosti se v tu dobu u nich doma již nenacházely. Osoba P. K. [redacted] jí nic neříká, pouze jméno J. K. [redacted], neví, jak tato osoba vypadá, pamatuje si, že to byl starožitník, není jí známo, zda mezi sebou vedli nějaké obchody. Považuje za nesmysl, aby se její otec v devadesátých letech stýkal s ruskými vojáky, nikdy se u nich nikdo z armády neobjevil, její otec ani nemluvil rusky, její otec se jí nikdy nezmínil o tom, že by někdy od ruských vojáků koupil obrazy, kdyby tomu tak bylo, tak si myslí, že by jí o tom řekl. Vzhledem k tomu, že měli pouze jejich byt, tak by případné obrazy musely být skladovány v jejich bytě, a tak tomu určitě nebylo, u nich doma bylo možná pár desítek obrazů, její otec některé z nich také

opravoval. Nejlepší kamarád jejího otce byl kpt. Z██████ K██████, který pracoval zde v Plzni, žádnou bližší osobu, kterou by její otec měl, si nepamatuje, na burzy jezdil sám, případně s ní.

16. Dále byl vyslechnut svědek I██████. Ten se obsáhle vyjádřil k osobě J██████ P██████, kterého dobře znal a mnoho let s ním spolupracoval v oblasti starožitností. Svědek vyloučil, že by P██████ disponoval stovkami obrazů známých světových autorů. I kdyby to byly desítky, byly by to podle názoru svědka padělky, které by ale P██████ dokázal prodat. V hlavním líčení pak uvedl, že dříve si myslel, že významná díla se už nemohou ve velkém objevit, nicméně nyní se našla v Německu sbírka impresionistů. Pokud by se objevilo v Čechách více obrazů, muselo by to být z Ruska. Nicméně pokud svědek slyšel někdy zprávy o tom, že se objevil nějaký obraz známého autora, nevěnoval tomu pozornost, považoval to za blbost.
17. K návrhu obžalovaného K██████ byl v hlavním líčení vyslechnut svědek P██████. Jeho výpověď byla ale velmi obecná a nepřinesla žádný důkazní posun. Svědek pouze uvedl, že znal P██████, neměl s ním dobrý vztah. P██████ měl nějaké obrazy a chtěl po něm, aby mu pomohl zprostředkovat prodej. Jednalo se o avantgardní obrazy, P██████ je nabízel za 80.000,- Kč – 110.000,- Kč za kus. Bylo to někdy v roce 1993.
18. Po zhodnocení výše uvedených důkazů lze uzavřít, že obžalovaní K██████ a K██████ si do své dispozice opatřili výše uvedená výtvarná díla, a to ze zdroje, který se nepodařilo spolehlivě zjistit. Obžalovaný K██████ vystupoval jako vlastník maleb a kreseb, které mu měla v roce 1993 prodat paní A██████ M██████. Podle kupní smlouvy malby a kresby měly pocházet od prvního manžela paní A██████ M██████ F██████ T██████. Z čestného prohlášení podepsaného V██████ F██████, v jehož textu se přímo odkazuje na malby a kresby získané J██████ K██████ v roce 1993 od paní A██████ M██████, je však uvedeno, že tyto předměty měly pocházet od manžela paní A██████ M██████, K██████ T██████. V kupní smlouvě také není uvedena žádná informace o tom, že by předmět kupní smlouvy – malby a kresby – vznikl ve 20. až 40. letech 20. století, jak je uvedeno v čestném prohlášení, podepsaném V██████ F██████ před pracovníci notářské kanceláře dr. Kaslové dne 25. 04. 2005. Výsledkem V██████ F██████ bylo zjištěno, že text „čestného prohlášení“ připravil J██████ K██████, V██████ F██████ takto připravený text pouze podepsal. J██████ K██████ pak dále zmocnil PhDr. J██████ V. K██████ a Mgr. S██████ K██████ k nabízení výtvarných děl, které měl získat koupí od paní A██████ M██████ v roce 1993, přičemž přinejmenším Mgr. S██████ K██████ vybavil k jednání s konkrétním zájemcem – obžalovaným S██████ – ještě „čestným prohlášením“, které, jak plyne z výpovědi V██████ F██████, předem J██████ K██████, nikoliv tedy V██████ F██████ sám, připravil. Do čestného prohlášení J██████ K██████ nejenže zakomponoval skutečnosti, které nevyplývají z kupní smlouvy, ale uvedl v něm i skutečnosti vztahující se k původu výtvarných děl hrubě odporující obsahu kupní smlouvy, na kterou „čestné prohlášení“ přímo odkazuje, tj. údaj o původním vlastníku výtvarných děl, jímž měl být podle čestného prohlášení „K██████ T██████“, ač podle kupní smlouvy mělo jít o „F██████ T██████“. Lze mít tedy jednoznačně za prokázané, že se do dispozice P██████ S██████ prostřednictvím Mgr. S██████ K██████ dostaly dokumenty, které pocházely od J██████ K██████ a které u něj byly i zajištěny. Obžalovaný P██████ S██████ zakoupil jím tři přesně označená výtvarná díla, a jako doklad jejich původnosti obdržel uvedené „čestné prohlášení“ podepsané V██████ F██████. Lze tedy dovodit, že předmětná tři díla patřila J██████ K██████, neboť byla vybavena doklady prokazatelně pocházejícími právě od něj. Při porovnání předmětů popsanych v kupní smlouvě údajně uzavřené v roce 1993 obžalovaným J██████ K██████ s prodávající A██████ M██████ s výtvarnými díly prodanými P██████ S██████, je evidentní, že koupí od paní A██████ M██████ J██████ K██████ nezískal žádné dílo od Maurice de VLAMINCKA, Odilona REDONA a Georgese BRAQUEA, což je evidentně skutečnost, která P██████ S██████ nebyla dána na vědomí, naopak k prokázání původnosti nakoupených výtvarných děl jmenovaný obdržel „čestné prohlášení“, pocházející od

J. K., kterým P. S. bylo dokládáno, že díla pochází ze sbírky vytvořené příslušníky rodu S. von H. ve 20. až 40. letech 20. století a uchráněné před znárodněním majetku rodu. Z výpovědi obviněného P. S. dále plyne, že po akvizici těch třech děl mu bylo nabídnuto, že může koupit dalších cca 20 výtvarných děl. Protože už neměl peníze, spojil se s ing. J. a za 4 miliony Kč, které společně zaplatili, když peníze sehnal ing. J., ale závazek byl jejich společný, koupili okolo 20ti obrazů, nevzpomíná si přesně, za částku 4 miliony Kč s tím, že bylo dohodnuto, že původní tři zakoupená díla se stávají součástí tohoto společného obchodu a díla si potom rozdělili, část těch děl si jako odměnu za zprostředkování nechal pan K., ať už to byla odměna za zprostředkování nebo se pan K. cítil účastníkem obchodu. Po porovnání skutečností plynoucích z výpovědi P. S. a „seznamu obrazů k prodeji“ je evidentní shoda jmen malířů Maurice de VLAMINCKA, Georgese BRAQUEA a Odilona REDONA. Za situace, kdy jak P. S., tak i ing. I. J. uvedli, že ohledně sbírky obrazů vedli jednání s Mgr. S. K. a do jejich dispozice se jeho prostřednictvím v souvislosti s obrazy dostalo „čestní prohlášení“ pocházející prokazatelně od J. K. a podepsané V. F. jako legitimním potomkem rodu S. von H., nepochybně z toho vyplývá, že právě díla autorů uvedených v dokumentu „seznam obrazů k prodeji“ poslaným dne 7. listopadu 2005 Mgr. S. K. P. S., jsou díla patřící J. K., jichž se týká plná moc vystavená dne 01. 02. 2005 a seznam v ní zmíněný je právě seznamem doručeným P. S. Tato díla se stala předmětem směny, na které se zúčastnili na straně kupujících P. S. a ing. I. J. a na straně prodávajícího Mgr. S. K. zastupující na základě plné moci obviněného J. K. Původnost předmětu směny provedené za úplatu ve výši 4,000.000 Kč vyplacenou ve prospěch prodávajícího byla prokazována „čestným prohlášením“, pocházejícím od obviněného J. K., podepsaným V. F.

19. Následně byly všechny předmětné obrazy v rámci trestního řízení zajištěny a znalci označeny za falza (viz níže).
20. Od výše uvedeného jednání, označeného pod bodem I. rozsudku, se pak odvíjí i skutky další.
21. **V bodě II.** byly obžalovaní usvědčeni především výpovědí svědka F. Ten vypověděl, že v roce 2005, v létě, v druhé polovině července byl na dovolené v Karibiku, byl tam pozvaný jeho letitým kamarádem, uměleckým fotografem panem O. M., tento ho oslovil. Pan M. provozoval komerčně křížové cesty po Karibiku a neměl ten zájezd obsazený, takže toto věnoval jeho (svědkovo) synovcům jako dárek, to jsou vnuci sběratele K., šlo o Š. U. a M. U., dále s nimi byla taktéž přítelkyně M. U. Základní částka od každého byla 50 tisíc Kč za dva týdny, myslí, že to bylo včetně letenky a včetně zapůjčení loď, potraviny na 14 dní se nakupovaly na místě. Dále v posádce byla přítelkyně pana M. a její syn, kterému v té době bylo asi ■ let, dále tam byl pan S. K., kterého v tu dobu neznal, jednalo se o známého pana O. M. Pan K., pokud se pamatuje, tam byl sám. Tito lidé tedy tvořili posádku jedné lodi, která byla pro 12 lidí. Ještě tam byla jeho přítelkyně D. P. Před odjezdem se všichni setkali ještě v Praze, aby zjistili vzájemné sympatie, takže pana K. viděl poprvé vlastně při této seznamovací schůzce. Během dovolené se vytvářel vztah mezi ním a panem K., jednalo se o člověka se sociálním cítěním, zajímala ho loď jako taková, on se znal s panem M., takže si tam udělali společně i kapitánské zkoušky, byť neoficiálně, během dovolené k panu K. získal náklonnost, během dovolené nevyvstala žádná konfliktní situace. Vzpomíná si, že během posledních dnů na dovolené, když byli na jednom chudším ostrově, šli pěšky po ostrově a tam byli osloveni žebráním místních, pan K. se sebral a dal tam někomu nějaké peníze, toto jeho gesto na něj zapůsobilo velmi sympaticky. Před dovolenou o K. akorát věděl, že má stavět větrné elektrárny, že má vozidla značky BMW, myslí,

že se jednalo v tu dobu o majetnou osobu, obchodně chtěl případně zprostředkovat nějaký kontakt mezi panem K [redacted] a svými známými. Pokud se vrátí k dovolené, tak tehdy mu pan K [redacted] sdělil, že ho potkalo obrovské štěstí, že se dostal k obrovské sbírce moderního umění a tomuto že se chce v dalších měsících, tedy po návratu z dovolené, věnovat, jezdit po znalcích a prodávat obrazy. Toto proběhlo bez jeho komentáře, v tu dobu pan K [redacted] nehovořil o žádných konkrétních autorech a počtech. Možná o den déle během dovolené mu pan K [redacted] začal sdělovat víc informací, začal hovořit o jménem autorů – CHAGALL, PICASSO, tak na toto svědek reagoval, že je to nemožné. Je si vědom, že k těmto autorům se prostě běžný člověk nemůže dostat, považoval tu informaci za nesmyslnou. Pana K [redacted] varoval a sdělil mu, že to musí být hloupost, ať s tím neztrácí čas, pan K [redacted] se k tématu ale stále vracel, nenásilnou cestou, ale s obrovským nadšením, že ho potkal zázrak. Pan K [redacted] řekl, že má někoho, kdo sbírku objevil, že on může tedy sbírku zprostředkovat k prodeji. Myslí, že se pana K [redacted] na podrobnosti nevyptával, nepřišlo mu to etické a taktéž neměl zájem na tomto nikterak participovat. Po dovolené se téma obrazů a sbírky, ke které měl mít K [redacted] přístup, vyvíjelo pozvolně. S panem K [redacted] se začal stýkat soukromě, ví, že se vídali každý měsíc, a to několikrát, byl i u pana K [redacted] na chatě v [redacted], poznal i jeho manželku, pamatuje si, že měl ta dvě velká auta, finančně na tom byl tak, že nemusel v té době být určitě pod žádným tlakem. Pan K [redacted] určitě znal i jeho finanční situaci, věděl, že může uvolnit finanční prostředky, věděl, že inklinuje k výtvarnému umění. Pamatuje si, že ani se svou dcerou nehovořil o tom, že mu pan K [redacted] sdělil informace ohledně obrazů a autorů, ke kterým má přístup, dcera by ho určitě považovala za blázna, resp. tu informaci. Pamatuje si, že mu K [redacted] ukazoval nějaké fotografie obrazů, pamatuje se, že mu ukazoval barevnou fotokopii A4, kde byl vyobrazen akt ženy se signaturou MODIGLIANI, fotokopii již policejnímu orgánu vydal, myslí, že mu pan K [redacted] ukazoval tyto fotografie u něj v kanceláři [redacted]. Pan K [redacted] přinesl fotografie bez jeho žádosti, byla to jeho iniciativa, v tu dobu považoval (svědek) celou tu věc za K [redacted] klukovskou vášeň. Rozhodně však nenabyl při jejich rozhovorech dojmu, že by obrazům rozuměl, pro K [redacted] to bylo obchodní zboží. Když viděl ty fotografie, tak si říkal, že jsou to krásné obrázky, avšak pravosti děl nevěřil. Pan K [redacted] byl naprosto přesvědčen, že se jedná o pravá díla, hovořil o všem s obrovským zaujetím a vášní. Chtěl vidět MODIGLIANIHO, byl to obraz, který ho zaujal, ale o tomto mu K [redacted] řekl, že tento obraz je již prodaný, řekl, že nějaký německý galerista jezdí z Německa a že kupuje tyto obrazy po 50ti tisících eurech, pamatuje si, že poprvé v tu chvíli projevil osobní zájem, ale spíše o to, že pokud by se jednalo o ucelenou sbírku, pak by bylo skvělé celou sbírku zachránit. Sdělil panu K [redacted], že pokud sežene toho MODIGLIANIHO, tak že je ochoten koupit dalších deset obrazů, toto panu K [redacted] sdělil ještě před tím, než on uvedl, že obraz je prodaný. K ceně bylo tedy K [redacted] uvedeno, že jeden obraz by měl být tedy prodáván za těch 50 tisíc EUR, v tu dobu bylo euro cca 30 Kč. Pamatuje si, že na těch fotografiích, které mu K [redacted] ukazoval, byl KLEE, RODCHENKO, KIRCHNER a další autoři, které si nyní již nepamatuje. Pan K [redacted] mu posléze zaslal obrázky také v elektronické podobě. Myslí, že zájem získal tím obrazem MODIGLIANIHO, říkal si, že možná opravdu se jedná o zázrak, že někdo takovou sbírku nalezl. Dále se situace vyvíjela tak, že pozvolna začal s K [redacted] jednat o ceně, do té doby měl ohledně ceny pouze informaci, jak už uvedl, ale pro něj to byla příliš vysoká částka, do takového rizika jít nechtěl, byť ho K [redacted] přesvědčoval o pravosti obrazů. Dopracovali se k tomu, že kresby by se daly koupit za 20 tisíc Kč a malby za 100 tisíc Kč, tyto částky vyšly z diskuze mezi nimi. V té době se sešel s panem O [redacted] M [redacted], s kterým se chtěl poradit, neboť K [redacted] znal, pan M [redacted] uvedl, že neví, zda se jedná o falza či nikoliv, uvedl, že v pozadí celé této akce týkající se obrazů stojí nějaký pan K [redacted], mělo se jednat o bývalého policistu z Plzně. Pan M [redacted] mu řekl, že vše režíruje K [redacted] a že není vyloučeno, že pan K [redacted] v rámci nějaké trestné činnosti jako policista tyto obrazy někomu zajistil, přesně si to nepamatuje (svědek), ale bylo jasné, že tyto obrazy mají za sebou nějakou záhadnou cestu. Po rozhovoru s panem M [redacted] se chtěl sejít s panem K [redacted], k čemuž nedošlo, pan K [redacted] mu řekl, že se K [redacted] s nikým neschází, že pouze on, tedy K [redacted] má

jeho důvěru a navenek může jednat pouze on. Aby se tedy vrátil k osobě K [redacted] – pana K [redacted] se posléze dotázal na osobu K [redacted], K [redacted] mu bylo řečeno, že vlastníkem obrazů má být nějaký alkoholik, ke kterému má K [redacted] blízkou vazbu, ale že ani jeden z nich se nehodlá s nikým stýkat. Pan K [redacted] v té době donesl taktéž nějaký znalecký posudek k obrazu CHAGALLA, nepamatuje si, že by tam bylo uvedeno, zda se jedná o originál, nicméně pan K [redacted] v tu dobu jezdil po cizině a nechával zřejmě některé obrazy ověřovat z pohledu pravosti. K původu obrazů mu pan K [redacted] sdělil, že člověk, který má obrazy v opatrovnictví toho alkoholika, tedy od rodu S [redacted] von H [redacted], měl prý – jak uvedl K [redacted] – tento alkoholik zdědit, když tento alkoholik prý v otázce prodeje poslouchá pouze pana K [redacted]. Za vlastníka obrazů byl tedy považován jemu anonymní člověk, ke kterému měl kontakt pouze pan K [redacted]. Pan K [redacted] se nikdy neoznačil za vlastníka obrazů, podle toho, co dále pan K [redacted] uváděl, tak si myslí, že dobře znal nejen pana K [redacted], ale i toho alkoholika, ale nechťel ho k nim pustit, byly to jeho kontakty. Na základě informací, které mu pan K [redacted] sdělil, si začal ověřovat nějaké informace, pan K [redacted] mu předložil dokumenty, které se vztahovaly k nabytí děl, figuroval tam K [redacted], dále rod S [redacted] von H [redacted]. Po předložení seznamu dokumentů, které vydal podle § 78 trestního řádu uvedl, že se jedná o dokumenty vztahující se vesměs k rodu S [redacted] von H [redacted], dále o korespondenci v německém jazyce, týkající se paní A [redacted] M [redacted], čestné prohlášení a další. Od pana K [redacted] chtěl maximum dokumentů, které by osvětlovaly záhadný původ obrazů, měl spoustu domněnek a chtěl vědět víc, pokud by se rozhodl obrazy koupit. Pan K [redacted] mu předal fyzicky nějaké obrazy, a to již před prodejem, bez jakéhokoliv předávacího protokolu, nemůže říci, že by se k nim pan K [redacted] choval jako k originálům. Na základě těchto obrazů, které viděl, si začal ověřovat, zda se nejedná o kradená díla. Tyto obrazy, myslí, že se jednalo tak o 3 – 4 kusy, mu přivezl pan K [redacted] na adresu jeho společnosti v [redacted], ty obrazy na něj udělaly naprosto autentický dojem a v tu dobu začal projevoval skutečný zájem. Obrazy měl pan K [redacted] zabalené, nechal mu je v kanceláři přes noc, pak si je zase odvezl, pan K [redacted] se k obrazům ale moc dobře nechoval, musí říci, myslí, že pan K [redacted] byl lehkovážné povahy. Přemýšlel nad tím, že by mohl v budoucnosti obrazy vystavit v nějaké galerii. Hovoří tedy o době, kdy měl od K [redacted] již dokumenty k původu obrazů, věděl, že existuje pan K [redacted] a nějaký alkoholik, kteří mají u sebe ty obrazy, dále že je požadována taková a taková částka za kresby a malby, jak uvedeno výše, a že pan K [redacted] je osoba, která tento prodej může zprostředkovat. Ohledně vyjednávání ceny ještě uvádí, že pan K [redacted] uvedl, že on sám není schopen dohodnout cenu sám, tudíž z toho vyznělo, že pan K [redacted] sám se musel obracet na majitele obrazů, při vyjednávání musel vždy cenu zkontrolovat a pak říkal, že pokud se koupí nějaké větší množství, tak by s touto majitelé zřejmě souhlasili. Zpočátku chtěl koupit pouze pár obrázků, ale postupem času, aby se dostal na cenu 100 tisíc Kč za malbu a 20 tisíc Kč za kresbu, zvýšil i počet obrazů ke koupi. Zjistil také k původu, že S [redacted], který měl být původcem obrazů, měl být v té době ale nádražákem na Slovensku, v nějaké malé vesnici, takže začal mít pochybnosti o původu obrazů, ale zase se přesvědčil tím, že obrazy nejsou nikde vedené jako kradené, hledané. Začal se domnívat, že K [redacted] a G [redacted] (hledáč pokladů), s kterým v tu dobu K [redacted] podnikal, ty obrazy možná našli a neodvezdali státu, že možná chtějí zastříti původ, napadaly ho různé teorie o původu obrazů, stále si k obrazům dělal rešerše. Pan K [redacted] ho vlastně díky poskytnutým informacím navedl na to, že sbírka je velkého počtu obrazů, několikrát mu řekl, že některé obrazy jsou prodány. Od pana K [redacted] věděl, že prý ten alkoholik obrazy stále prodává, nikdy nenabyl dojmu, že by pan K [redacted] věděl, co je prodané a co není, jezdil za těmi majiteli zjišťovat, co je ještě možné prodat. Pan K [redacted] se spíše věnoval ověřování pravosti, ví, že jezdil po galeriích. Pan K [redacted] mu předložil od jednoho českého znalce posudek, kde bylo uvedeno, že nějaký obraz je pravý, tento posudek, pokud se pamatuje, vydal policejnímu orgánu, nicméně z žádné zahraniční instituce mu pan K [redacted] nic neposkytl, ten zmíněný posudek od českého znalce, byl od nějakého pana D [redacted]. Pan K [redacted] od něj chtěl peníze za ty obrazy, tedy bez kupních smluv, s tím svědek nesouhlasil a společně se dohodli na znění smlouvy s tím, že ta smlouva vycházela

z podkladů, které mu byly K [redacted] předloženy. Dohodli se na tom, že i po koupi bude mít K [redacted] přístup k obrazům, aby mohl dále zjišťovat pravost obrazů, tedy v podstatě on ty obrazy koupil a jeho zájmem bylo zjištění pravosti, kdy i pan K [redacted] dále měl zájem, i po zakoupení obrazů, pokračovat s ověřováním. Pan K [redacted] mu říkal, že byla provedena spektrální analýza, a to namátkově u některých obrazů, jedná se o analýzu, týkající se zjišťování stáří barev, což pro něj byla vnitřně důležitá indicie toho, že přece nikdo nemohl obrazy falzifikovat a že se může jednat o pravé obrazy, fyzicky od pana K [redacted] ale žádné dokumenty k té spektrální analýze neviděl. K samotnému uzavření kupních smluv uvedl, že pan K [redacted] se do smlouvy uvedl jako prodávající, protože pan K [redacted] řekl, že nebude nikde vystupovat, na žádné smlouvě. V té smlouvě byly klauzule, že kdyby se něco prodalo, tak na tom bude K [redacted] participovat, což chápal tak, že v zájmu K [redacted] a taktéž i v jeho je, aby se ověřila pravost. Touto smlouvou tedy nabyl cca přes 40 maleb a cca přes 64 kreseb, tyto policejnímu orgánu vydal. Všechny malby a kresby si sám vybral z nabídky, vybíral si z většího množství obrazů, které bylo prezentováno na několika stránkách ve zmenšených formátech. Dále tam byly také 2 – 3 obrázky z koncentráku, což si říkal, že by to také nikdo přece nemohl padělat. Ve smlouvě je uvedena cena 5,5 milionů Kč, je to cena, kterou skutečně panu K [redacted] předal, tuto částku předal, až když měl obrazy u sebe, obrazy přivezl sám pan K [redacted] do jeho kanceláře, byly zabalené v nějaké fólii. Peníze panu K [redacted] předal v hotovosti, po několika částkách. Pan K [redacted] měl vůči jeho osobě velkou důvěru, obrazy mu např. předal a on peníze předal panu K [redacted] až posléze. Žádné doklady o tom, že by peníze panu K [redacted] předal, nemá. Předání peněz probíhalo v jednacím místnosti jeho kanceláře, tam byli sami, předání obrazů byli přítomní lidé z jeho kanceláře, paní K [redacted] P [redacted], paní D [redacted] P [redacted]. Peníze, které předal K [redacted], vybral ze svého účtu, určitě je toto možné doložit, že částku určenou v kupní smlouvě ze svého účtu vybral. Pan K [redacted] mu sdělil, že peníze veze K [redacted], že prý potřebuje peníze na opravu domu, toto věděl. Nikdy ale s K [redacted] nehovořil o tom, jakou provizi z toho prodeje má. Krátce po tomto obchodu ho pan K [redacted] požádal, zda by mu mohl půjčit cca 5 milionů Kč, aby mohl koupit nějaký dům, s tím nesouhlasil, nicméně později mu půjčil několik stovek tisíc, které mu dodnes pan K [redacted] nevrátil, taktéž bydlel zadarmo v jednom z jeho domů na [redacted], finanční situace pana K [redacted] nebyla najednou nikterak dobrá. Po K [redacted] při sepisování smluv chtěl, pokud bude vystupovat na jejich smlouvě jako prodávající a bylo mu jedno z jakých důvodů, necht' doloží nabývací titul k těm obrazům, takže se poté do jeho dispozice, po uzavření obchodu, dostala ještě kupní smlouva mezi panem K [redacted] a panem K [redacted], v které bylo uvedeno, že pan K [redacted] zakoupil obrazy od K [redacted], tato smlouva měla být podle data uzavřena v září roku 2005, ověřena notářsky byla dne 08. 12. 2005, tudíž před podpisem jejich kupních smluv a zřejmě po jeho požadavku na K [redacted] ohledně nabývacího titulu k obrazům. Tuto smlouvu v kopii obdržel a v kopii ji také vydal policejnímu orgánu, myslí, že pan K [redacted] mu předložil originál té smlouvy a taktéž kopii, po srovnání panu K [redacted] zřejmě originál vrátil. Nemyslí si, že by pan K [redacted] měl sám nějaké obrazy ve vlastnictví, byl zprostředkovatelem, myslí, že výše uvedenou smlouvu s K [redacted] udělal pouze proto, aby z něčeho vyplýval jeho nabývací titul k obrazům. Po uzavření smluv na ulici [redacted] zajistil trezor, ročně ho to stálo cca 100 tisíc Kč, do tohoto trezoru měl přístup pouze on, pan K [redacted] nikoliv. S panem K [redacted] se dohodli, že pokud pan K [redacted] sám bude mít nadále zájem ověřovat pravost, tak mu obraz donese a pan K [redacted] s ním bude nakládat, pan K [redacted] věděl, kde přesně jsou obrazy uloženy, přístup ale neměl. Pamatuje si, že panu K [redacted] předal obraz od autora CHAGALLA, který chtěl nechat ověřit v Paříži, kde sídlí Comitté Chagall, myslí, že pan K [redacted] říkal, že byl i v Berlíně a ve Frankfurtu. Ten obraz měl trhlinku, byl poškozený, tento obraz měl u sebe pan K [redacted] velmi dlouho, asi rok, což v něm vzbuzovalo nervozitu. Jednalo se o obraz s názvem VESNICKÝ VÝJEV, což si nyní uvědomil. Nicméně měl strach, aby mu tento obraz během té dlouhé doby, co ho neměl fyzicky u sebe, někdo nevyměnil. Pan K [redacted] mu ho přinesl, vrátil tedy, jednalo se o stejný obraz, kontroloval poškozené obrazu a to souhlasilo. Pan K [redacted] mu neřekl žádný výsledek, co se hodnocení pravosti obrazů týče, prý to mělo spíše ale negativní

tendenci, tato informace v něm vzbudila pouze pocit, že s ním pan K [redacted] jedná férově, listiny mu však pan K [redacted] žádné nepředložil. Dále si nepamatuje, které další obrazy panu K [redacted] předával, myslí, že se jednalo o 2 – 3 obrazy, ve svém deníku by byl schopen dohledat, které obrazy přesně mu předával. Panu K [redacted] někdy v roce 2008 půjčil další peníze, které mu nevrátil, a v tu dobu s ním sepsal prohlášení, které se vztahovalo ke klauzuli v jejich kupní smlouvě, kdy se tímto prohlášením vyvázal z jakýchkoliv dalších závazků z případného prodeje obrazů, tedy závazků vůči K [redacted]. Takže od podepsání byl on jedinou osobou, kdo mohl nakládat všemi způsoby s obrazy. Částka, kterou půjčil panu K [redacted], činila cca 350 tisíc Kč. Obrazy z trezoru viděla pouze jeho dcera a pan K [redacted] ty cca 3 kusy, u kterých ověřoval pravost. Obrazy si chtěl nechat, pro něj měly velkou uměleckou hodnotu, nehovoří o pravosti, ale pouze o uměleckém hledisku.

Po předestření čestného prohlášení, které vydal policejnímu orgánu, uvedl, že tuto listinu, která je mu předložena, neviděl v originále, osoby, které jsou na tomto dokumentu uvedeny, neznal, znal pana K [redacted], jména rodu S [redacted], o nějakého pana F [redacted] se nezajímal. Pan K [redacted] je chaotický člověk, letos v zimě mu zavolal z Belize a uvedl, že mu pošle nějaké podklady, že se začalo vyšetřovat něco v souvislosti s obrazy, pan K [redacted] mu zaslal článek o nějaké malířce z [redacted] a uvedl, že se vrací zpět do republiky, tedy do Česka, což na něj dělalo dojem, že pan K [redacted] má čisté svědomí. Když se pan K [redacted] vrátil, tak mu napsal, že policie bude chtít vidět obrazy, které mu prodal, že ho mrzí celá situace, že by bylo rozumné policii říci, že obrazy, které nakoupil, nejsou v jeho vlastnictví, ale že pouze panu K [redacted] zapůjčil peníze a obrazy má u sebe jako zástavu. K tomu se nikterak nevyjadřoval, pak se sešli, to už k panu K [redacted] ztrácel důvěru, konzultoval to i s rodinou, sešli se, a že by bylo dobře, aby dodrželi nějakou stejnou strategii, načež panu K [redacted] uvedl, že hodlá s policií ve všem spolupracovat, že má zájem na tom, aby se dobrali pravdy, co se obrazů týká a že nehodlá tvrdit žádné jiné skutečnosti, což pana K [redacted] nepotěšilo a poprvé ho vlastně viděl v nepohodě, na K [redacted] verzi ohledně prodeje neměl v úmyslu od počátku přistoupit. Bylo to letos na jaře, myslí, od té doby ho neviděl, nicméně pan K [redacted] v tu dobu ještě bydlel v jeho nemovitosti, krátce na to odevzdal klíče od bytu, prý měl odjet někam do Nigerie. Nikdy po panu K [redacted] nepožadoval, aby ho v případě potřeby neuváděl jako vlastníka obrazů, nikdy neskrýval, že obrazy koupil, pana K [redacted] ničím nezavazoval k tomu, aby jeho jméno zůstalo inkognito. Během tohoto roku už neměl z K [redacted] dobrý pocit, obával se, aby ho nechtěl do něčeho namočit. Znalecký posudek od pana D [redacted], který mu K [redacted] dal, obdržel zřejmě až po podepsání kupních smluv, jednalo se o znalecký posudek na obraz, který si od něj pan K [redacted] poté vzal za účelem zkoumání pravosti. K dotazu, zda K [redacted] jmenoval při prvotních zmínkách osobu vlastníka sbírky, uvedl, že ne, vůbec, v té době byl pan K [redacted] velmi tajuplný. K dotazu, zda pan K [redacted] nějak vysvětlil, proč nikde nefiguruje jméno toho alkoholika, uvedl, že ano, pan K [redacted] uvedl, že se má jednat o nesvéprávnou osobu, jemu bylo pouze divné, že když k němu může jezdit nějaký Němec, proč tam nemůže on (svědek), ale přišlo mu neetické se tam cpát, třeba měli dohodnutou nějakou jinou cenu, provizi. K dotazu, zda si vzpomene, po kolika částkách K [redacted] zaplatil, uvedl, že to bylo po více částkách, částečně se vybíralo z konta, vždy předával minimálně částku ve výši statisíců Kč, celou sumu předal během 2 – 3 týdnů. K dotazu, zda kupoval ty obrazy kvůli původu, uvedl, že jeho zajímala sbírka jako komplex. K dotazu, zda kupoval ty obrazy jako originály od konkrétních autorů, nebo jako obrazy, které se mu líbily, a jejich cena odpovídala tomu, co byl ochoten zaplatit, uvedl, že to byla hlavně estetická úroveň obrazů, vybral si obrazy podle vzezření, bez nějaké další hlubší analýzy, cenu také koncipoval tak, že kdyby to náhodou byly falzifikáty, tak částka ve výši 100 tisíc Kč za jednu malbu a 20 tisíc Kč za jednu kresbu pro něj nebyla úplně smrtící. V hlavním líčení svědek doplnil, že k obrazům si nechal zpracovat spektrální analýzu a jejím výstupem bylo, že na obrazech byly použity dobové barvy. Postupem doby tedy začínal mít myšlenky na to, že by se mohlo jednat o originální díla.

22. Svědek již v přípravném řízení dobrovolně vydal díla, která od K████████ zakoupil včetně všech dokumentů, které s tímto obchodem souvisely.
23. K tomuto skutku vypověděl také již výše zmíněný svědek K████████. K panu I████████ F████████, od kterého ví, že policejnímu orgánu vydal obrazy pocházející od pana K████████, musí uvést na přesnou míru, že po prvním nákupu s panem J████████, S████████ a K████████ sháněli peníze na nákup další části sbírky, tak on oslovil pár svých přátel a jedním z nich byl pan F████████, tomu ukázal fotografie a informoval ho o všech okolnostech, tedy sdělil mu všechny informace, které k obrazům měl, sdělil mu i jméno vlastníka. Prodávajícím byl pan K████████, v té době pan F████████ nechtěl, aby uváděl jeho jméno. Nevzpomíná si, že by s panem K████████ podepisoval nějakou smlouvu. Po předložení dvou kupních smluv ze dne 16. 12. 2005, v kterých je jako kupující pan I████████ F████████ a svědek jako prodávající, uvedl k těmto smlouvám, že se jedná o smlouvy, které s panem F████████ podepsali, důvody toho, že je v nich jako prodávající, jsou stejné jako v předchozím případě. Pan K████████ a pan F████████ se neznali. S panem F████████ bylo dohodnuto, že v případě, že by pan F████████ něco prodal, tak by na tomto participoval, s tímto postupem pan F████████ souhlasil. Pan K████████ s tím jeho kolegou mu přivezli obrazy k němu domů do █████████, obrazy přeložili z jejich auta do jeho auta, on obrazy odvezl do Prahy na předem určené místo, bylo to někde v areálu polikliniky, toto místo nemělo s panem F████████ asi spojitost, ale bylo domluveno, že tam někde bude čekat jeho kolega, kde to mělo být v nějakém skladu, na místě byl vypracován seznam, každý obraz se fotil, trvalo to dlouho, po této transakci mu předal ten pán kufřík s penězi, tedy s částkou 5,5 milionů Kč, peníze si na místě nepřepočítával, tyto peníze odvezl na parkoviště GLOBUS v Praze na Zličíně, kde na něj čekal pan K████████ s tím druhým mužem bez █████████, v jeho autě si peníze přepočítali a poté odjeli do Plzně, vzali si celou tuto částku, žádnou provizi neměl (svědek), cena byla pevně daná, tedy jak uvedl pan K████████ – 100 tisíc Kč za malbu a 20 tisíc Kč za kresbu. Provizi měli s panem K████████ zpočátku domluvenou, bylo to v řádu do deseti procent z prodeje, tato nabídka ale nebyla ze strany pana K████████ akceptována. Pokud se má vyjádřit k druhému muži, který byl přítomen předání peněz v obou výše uvedených případech, tak tento muž neměl █████████, v poslední době ho viděl zde v Praze ve společnosti pana K████████, pamatuje si, že se mu říkalo P████████, takto o něm hovořil pan K████████, nepamatuje si, jak ho oslovoval pan K████████. Dále si pamatuje, že ten muž měl být z █████████, to uváděl pan K████████. Měl to tedy být člověk, s kterým měl K████████ společně nakoupit tu sbírku. Když s panem K████████ dohadovali cenu obrazů, tak pan K████████ vždy řekl, že mu to musí schválit uvedený druhý muž, takže asi jeho spoluvlastník, takže vlastně potom došlo k dohodě, že pokud by se obrazy prodávaly dál, tak na tom chtěl participovat. Pan F████████ ale neměl v úmyslu obrazy dál prodávat, chtěl si je nechat pro sebe, hodně ho ovlivnila jeho dcera, která studovala v Německu kunsthistorii. Měl telefonní kontakt na toho P████████, a to od pana K████████, myslí, že v jednom případě bylo žádoucí dohodnout rychle cenu, neví přesně, ale ví, že s tím mužem osobně mluvil, hovořil česky, z hovoru pochopil, že pan K████████ nemůže rozhodnout sám o ceně, že musí mít svolení tohoto muže a také měl pocit, že tento neznámý muž má větší slovo, mohlo jít jen i taktiku, neví. Dále si pamatuje, že pan K████████ k dispozici obrazy neměl, že byly u toho pána, že bez souhlasu toho muže nic nešlo. On osobně u toho muže nikdy nebyl. Cena v případě nákupu pana J████████ a pana F████████ byla nastavená stejně, tato cena, kterou uvedl, byla vyjednaná, v počátku chtěl pan K████████ mnohem větší sumy. On s panem K████████ chtěli dělat pro ně to samé, co byli zvyklí dělat předtím, než se poznali s K████████, nicméně ujištění pana K████████ o pravosti sbírky v nich vzbudilo touhu sbírku odkoupit a pracovat s těmito obrazy dále individuálně. V roce 2005 tedy došlo ke dvěma obchodům, celkově za částku 9.5 milionů Kč, tyto peníze, jak již uvedl, předal těm dvěma osobám, tedy panu K████████ a tomu druhému muži. Toho druhého muže je schopen poznat, viděl ho toto pondělí s panem K████████ ve Spálené ulici, nehovořili spolu, oba jej viděli, tomu byl přítomen i jeho právník, bylo to ve Spálené ulici u soudu. Pokud se má vyjádřit

k panu F [REDACTED], uvádí, že ho poznal na dovolené v Karibiku, oba přijali nabídku pana M [REDACTED], aby jeli na dovolenou, myslí, že to bylo pár let předtím, než pan F [REDACTED] koupil obrazy, znali se dlouho. Dále se konal další Karibik, kde s nimi byla I [REDACTED] P [REDACTED], [REDACTED], dále tam byl jeho kamarád P [REDACTED] P [REDACTED], kterého zná z Plzně, jsou to lidé, kteří jsou známými i pana K [REDACTED]. Jsou to lidé, kteří věděli, že pan K [REDACTED] je vlastníkem obrazů, že obrazy prodal a tudíž mohl jet právě na takovou dovolenou, otevřeně se tam o těch věcech hovořilo, netajilo se to před nikým. Myslí si, že na této dovolené byli až někdy po druhé transakci. Pan K [REDACTED] mu (svědkovi) na tuto dovolenou půjčil peníze, tyto peníze mu ale pan K [REDACTED] slíbil jako provizi, pokud zprostředkuje další zájemce o obrazy, takže počítal (svědek) s tím, že tyto půjčené peníze mu zůstanou, nicméně podepsal panu K [REDACTED] nějaký dlužní úpis, pak došlo k narovnání postupem času, kdy panu K [REDACTED] peníze vrátil zpět. Důvěra mezi ním a panem K [REDACTED] byla dříve značná, doufal, že sežene (svědek) další zájemce o další obrazy, dá se říci, že v té době byli kamarádi. Muže, o kterém hovořil v souvislosti s druhým nákupem, tj. o tom bez [REDACTED], ještě vícekrát poté tehdy viděl, muselo to být v Plzni na setkání s panem K [REDACTED], opět při diskusi ohledně prodeje obrazů. Pan K [REDACTED] říkal, že vzhledem ke spoluvlastnictví jeho obrazů s tím druhým mužem se musí taktéž i s ním vypořádat, prý tento muž měl zaplatit více při nákupu děl od paní A [REDACTED], tudíž měl i větší podíl na penězích, které panu K [REDACTED] předal on. Předpokládá, že společník pana K [REDACTED] je ten muž, který s ním přijel při druhé transakci. Ten neznámý muž z prvního obchodu mohl být tím mužem, který přijel s K [REDACTED] i v druhém případě. Zda to byl ten samý muž, který figuroval i při prvním obchodě, si nevzpomíná, ale byl by schopen ho identifikovat. Od pana K [REDACTED], on i pan K [REDACTED] chtěli tedy kontakt na toho druhého muže, který měl s K [REDACTED] obrazy ve spoluvlastnictví, důvodem bylo to, že když se dohadovala cena, tak pan K [REDACTED] říkal, že se musí poradit s tím jeho kolegou, takže se snažili získat kontakt, trvalo velmi dlouho, než došli k nějakému způsobu, jak prodej provést, taktéž i ohledně ceny bylo několik jednání. K [REDACTED] vždycky říkal, že nemůže rozhodnout sám. Kontakt na toho druhého muže od K [REDACTED] dostal v průběhu roku on, pan S [REDACTED], pan K [REDACTED], zda ho měl i J [REDACTED], neví, ale ví, že ten muž se nechtěl stýkat s nikým cizím, myslí, že mu i telefonoval v souvislosti s nějakým, jedním ohledně vyjednávání ceny. Na začátku byla identita toho muže zastřena, ale posléze K [REDACTED] na něj ten kontakt uvolnil. Neví, kde ten muž bydlí, nikdy u něj nebyl, od K [REDACTED] jen věděl, že prý má chalupu někde v [REDACTED].

Ví, že pan K [REDACTED] jednal s panem K [REDACTED], pan K [REDACTED] toho muže také asi neviděl, ale myslí, že pan S [REDACTED] mu říkal, že K [REDACTED] měl toho muže snad vidět osobně. Pan K [REDACTED] poté, co se rozhádali, tak mu pan K [REDACTED] říkal, že se K [REDACTED] asi s tím mužem stýká. K dotazu, zda může uvést, o kolik obrazů a kolik kreseb se mělo jednat při tom prvním a druhém obchodu, uvedl, že se odvolává na podklady, které předal policii, přesný počet nezná, počty vychází ze smlouvy s panem K [REDACTED], která nebyl podepsána, je tam suma 4 miliony, 3 miliony Kč byly za malby, dále 1 milion Kč byl za kresby. V druhém případě je toto uvedeno na smlouvách s panem F [REDACTED]. K dotazu, zda může uvést, kdo jednotlivé kupní smlouvy sepisoval a kdo formuloval jejich znění, uvedl, že si myslí, že v případě návrhu nepodepsané smlouvy s panem K [REDACTED] to byl buď pan S [REDACTED], ten měl tu partnerku právničku, v případě pana F [REDACTED] smlouvu vypracoval jeho právník, u kterého byl (svědek) osobně, na jeho jméno se nepamatuje. K dotazu, zda nabízel nebo prodal nějaké obrazy, které nabyly společně v roce 2005 s panem S [REDACTED] a J [REDACTED], uvedl, že ne, viz jeho výpověď. K dotazu, na jakou část se odvolává, uvedl, že vždy uváděl, že žádné obrazy neprodal, obrazy se snažili pouze verifikovat a teprve poté by mohlo dojít k prodeji. K dotazu, co se stalo s obrazy, které měl k dispozici z nákupu s panem J [REDACTED] a panem S [REDACTED], uvedl, že ty jsou vloženy u pana F [REDACTED] v trezoru, ty by měl mít policejní orgán. K dotazu, zda může přesně zařadit ten první obchod z roku 2005, kdy tvrdil, že ty smlouvy byly napsány pro pana J [REDACTED] až dodatečně, uvedl, že protože si to nepamatuje, tak vychází z toho, co dnes viděl, tím myslí kupní smlouvy, které mu byly předloženy, smlouvy s panem K [REDACTED] byly datovány

v září roku 2005 a s panem J [redacted] v listopadu 2005, takže díky tomu, že jim pan K [redacted] nepodepsal smlouvu, tak si myslí, že smlouvy vznikly až dodatečně. P [redacted] S [redacted] chtěl, aby tam bylo uvedeno v Mnichově, že to bude vypadat lépe pro zahraniční autority. K dotazu, či byly finanční prostředky užité k úhradě cen za obrazy a zda je možné doložit jejich původ, uvedl, že se může vyjádřit k tomu, od koho peníze převzal, to znamená v prvním případě převzal peníze od pana J [redacted] za přítomnosti pana S [redacted] a pana K [redacted], v druhém případě peníze převzal od pána, který přebíral obrazy za pana F [redacted], přesněji ho nemůže určit.

24. **Pod bodem III.** byl obžalovaný K [redacted] usvědčen výpovědí svědka K [redacted]. Ten vypověděl, že Pana K [redacted] zná posledních několik let, seznámili se asi v roce 2003, tehdy se domlouvali, že pojedou do Afriky, do Guinei, o žádný konkrétní obchod s panem K [redacted] v tu dobu nešlo. Když se poznali, tak mu pan K [redacted] říkal, že je starožitník a že prodává věci ze starožitnictví, konkrétně co prodával, to neví. S panem K [redacted] tedy v roce 2003 od září do prosince jeli společně do Afriky, tehdy se jejich činnost týkala zlatých a diamantových nálezů. S panem K [redacted] se nedomlouvali na tom, že by případně do jejich obchodů vkládal nějaké finanční prostředky. V té době pan K [redacted] měl nějaké omezené finanční prostředky, na cestu do Afriky mu půjčil, na pobyt tam taktéž, tyto peníze mu posléze pan K [redacted] vrátil. V té době pan K [redacted] už žádné starožitnictví, obchod neměl, pamatuje si, že mu pan K [redacted] sdělil, že pokud Afrika dopadne úspěšně, tak mu dá nějaký obraz, víc k obrazu neuváděl. Pan K [redacted] mluvil o obrazech, ale on v podstatě v tu dobu žádné neviděl. Po návratu z Afriky K [redacted] říkal, že dostal malárii, bylo to někdy na jaře roku 2004. S panem K [redacted] počítal, že s ním bude spolupracovat na věcech týkajících se Afriky, ale pak se K [redacted] věnoval něčemu jinému. Částku, kterou za pana K [redacted] v souvislosti s Afrikou zaplatil, cca 200 tisíc Kč, mu pan K [redacted] vrátil po návratu z Afriky, asi v prosinci toho roku, kde najednou peníze vzal, si nepamatuje. Po K [redacted] tedy posléze chtěl, aby mu nějaký obraz dal, tak jak slíbil, takže mu pan K [redacted] dal těch pět obrazů, které jsou uvedeny ve smlouvě. Pak panu K [redacted] sdělil, že si napíšu kupní smlouvu, aby obrazy měl legálně, aby se poté nestalo, že obrazy bude chtít zpátky. Po předložení kupní smlouvy, kterou policejnímu orgánu již vydal, uvedl, že tuto kupní smlouvu dělal on, a to po dohodě s panem K [redacted]. Částka v kupní smlouvě byla stanovena na 2,5 milionu Kč, tato cena byla stanovena pouze formálně, posudky, které jsou uvedeny v bodě III. této smlouvy, posléze od pana K [redacted] dostal, tyto posudky zaplatil on (svědek). Společně s panem K [redacted] byli u osoby, která je podepsána na razítku na těchto posudcích. Pamatuje si, že za nimi přišel nějaký člověk, tedy ten znalec, stáli před jeho domem, jednalo se o člověka, kterého znal pan K [redacted], tomuto pánovi předal (svědek) pět kusů obrazů, které jsou předmětem smlouvy, dále mu předal taktéž fotografie. Myslí, že tomu pánovi dal cca 18 tisíc Kč za všechny posudky, neví to dnes ale již jistě, znalec mu posléze vystavil příjmový doklad, pokud se pamatuje. Obrazy, o kterých hovoří, mu pan K [redacted] dal někdy v roce 2005 – 2006, pak se teprve nechaly udělat ty posudky. Datum, které je uvedeno na kupní smlouvě, tedy rok 2001, není pravdivé, K [redacted] chtěl toto uvést z důvodu, aby obrazy měl v držení déle než pět let, jemu to bylo jedno, tak to tam uvedl. K [redacted] mu řekl, že nemůže ručit za to, že obrazy jsou pravé, k tomu, kde přišel k obrazům, se zvláště nevyjadřoval. Jemu bylo jedno, odkud obrazy pocházejí, chtěl jen, aby pan K [redacted] splnil to, co řekl. Vychází z toho, že obrazy nejsou pravé, kdyby byly pravé, tak mu je K [redacted] nedal. Tyto obrazy má z důvodu, jak již uvedl, pan K [redacted] mu je slíbil v souvislosti s obrazy. Tyto obrazy mu pan K [redacted] dal zato, že ho vzal do Afriky, pak v následujících letech, asi 2005, tam jeli znovu co se ceny obrazů týká, tak neví, kdo ji stanovil. Pan K [redacted], kdyby byly obrazy pravé, tak by mu obrazy neprodal, to by je prodal jinde, s panem K [redacted] si moc nepovídali, on (svědek) byl více v Africe než tady. Někdy v roce 2005, neví přesně, ho pan K [redacted] požádal o nafocení obrazů s tím, že tam přijde i pan K [redacted], ten den jel do Afriky, myslí, že je tam nechal na té adrese a s manželkou odjel. Toto se událo na adrese, kde dříve bydlel, [redacted]. Do tohoto bytu asi pan K [redacted]

přivezl nějaké obrazy, pan K [redacted] s K [redacted] si je měli prohlédnout, to bylo účelem tohoto setkání. V tu dobu pana K [redacted] viděl prvně. Dále se toho účastnila ještě jeho tehdejší manželka, byl tam ještě nějaký fotograf, na jméno si nepamatuje. Pan K [redacted] tam přivezl 10 – 13 obrazů, mezi těmito obrazy byly obrazy, které od něj posléze zakoupil. Pan K [redacted] neuváděl, že by mu obrazy patřily, říkal vždy slova typu „můžu sehnat, zajistit“. Tehdy musel odjet, jak již uvedl, takže co se tam dále dělo, neví. Pana K [redacted] s K [redacted] seznámil on, byl na tomto setkání, důvod, proč je seznámil, byly věci týkající se Afriky. Někdy v roce 2004 se seznámil s K [redacted], poté ho seznámil s K [redacted], v pozdější době se spolu zabývali i obrazy, ale po jeho dalším návratu se od nich dozvěděl, že už se nestýkají. K [redacted] mu – asi dva roky poté, co je seznámil – sdělil, že se s K [redacted] stýká, nicméně toto mu oba zatajovali prý z toho důvodu, že mu K [redacted] nechtěl dát žádnou provizi, kterou by měl vlastně dostat za to, že seznámil K [redacted] s K [redacted], a to provizi z případných obchodů týkajících se jak Afriky, tak obrazů.

Neví nic o tom, že by pan K [redacted] prodal někdy nějaké obrazy za nějakou větší částku, neví o tom, že by si zvýšil životní standard. Standard byl ten, že panu K [redacted] vždy něco dal, tedy peníze. S panem K [redacted] si občas byli zahrát na automatech, pokud se má vyjádřit k jeho způsobu nakládání s penězi, tak uvádí, že neví, že k tomu nemůže víc říci. Pokud panu K [redacted] peníze dával, tak se jednalo týdně o stokoruny, tisícikoruny, bylo mu líto, pan K [redacted] není zlý člověk, myslel si, že s ním ještě pojede do Afriky, nechtěl, aby umřel hladem, za ta léta mu dal tak cca 200.000 Kč. Pan K [redacted] mu říkal, že pan K [redacted] mu měl dát něco za obrazy, ale že prý mu posléze nic nedal, myslí si, že to byl důvod, proč se přestali stýkat, K [redacted] je lump a podvodník první třídy. Když se dozvěděl (svědek), že z něj dělali pitomce, tak se mu K [redacted] pochlubil s tím, že mu obrazy ukradl. Ptal se K [redacted], co z toho měl, tehdy řekl, že z prodeje obrazů měl mít více než deset milionů. Jeho otázka prvotně byla: „Měl jsi z toho více než deset milionů?“, a K [redacted] uvedl, že víc než deset milionů a ne jednou mu toto K [redacted] sdělil, že prý K [redacted] připravil o všechny obrazy, které měl. Pan K [redacted] se ho kdysi ptal, zda by nabízel obrazy, které u sebe má, tak mu odvětil, že nikoho nezná. K [redacted] vždycky mluvil o tom, ať si každý člověk obrazy nechá ocenit u znalce sám, K [redacted] mu nikdy neřekl, že by ty obrazy měly být pravé, dále mu K [redacted] řekl, že ohledně vlastnictví obrazů je tam ještě nějaká osoba, z čehož tedy pro něj vyplývala skutečnost, že s nimi asi nemůže nakládat sám. K obrazům jednou K [redacted] uvedl, že mají být z Ruska, pak zase uváděl jiné skutečnosti. K obrazům, které nabyl od K [redacted] on, si nic nezjišťoval, k žádnému z autorů. Zná pana V [redacted] F [redacted], s tím ho seznámil K [redacted] někde na pivu, neví nic o tom, že by pan F [redacted] měl nějakou souvislost s obrazy, od F [redacted] ví, že se pan K [redacted] stýkal s panem K [redacted], tedy že se potají stýkali, aby o tom nevěděl. Jméno P [redacted] K [redacted] mu nic neříká, zná osobu jménem P [redacted], tato osoba má [redacted] tuto osobu viděl s panem K [redacted] u něj doma v [redacted], K [redacted] o něm uvedl, že si rád přihne, neví, proč se mu říkalo P [redacted]. V době, kdy před ním K [redacted] s K [redacted] tajili, že spolu kšeftují, tak spolu byli na dovolené v Karibiku, tuto informaci se dozvěděl od F [redacted], pak mu K [redacted] říkal, že tuto dovolenou mu zaplatil K [redacted]. K dotazu na jméno A [redacted] M [redacted], uvedl, že mu něco říká, pan K [redacted] uváděl, že od ní měl mít taky nějaké obrazy, neřekl mu však jaké. K [redacted] mu dluží nějaké peníze v souvislosti se směnkou, také ho podporoval, K [redacted] výpomoc odpouští, ale K [redacted] ne. Dluh, který mu K [redacted] dluží, nechal převést do Guinei, dlužná částka je 490 tisíc Kč, několik let mu půjčoval peníze, zaplatil mu cestu do Belize, prodaly se nějaké diamanty, z faktury mu K [redacted] zůstal dlužit přes 200 tisíc Kč, pak mu K [redacted] řekl, že mu přinese jako protihodnotu obraz od autora VLAMINCKA, o kterém sice věděl, že není pravý, ale dal mu za něj 68 tisíc, na tento prý dělal posudky, pak mu K [redacted] říkal, že se mu tento obraz málem podařilo prodat za 5 milionů EUR. Tento obraz viděl na fotce, byla tam nějaká lodička a řeka. Na základě tohoto dluhu před měsícem pana K [redacted] zadržela guinejská policie, odkud mu K [redacted] psal SMS, že pokud zařídí jeho propuštění, že mu dá milion Kč, že je tam zavřený bez pasu a možnosti vycestovat, jeho kolega v Africe zařídil to, že pan K [redacted] dostal zpět pas a odjel, nicméně pokud se tam

vrátí, tak tam bude zadržen opět, hrozí mu tam deset let. K dotazu, zda byla částka 2,5 milionu, která je uvedena ve smlouvě, skutečným závazkem, uvedl, že nebyla. K dotazu, zda se cítí poškozen z jednání pana K [REDACTED], uvedl, že poškozený se necítí.

25. V hlavním líčení na výpovědi setrval, nicméně zmínil, že obrazy měly být od nějakého P [REDACTED], přitom zdůraznil, že jejich původ měl být v Rusku. Na P [REDACTED] si vzpomněl až s odstupem času. S ohledem na vyjádření, že se necítí být obžalovaným poškozen, hodnotí soud tuto výpověď jako účelovou, snažící se obžalovaného vyvinit.
26. Svědek již v přípravném řízení vydal obrazy, které obdržel od obžalovaného K [REDACTED].
27. Ze skutku **pod bodem IV.** byli obžalovaní usvědčeni především svědeckými výpověďmi.
28. Svědek R [REDACTED] vypověděl, že pana K [REDACTED] zná, taktéž pana S [REDACTED] a pana S [REDACTED], nejdříve mu byl panem M [REDACTED] R [REDACTED] představen pan J [REDACTED] K [REDACTED] a pan K [REDACTED] se v té době pohyboval v doprovodu pana S [REDACTED] a S [REDACTED]. Znalost těchto tří lidí byla v časovém úseku zhruba dvou měsíců, a to březen až duben 2007 a ani předtím a ani poté se s nimi neviděl a nebyl kontaktován, pana M [REDACTED] J [REDACTED] zná déle, asi tak od roku 2001, poznal ho na setkání podnikatelů východních Čech, kde řídil (svědek) tiskárnu [REDACTED]. S panem J [REDACTED] se stýká a vídá sporadicky dodnes. Ostatní jmenované, resp. obviněné ve věci nezná. Pan R [REDACTED] mu představil pana K [REDACTED] z toho důvodu, že pan K [REDACTED] byl zmocněncem vlastníka – plnou moc několikrát žádal, ale nedostal ji nikdy, nikdy ji neviděl – sbírky obrazů, která měla kolem 900 kusů s tím, že prý 500 kusů bylo prý už prodaných a mělo zbývat kolem 400 kusů a že by potřebovali právní pomoc v souvislosti s koncipováním smluvních dokumentů a jednak pomoc při jednání s potencionálními klienty, které by si vybrali k prodeji. Toto mu sdělil pan R [REDACTED]. Dále na jeho otázku, o jaké obrazy se jedná, mu pan R [REDACTED] sdělil, že je neviděl, ale že pan K [REDACTED] mu řekl, že se jedná o pravé obrazy s historií a že pana K [REDACTED] velmi dobře zná a že ho prosí, jestli by mohl jít s panem K [REDACTED] na setkání. Pana K [REDACTED] si vybavil jako neúspěšného kandidáta [REDACTED] a neviděl důvod se tohoto jednání neúčastnit, povědomost o K [REDACTED] byla příznivá. Pana R [REDACTED] znal z médií, tak z osobního života asi tak 15 let a neměl sebemenší důvod mu toto jeho přání odeprít. Pan J [REDACTED] nefiguroval v tom prvním kontaktu, ale věděl, že jsou s panem R [REDACTED] v přátelském vztahu. Jednání s panem K [REDACTED] a R [REDACTED], kde byl, se uskutečnilo v pracovně pana R [REDACTED] v [REDACTED] v kanceláři [REDACTED]. Na tomto jednání je pan R [REDACTED] představil a pan K [REDACTED] vykládal příběh o sbírce a o tom, že zastupuje vlastníka a že má pověření tyto obrazy prodat jako celek. Jednání na něj udělalo téměř fantastický dojem, protože pan K [REDACTED] měl naprosto hluboké znalosti o autorech, o historii související s autory, odborně se vyjadřoval k technice, k dokumentaci, dále že tyto obrazy mají odborné posudky, na něj jako člověka neznalého umění to udělalo absolutní dojem. Pan K [REDACTED] mluvil rámcově o autorech, na ukázkou předložil i nějaký katalog, jednotlivá díla byla nafocena, pan K [REDACTED] před ním odprezentoval díla v katalogu, o kterém předpokládal, že obsahoval nabízenou sbírku, s jistotou to neví. To jednání se odehrálo rámcově a z jeho laického pohledu na něj udělalo velký dojem. Pan K [REDACTED] šel i do detailů, prezentovanou pravost podtrhával pan K [REDACTED] i takovými detaily, jako že na těch obrazech jsou značky, punce státních ruských ermitáží, výstavních síní, a to jednání ten den bylo ukončeno s tím, že panu K [REDACTED] řekl, že pro další jednání je nezbytné a pro všechna další jednání taktéž, je důležité, aby k této sbírce byly předloženy relevantní znalecké posudky. Po tomto jednání pak proběhlo několik dalších jednání s panem K [REDACTED], protože ty odborné posudky nepřinesl, takže mu řekl, že bez toho nemůže zpracovat nabídku expozice. Na těchto jednáních stále pan K [REDACTED] zdůrazňoval pravost díla a na jeho otázku o původu díla pan K [REDACTED] sdělil, že historie sbírky je taková, že prý tato sbírka se nachází na území České republiky, na nějakém statku v příhraničí, podrobněji k místu nic neřekl, k osobě vlastníka řekl, že

vlastník obchoduje s těmito obrazy a že tu sbírku zúžil z původních 900 kusů na 400 kusů, že část prodal, dále hovořil o nějakém Němci, který tam ty obrazy jezdil nakupovat standardně, ale zda se toho účastnil i pan K██████, to neví. Osobu prodávajícího pan K██████ blíže nespécifikoval, říkal, že se jedná o velmi starého člověka, který si neuvědomuje hodnotu sbírky v plném rozsahu, ale že obrazy prodává za dobrou cenu, o čemž svědčí, že prý rekonstruuje svůj dům. Dále K██████ uvedl, že tento pán dělal kočího u šlechtického prvorepublikového rodu a zřejmě ta sbírka pochází z tohoto šlechtického rodu. Na jeho otázku, zda pan K██████ viděl tu sbírku, pan K██████ říkal, že sbírku viděl, že ji spravuje, že má plnou moc, že vlastní i posudky na tuto sbírku. Dále pan K██████ uvedl, když se dotazoval, že obrazy s jeho přáteli lustrovali na nějakém serveru, že tato díla nejsou hledaná a ani kradená. Na ten statek, kde měly být obrazy uskladněny, se prý obrazy měly dostat z Ruska v průběhu druhé světové války a jako ucelená sbírka byly prý získány tak, že byly prý vykupovány z galerií předválečného Ruska a za tyto peníze prý mocenský aparát Ruska financoval vojenské náklady. Dále K██████ uvedl, že u většiny těch obrazů je prý znak, resp. evidenční číslo těch předválečných ruských galerií. Po celou dobu však žádný z dokumentů neviděl. Pan K██████ hovořil o autorech typu CHAGALL, KANDINSKIJ a o dalších autorech z tohoto období, kteří byli ruského původu. Z úrovně všeobecné vzdělanosti věděl, že se jedná o světoznámá jména, obrázky z katalogu se mu vůbec nelíbily. Na další jednání začal pan K██████ chodit s panem S██████ a podle toho, jak se k sobě chovali, se dlouhodobě znali a pan K██████ pana S██████ představil jako znalce umění a sběratele, v diskuzích, které vedli K██████ se S██████, se v podstatě odborně diskutovalo, pan S██████ měl hluboké znalosti. Jakou roli hrál pan S██████, neví, moc nemluvil, nevyjadřoval se, a když se vyjádřil, tak ho intelektuální úroveň pana S██████ nepřesvědčila, že měl znalosti o umění, byl pro ně ale neznámou osobou. Jeho vlastní názor na celou věc byl takový, že pan K██████ s panem S██████ jsou znalci a odborníci ve věci umění, obrazů, z jejich vystupování a prezentace nabyl pocitu, že mají ojedinelou a pravou sbírku. K přesvědčení mu chyběly dvě věci, a to plná moc pana K██████, kterou nikdy nedostal a dále relevantní znalecký posudek na sbírku nebo na jednotlivé dílo. Znalecký posudek by měl z jeho pohledu dokladovat vše k dílům, pan K██████ říkal, že má k jednotlivým dílům posudky, ale taktéž na sbírku celou jako takovou, tyto doklady ale neviděl, ty absentovaly. Jméno vlastníka nikdy od nikoho neslyšel, ani místo jeho bydliště, nicméně pocit z věci měl dobrý. Od člověka, kterého si váží, tj. od pana R██████ dostal informace takové, že celé věci věřil. Pan S██████ vystupoval i jako konzultant pana K██████, pan K██████ se prezentoval jako zplnomocněnec vlastníka. Potom k této skupině K██████, S██████ a S██████, asi jednou nebo 2x přišel pan J██████. Pan J██████ říkal, že může dát doporučení, že mu o této věci řekl pan R██████, taktéž se někdy jednání účastnil i pan R██████. Protože měl pocit velmi příznivý, tak to mělo pozitivní dopad na nabídku, kterou učinil pan K██████ na jednom zasedání, a to že projednal prý s vlastníkem obrazů, kterého zastupoval, možnost odkoupení té zbývající sbírky za, tuší, 12 milionů Kč, pan K██████ říkal, že vlastník chce sbírku prodat, že potřebuje peníze, uvedl, že to je pro ně neskutečná obchodní příležitost. Pan K██████ garantoval pravost všech děl, neboť vlastnil posudky. Z obchodního hlediska svědka tato myšlenka zaujala, neboť si spočítal, že když bude dobře vedeno obchodní jednání, tak se dá cena snížit pod návrh a proti tomu 400 kusů, což by vycházelo cca 20 tisíc Kč za jeden kus. Jeho kolegové, tedy pánové J██████, K██████, S██████, R██████ chtěli obchod uskutečnit, on odvětil, že si to ještě rozmyslí, kontaktoval svého dlouhodobého přítele, ███████ pana C██████ CH██████. S kolegou se domluvili, že je to zajímavá obchodní příležitost, ale že budou trvat na zpracování a předložení standardních mezinárodních posudků na jednotlivá díla a na sbírku jako celek. V této souvislosti se nekoncepovala nakoncepovala dohoda, určitě se přípravy smlouvy účastnil on, připomínkoval ji i pan CH██████, ale předložena byla panem S██████, myslí, že mu ji připravila nějaká advokátní kancelář. V té dohodě na straně prodávajícího byl pan K██████ na základě plné moci a na straně kupujícího byli v ideálním podílu pánové K██████, S██████, J██████, R██████, on, resp. jeho manželka, pan CH██████. Tato smlouva byla podepsaná v březnu roku 2007, byla podepsaná postupně, on ji podepisoval u pana CH██████ v kanceláři. Na základě této smlouvy byla vybraná částka

tuší 1 milion Kč od podílníků, částka byla vybírána v ideálním poměru k počtu podílníků, on zaplatil pouze 50 tisíc Kč, zbytek za něj zaplatil pan J██████████, neboť měl v té době hotovost. Tato záloha, kdy každá osoba měla dát cca 110 tisíc Kč, na výslovný požadavek jeho a kolegy CH██████████ měla být použita na zaplacení části nákladů standardních znaleckých posudků, které měly být podmínkou vůbec další existence právního vztahu. Tyto peníze si vzal pan S██████████ v hotovosti, kdo mu je předal, neví, tu jeho část panu S██████████ předal pan J██████████, u předání za něj a za pana CH██████████ byl pan J██████████. Zhruba dva až tři měsíce po uzavření smlouvy a vybrání zálohy na posudek nebyla předložena ani plná moc pana K██████████, ani znalecké posudky. Ty znalecké posudky měl zadat pan S██████████ a pan K██████████, proto byl příjemcem těch peněz pan S██████████, toto předpokládá, při předání záloh trvali na tom, že ty peníze mají být na provedení posudků. Na co peníze byly ve skutečnosti použity, neví, ale oni trvali na tom, aby se za ně vypracovaly posudky. Z důvodu absence dokumentů, které požadovali, proto z jeho pohledu smlouva byla ukončena a po panu J██████████ požadoval vrácení 50 tisíc Kč, které mu pan J██████████ nevrátil, neví, zda je vrátil panu CH██████████, ale domnívá se, že ne. Po tomto termínu s panem S██████████, K██████████ a S██████████ se nevidal a nekomunikoval, dál je v kontaktu s panem J██████████, CH██████████ a panem R██████████. Pánové S██████████ a S██████████ a K██████████ k sobě měli blízko, měli k sobě blíž než zbytek skupiny. Zná pana K██████████ K██████████, jedná se o ročník cca ██████████, s touto osobou se setkal v ██████████ kolegy O██████████ CH██████████. Pan K██████████ je ██████████, a to na území Švýcarska, pracuje nebo pracoval se švýcarskou ██████████. Nepoznal ho v souvislosti s obrazy, měl tady v Čechách nějakého klienta. S panem CH██████████ chtěli pana K██████████ poprosit o zajištění sehnání nebankovního úvěru ve výši 12 milionů Kč pro případ, že by se pokračovalo v kupní smlouvě s panem K██████████. Pana K██████████ oslovili jako ██████████, který by mohl zajistit nebankovní zdroje. Pokud zde hovořil o zahraničí, tak tím byl míněn pan K██████████. Plánovali, že se potkají, že bude požádán o peníze. Pan CH██████████ ho (svědka) informoval, že hovořil s panem K██████████ a že pan K██████████ musí vidět část toho, na co by měl shánět peníze, tato prezentace se uskutečnila v nějaké vesnici v ██████████ nebo ██████████ Čechách, bylo to v domě na vesnici u pana S██████████ a byl tam přítomen pan CH██████████, on, pan K██████████. Pan S██████████ měl v tom domě nějaký sálek, tam bylo vystaveno několik obrazů, kdo je přivezl, neví, předpokládá, že je tam přivezl pan S██████████ nebo pan K██████████, pamatuje si, že tam byly vystaveny obrazy od CHAGALLA, myslí, že tam bylo nejméně 20 kusů obrazů, byly opřeny o zeď, byly i na židlích. Ví, že reakce pana K██████████ byla pozitivní, zaregistroval, že zná autory a výstup byl, že pro další jednání budou potřeba další posudky. Je možné, že si pan (asi mělo být K██████████) odvezl nějaké fotky. Pan K██████████ je synem českých emigrantů, hovořil, myslí, česky. Přítomen byl on, CH██████████, K██████████, J██████████, K██████████, S██████████ a S██████████. Možná ještě manželka S██████████, ale na další osoby se nepamatuje. Pan K██████████ celou tu historii k obrazům, kterou sdělil i jemu, sdělil panu K██████████. Pan K██████████ historii odprezentoval za účasti všech přítomných. Reakce pana K██████████ byla pozitivní, také se zmínil o mezinárodním výboru CHAGALLA, o tomto výboru věděl i pan K██████████ a S██████████, ta jednání probíhala i na odborné úrovni, pan K██████████ říkal, že v cizině neobstojí žádné posudky z Čech, že prý obraz od CHAGALLA by musel do Výboru v Paříži a že to bude dlouhý proces a že pokud získá investora, tak musí mít jistotu, že investuje do pravých děl. Společnost Stein Trade AG, která je uvedena ve smlouvě, mu nic neříká. Pan S██████████ měl být vlastníkem 2/8 spoluvlastnictví, neboť 1/8 měla být ještě pana K██████████. Svědkovo žena byla se smlouvou seznámena a podepsala ji. Neví, kdo dělal tuto smlouvu o úschově, on ji možná připomínkoval, ani neví, zda tato smlouva byla vůbec podepsaná, jedná se asi zřejmě pouze o podkladový materiál pro následnou kupní smlouvu. Pamatuje si, že pan S██████████ nebo pan K██████████ jim sdělili, že v Praze existují speciální sejfy pro obrazy, kde měly být asi posléze uskladněny, že prý tam garantují podmínky pro uskladnění obrazů, z toho důvodu byla ve smlouvě řešena otázka vlhkosti atd. Pan K██████████ byl půjčující investor, měl být a priori půjčovatelem 12 milionů Kč. Nikdo z nich neměl žádné podklady, takže postupem času zřejmě investor přestával věřit, tudíž investor chtěl poslat nějaké své odborníky k prodávajícímu, pokud

se pamatuje, k tomu ale nedošlo. Žádná záloha z tohoto obchodu mu vrácena nebyla, celý obchod šel do ztracena. Když o tom mluvil s panem J [redacted] a panem CH [redacted], tak i oni uvedli, že zálohu zpět nedostali. Peníze asi požadovali po panu S [redacted], ten je vybral, tedy od něj a od pana CH [redacted]. Panu J [redacted] řekl, že chtějí od S [redacted] peníze vrátit, k tomu ale nedošlo, s panem S [redacted] se nestýká. Jeho cílem, tedy tohoto obchodu, byl zisk, získání výnosu za provedenou práci legální a legitimní udělat výnos. Každý z nich měl mít cca 50 kusů obrazů, kdyby k obchodu došlo. Obrazy pro něj byly depozitem potencionálního zisku. Neví o tom, že by někdo z nich, účastníků, někdo koupil nějaké obrazy, neví, že by někdo pokračoval. Člověk, od kterého měli obrazy koupit, byl prezentován jako kočí u šlechtického rodu, který se dostal k této sbírce za 2. světové války a předmětem této sbírky že jsou obrazy z předválečné doby, mělo se jednat o ruské umělce židovského původu, více mu nebylo řečeno, žádné bližší podklady nedostal. Název šlechtického rodu mu byl řečen konkrétně, ale nevpomene si na něj. Pokud je dotazován na původ S [redacted] von H [redacted], tak toto mu nic neříká, může to být, nevyklučuje to, myslí ale, že se jednalo o jedno dlouhé jméno. Jméno T [redacted] si nevybavuje. Po předložení „Smlouvy o budoucí kupní smlouvě“, kterou společně podepsali, uvedl, že na smlouvě není jeho podpis, je tam podpis jeho ženy. Žádný znalecký posudek součástí smlouvy nebyl. Není mu známo, jestli se předložený obraz dostal na jednání výboru Comitté Chagall a pokud ano, tak nezná výsledek.

29. Soud měl dále k dispozici emailovou komunikaci, kterou mezi sebou vedli svědek Ř [redacted] a dále obžalovaní S [redacted], J [redacted], S [redacted], svědci R [redacted] a CH [redacted]. Tato konverzace běžela průběžně od 27. 3. 2007 do 3. 7. 2007. Obsahem této komunikace byl v zásadě obchod, který měl zahrnovat společný prodej obrazů prostřednictvím svědka K [redacted], které prokazatelně pocházely od obžalovaných K [redacted] a K [redacted]. Za podstatný soud považuje především email ze dne 7. 5. 2007, který obdrželi všichni výše jmenovaní. Z něj je především patrné, že prodávající (tedy obžalovaní K [redacted] a K [redacted]) obdrželi zálohu 1.000.000,- Kč. Další podstatnou skutečností, která vyplývá z této komunikace je skutečnost, že adresáti emailu, tedy i obžalovaní S [redacted], S [redacted] a J [redacted] byli upozorněni, že investor změnil podmínky obchodu na základě toho, že věří svým odborníkům, naopak nevěří odborníkům z České republiky. Tato skutečnost má zásadní význam pro následné hodnocení jednání obžalovaných S [redacted], S [redacted] a J [redacted].

30. K věci byl vyslechnut také svědek JUDr. O [redacted] CH [redacted]. Osoby S [redacted], J [redacted], S [redacted] zná, viděl se s nimi asi 3x, přesně si to již nepamatuje. K těmto osobám se dostal tak, že byl osloven panem JUDr. Ř [redacted], kterého zná mnoho let, ještě z doby jeho podnikání ve společnosti [redacted], který ho oslovil s tím, že jedná s nějakými osobami a zda by nemohl pomoci, pokud jde o právní služby. V této souvislosti se pan Ř [redacted] odvolával na pana R [redacted], [redacted]. Pan Ř [redacted] uvedl, že se má jednat o možný obchod týkající se obrazů, o těchto skutečnostech ho informoval pan Ř [redacted]. V té době nikoho z výše uvedených osob neznal. Vzhledem k tomu, že není žádným odborníkem výtvarného umění, tak si ani nepamatuje, o jaké autory se tehdy mělo jednat, nerozumí tomu. První jednání se uskutečnilo někde na Smíchově v Praze, v nějaké restauraci u Ženských domovů, kde bylo několik lidí, kterým ho představil pan Ř [redacted]. Pokud se dobře pamatuje, tak tam asi byl pan K [redacted] J [redacted], pak asi i S [redacted], S [redacted] a J [redacted] a oni dva. To jednání bylo maximálně asi půl hodiny, jednání nemělo žádný systém, nic mu tam nebylo předloženo, žádné fotografie, pouze se hovořilo o obrazech, dále se hovořilo o nějaké osobě vlastníci obrazy, ale není si jist, zda se o vlastníkově jednalo na tomto prvním jednání. Na tuto schůzku ho přivedl pan JUDr. Ř [redacted] s odůvodněním, že v případě, kdy by se činil nějaký obchod, tak je třeba, aby se vytvořili příslušné smlouvy a vše, co s takovým obchodem souvisí. Specializuje se (svědek) na obchodní a trestní právo. S panem Ř [redacted] se znají dlouho. Na této schůzce pochopil, že ti lidé chtějí dělat obchod, ale nemají peníze. Nejvíce o věci hovořil K [redacted], působil asi jako odborník. Po této schůzce se uskutečnily ještě nějaké schůzky, vědělo se, že někdo má nějakou sbírku, K [redacted], S [redacted] či S [redacted],

někdo z nich nazývali vlastníka „starým pánem“, nic dalšího k osobě vlastníka nevedli. Uvedli, že má mít větší množství obrazů, ale jeho to moc nezajímalo. S těmito osobami komunikoval zejména pan Ř., který částečně informoval i jeho cestou e-mailů, ale on to skoro už potom ani neotvíral, bylo mu to jedno. S., S., J. se bavili při schůzce o posudcích, obrazech atd., debata šla mimo něj, naopak po skončení schůzky se pana Ř. ptal, proč tam měl vůbec být, měl tam být jako případná právní pomoc, toto mu bylo sděleno. Dále se uskutečnily další dvě až tři schůzky, tyto schůzky obsahově byly stále stejné, připadalo mu to jako amatérský klub, někdo chtěl dělat obchod, ale asi to neuměl, debaty nikam nevedly. Nikdy nepadlo ani jméno vlastníka děl, ani místo, kde bydlí, myslí si, že se na to jednou zeptal on při těchto setkáních, bylo mu řečeno, neví kým, že prý vlastník se bojí a že prý s ním jedná pan K., ale může se mýlit. K původu obrazů mu nikdo nic neřekl, z toho důvodu se neustále řešily znalecké posudky, aby bylo jasné, o jaké obrazy jde, informace požadoval i doktor Ř., ale zda informace měl, to neví. Z vystupování K., S. a S. rozhodně nevyplývalo, že by byli podvodníky, ví, že pan K. kandidoval na . Všechny schůzky byly stejné. Pan Ř. za ním taktéž přišel, že musí (svědek) vložit 100 tisíc Kč, které měly tvořit zálohu na úhradu budoucích znaleckých posudků atd., toto byla informace od Ř., Ř. věří, nicméně neví, kdo kolik dal, jemu nebylo řečeno, že by tyto peníze měly být zálohou pro prodávajícího, je to možné, dozvídal se věci od Ř. Panu Ř. říkal, že je to celé divné, ale zároveň za určitých předpokladů a dodržení podmínek by z toho mohl být dobrý obchod. Těch obrazů mělo být víc a měly to být obrazy nějakých známých autorů, to jsou informace, o kterých si tato skupina lidí, viz uvedeno výše, povídala, nějakou logiku to mohlo mít. Peníze předával panu Ř., dal mu 100 tisíc Kč v hotovosti, kam je dal on, to neví, žádný doklad o tom neexistuje. Pokud si dobře pamatuje, tak iniciativy se uchopil pan Ř. a myslí si, že mu poslal nějaký návrh smlouvy. Po předložení podepsané smlouvy uvádí, že smlouvu, která je mu ukázána, podepsal u sebe v kanceláři, ale podrobnosti si nepamatuje, souhlasí rok 2007, když je to tam uvedeno, nicméně další účastníci podepsaní na smlouvě to u něj v kanceláři nepodepisovali. Popravdě řečeno se mu do toho obchodu nechtělo, přesvědčil ho pan Ř., pan Ř. byl pro celou věc nadšený, viděl v tom příležitost možnosti zisku. Žádnou plnou moc nikdy neviděl. Hledal se investor. Zná pana K. K., náhodně se v jeho (svědkovo) kanceláři potkal s JUDr. Ř. a v podstatě, co potom spolu řešili, to neví, oni dva se spřátelili, dál o tom neví vůbec nic, v podstatě ale ví, že pan K. eventuálně, za předpokladu, že by díla prošla nějakým mezinárodním výborem, tak by se asi na věci podílel. V tu dobu znal pana K. K. asi dva roky, když se však podepsala smlouva, tak ho neviděl. Pan Ř. evidentně sdělil panu K. informace k obrazům, asi mu sdělil ty samé informace, které sdělil z počátku i jemu. Pana K. zná jako , , ale ne v České republice, hovořili spolu česky. Společnost Stein Trade AG mu nic neříká. Pamatuje si, že jednou, na jedné ze schůzek, u pana S. na nějaké prezentaci viděl nějaké obrazy, na této schůzce byl i K., pan K. umění evidentně rozuměl, pamatuje si, že se jednalo o jednu místnost, byly tam různě postaveny obrazy, které jemu ani nic neříkaly, a ví právě, že pan K. hodnotil obrazy jako zajímavé. Pro něj ta schůzka byla, jako kdyby tam nebyl. Měl (svědek) ale zájem obrazy vidět, z toho důvodu tam byl, vlastně tam ani jet nechtěl. Nikdo z účastníků na této schůzce na něj nepůsobil jako podvodník, víc si k obrazům nepamatuje. Pan Ř. ho o průběhu vyrozumíval i cestou e-mailové korespondence. Neví, kolik kusů obrazů bylo nabízeno, nepamatuje se ani na částku, která byla za obrazy požadována. K. s ním dále o věci již nejednal, nicméně ví, že pan K. asi zájem měl a možná sháněl peníze. Nikdy neviděl žádnou plnou moc, žádný posudek, nebyť pana Ř. tak by peníze neinvestoval, záloha, kterou složil, byla prý určena na provedené posudky, zda byla pro prodávajícího, to neví, ale ze smlouvy to vyplývá, pokud do ní právě nahlíží. Obchod pro něj přestal být zajímavý, peníze požadoval zpět od Ř., on byl osobou, která ho do obchodu dovedla, jeho znal a s ním komunikoval. Ví, že probíhalo nějaké zkoumání pravosti, ale zda se obraz někam vezl či nikoliv, to neví, měl informace pouze od pana Ř. Schůzka Ř. a K. byla náhodná, on jejich setkání neinicioval, o obrazech začal hovořit Ř. Proč se obchod neuskutečnil, neví,

jeho celá věc pak přestala zajímat, neví, jestli tolik obrazů vůbec existovalo, žádné další dokumenty nikdy neviděl. S panem R██████████ o této věci nehovořil, nezná ho blíže, nicméně on byl jedním z těch jmen, které ho (svědka) i přesvědčilo, že by mohlo jít o zajímavou věc. E-mailovou adresu, kterou používá, je ██████████.

31. Dále byl vyslechnut svědek Dr. K██████████ K██████████. Ten vypověděl, že někdy v roce 2007 byl osloven, zda-li by měl zájem o umělecká díla, jednalo se o pana JUDr. Ř██████████, který mu sdělil telefonicky, že existují možnosti nákupu děl, že se objevila umělecká díla v České republice a uvedl, že zná asi hodně bohatých lidí, kteří by se mohli zajímat o takováto díla. S panem Ř██████████ se zná delší dobu, volají si, zda věděl, že má rád umění, to neví. Taktéž ho oslovil jako ██████████ v jiných věcech. S panem Ř██████████ se viděli zde v České republice u nějakého ██████████, myslí, že u někoho v ██████████ kanceláři, myslí, že se jednalo o pana CH██████████. Pana CH██████████ v podstatě vůbec nezná. Měl s ním kontakt pouze přes pana Ř██████████. S panem CH██████████ nekomunikoval již poslední tři roky. Původně se s panem Ř██████████ bavil pouze o tom, že se objevila díla a bavili se pouze ve smyslu – co s tím – jestli má nějaký nápad. Na začátku se mluvilo o více kusech, na konci už to bylo naprosto nesmyslné číslo, někdo uváděl i 200 ks. Bez verifikace jsou ale obrazy k ničemu. Bylo by ale něco neuvěřitelného, kdyby v té sbírce byl, byť i jeden kus pravý. Projevil zájem a přijel do České republiky. Pamatuje se, že byli v kanceláři u pana CH██████████, vyzvedl ho pan S██████████, pan Ř██████████ tam byl také, pak jeli na nějaký statek do ██████████ Čech, na tom statku se konalo nejdříve občerstvení, byli tam další lidé, jeden z nich se prezentoval jako profesor České republiky na poli umění, jméno si nepamatují, než něco viděl, tak dlouho stáli, popíjeli a hovořili s tímto panem profesorem, a to všeobecně o umění. Hovořil o historických věcech, hovořili spolu napůl česky, anglicky nebo německy, on (svědek) se snažil mluvit česky. Potom někdo z nich řekl, že má jít do další místnosti, kde bylo asi 20 různých děl, dvě díla byla od Marca CHAGALLA, dále tam byly obrazy od Paul KLEE, dále KANDINSKIJ, GONČAROVÁ, SEURAT a další. Motivy obrazů byly typické, autory zná také, jedná se o světoznámé autory, nejvíce se zajímal o jedno dílo od Paula KLEE a jedno dílo od CHAGALLA, říkal si, že když se udělá verifikace jednoho díla a ukáže se, že je nepravé, tak je jasné, že všechna jsou nepravá. Z jeho pohledu bylo nejjednodušší udělat verifikace těchto dvou obrazů, a to z toho důvodu, protože Paul KLEE vedl celý svůj život přesný seznam všech děl, co dělal, on byl velmi přesný. Jeho díla byla všechna zaznamenána. Šlo o to zjistit provenienci přes p. KLEEHO, to je jednoduché, to samé je i s obrazy od M. CHAGALLA, tam by to určil Comitté Chagall. Ale je pravda také, že pro Chagall Comitté je dnes důležitější držet obrazy na nějaké ceně, chrání si trh obrazů, které jsou již registrovány na světě. Je těžké tedy zajistit kvalifikovaný posudek. Bylo mu řečeno panem K██████████, že se jedná o tzv. Entartete Kunst, on byl opatrný, řekl ale, že proveniencí je jiná, že prý ten, komu patří ten statek, tak tam našel tyto obrazy, že prý se obrazy zapomněly na půdě, nyní že prý se tyto obrazy čerstvě našly, mělo se jednat o 1-3 osoby, které měly vlastnit tyto obrazy, na tomto setkání se žádný z vlastníků nebyl, pan K██████████ říkal, že vlastníci chtějí, aby je zastupoval v případě převodu či prodeje obrazů. Nepamatuje se, že by mu někdo něco předkládal, moc ho to nezajímalo, posudek ještě neznamená, že je dílo pravé, dnes si lze opatřit i pigmenty a namalovat obraz. Bavili se tam o pigmentové analýze, ale nic mu předloženo nebylo. Neustále se při tomto setkání bavil s panem K██████████. Dále uvedl, že má dobré vztahy k jedné židovské rodině ve Švýcarsku, jedná se o velké sběratele umění, mají právě CHAGALLY, obrazy, které si nikdo na světě nemůže dovolit. Jeho úmysl byl takový, že by oslovil tuto židovskou společnost, neboť kdyby tyto obrazy byly pravé, tak by tito měli enormní zájem, což by bylo i pro něj dobré. Ví, kdo z nich sbírá CHAGALLY, ten přístup k nim je z jeho strany jednoduchý. Nemohl by za nimi ale jít s falsifikátem, ztratil by naprosto svoji kredibilitu. Zda měl pan Ř██████████ faktický zájem na odkupu obrazů, to neví. On projevil zájem, ale chtěl hlavně vědět, zda jsou obrazy pravé či nikoli. Ví, v jakých sumách se tito autoři pohybují, během toho setkání mu již byla uvedena nějaká suma a kusy, ale to již nepamatuje, to je pro něj nepodstatné. Odletěl tedy s tím, že má zájem a že se dále budou domlouvat na dalších podmínkách. Po předložení Smlouvy o budoucí smlouvě kupní (originál) ze dne 5.5.2007 a 18.4.2007 uvedl, že

pan K█████ zastupoval prodávajícího. Jeho zájmem bylo prioritně dostat se k dalším informacím, z toho důvodu také vznikla tato smlouva, a to jako počátek nějakého obchodního jednání. Ke společnosti Stein Trade se již vyjádřil, jedná se o mrtvou společnost. Tato společnost neměla být fakticky investorem. Pan S█████ žádal, aby byla vytvořena tato smlouva, pan K█████ hovořil o dílech, pan S█████ dělal tyto právní náležitosti a chtěl, aby investorem byla nějaká společnost. Z ostatních kupujících si pamatuje pana CH█████, S█████, možná i pana S█████. Pana R█████ zná také, ale asi se neviděli. Tuto smlouvu podepsal, ale této smlouvě nepřikládal žádnou větší důležitost. Tato smlouva byla jako smlouva rámcová, on měl enormní zájem se o těch dílech dozvědět víc, pro něj by to byla prestižní záležitost, židovská obec by se okamžitě zmobilizovala. Dále uvedl, že mu byly zaslány nějaké fotografie, ale nebylo to určitě 400 ks obrazů. Kdo učinil nabídku 400 ks za 15 mil Kč, to neví. Co si pamatuje, tak vše dělal pan S█████, on řešil finance, čísla, smlouvy atd. Svědek na smlouvu nechtěl uvést pouze své vlastní jméno, takže i proto je zde uveden jako osoba zastupujícího investora, sám nevěděl, s kým vlastně jedná. Pokud má uvést něco k článku III kupní smlouvy, tedy ke kupní ceně, jedná se o podmínky, které akceptoval a svým podpisem stvrdil, zda zaslal někam 1 mil. Kč či nezaslal, dnes již neví. Domnívá se, že viděl nějaký posudek, ale nyní již neví. Dohodli se na podílovém spoluvlastnictví, pro něj ale bylo podstatně si moci vybrat obrazy, které chtěl, chtěl malíře židovského původu, ti ho nezajímali. Po předložení „Potvrzení o převzetí uměleckého díla-předávací protokol“ (kopie) ze dne 16.4.2007 uvedl, že je to dílo, které mu bylo nabídnuto, aby si mohl zjistit, zda je pravé či nikoli, chtěl ale dílo od CHAGALLA, které bylo zasklené, jednalo se o velký obraz, ale ten mu dát nechtěli, tak přivezli tento. Kdo mu to dílo přivezl a předával, již neví. CHAGALLA si přebíral pouze na základě tohoto předávacího protokolu. Více si nepamatuje. Dále uvedl, že bankovní účet uvedený na protokole nezná, neví, komu účet patří. V té době pracoval pro společnost ██████ a ██████, nyní si pamatuje, že v sídle kanceláře mu bylo dílo předáno. Dále znovu uvedl, že si nepamatuje, zda peníze zaslal či nikoli. Hodně by se ale divil. Tento předávací protokol není podepsaný, nepamatuje se, zda jej podepsal. K dotazu, zda existoval další předávací protokol dalšího díla, jak je uvedeno ve smlouvě v druhé části B, kde je v bodě č. 4, zda převzal do zástavy nějaké další dílo, a pokud ano, tak aby uvedl okolnosti převzetí, uvedl, že ne, výše uvedené bylo jediné. Dále obdržel pouze fotky. K dotazu, jaké informace měl k vlastníkově obrazů, kterého zastupoval pan J█████ K█████, jaké informace měl k původu obrazů, jaké informace měli ostatní kupující ve smlouvě, uvedl, že žádné bližší informace neměl, pan K█████ se tvářil, že sám si není jistý, odkud díla pochází. Zmínilo se pět různých teorií, o těch hovořil pan K█████, více si ale nepamatuje. Po předložení Znaleckého posudku č. 2610 k obrazu od Maurice de Vlaminck s názvem Loďka na říčce ze dne 23.10.2005 od znalce Dr. J█████ D█████, vedeno jako příloha č. 3 tohoto výsledku k dotazu, zda zná tento posudek, zda jej obdržel v souvislosti s uzavíráním smlouvy, zda měl být autor Maurice de VLAMINCJ taktéž součástí souboru, případně předmětem druhého Předávacího protokolu, uvedl, že tento posudek nikdy neviděl, nicméně posudky ho nezajímají. K dotazu, zda viděl nějaké další posudky na obrazy, které byly předmětem kupní smlouvy, pokud ano, tak kde, u koho a k jakým obrazům, uvedl, že se nepamatují. K dotazu, zda obdržel od někoho přes elektronickou úschovu www.rapidshare.com fotky obrazů, pokud ano, o jaké autory se jednalo, kolik ks, zda viděl celý soubor všech 400 ks obrazů, zda může tyto obdržené soubory vydat policejnímu orgánu, uvedl, že fotografie obdržel, jakou cestou, se ale nepamatuje. Po předložení emailu ze dne 6.4.2007 ve 12.03 hod od V█████ Ř█████, který zaslal ostatním kupujícím, a to P█████ S█████, J█████ K█████ a M█████ S█████, vedeno jako příloha č. 4 k dotazu, zda se jedná o jeho vyjádření k obrázkům, které elektronicky obdržel, a pokud ano, aby uvedl, jakého experta oslovil, s jakými lidmi v souvislosti s obrazy komunikoval, myšleno odborníky, uvedl, že fotky obdržel, měl experta na KLEE, s tím se setkal na základě fotografie od KLEEHO, kterou obdržel. Vzali katalogy od KLEEHO a říkal, že to dílo nikde nefiguruje a říkal, že to neznamená, že je to falzifikát, ale že pravděpodobnost, že to díle je pravé, je minimální. Zjišťovali provenienci cestou katalogů a toto dílo nedohledali. Po předložení emailu ze dne 10.4.2007 ve 9.39 hod od V█████ Ř█████, kterým zasílá na vědomí panu K█████, S█████ a S█████ znění dopisu, který

mu (svědkovi) měl být zaslán, vedeno jako příloha č. 5, k dotazu, zda znáte znění tohoto emailu, zda je pravda, že si sám vybral jeden z obrazů jako zástavu, pokud ano, na základě čeho vybíral, jaké obdržel k danému obrazu informace a od koho, uvedl, že ano, měl zájem hlavně o Chagalla, žádné další informace k dílu neobdržel. Po předložení emailu ze dne 10.4.2007 v 21.30 hod od V [REDACTED] R [REDACTED] zasláného na adresu [REDACTED], v kopii dalším kupujícím, vedeno jako příloha č. 6 k dotazu, zda se jedná o jeho emailovou adresu a aby popsal setkání osoby v jeho kanceláři v Curychu, zda byl předán fyzicky obraz, zda předal nějaké finanční prostředky přítomným osobám, uvedl, že se jedná o jeho bývalou emailovou adresu, v kanceláři této společnosti mu byl předán také obraz jako zástava. K dotazu, zda akceptoval podmínku prodávajícího, že záloha ve výši 1 mil. Kč je nevratná v případě nedodržení termínů, z jakého důvodu, uvedl, že nevratnost zálohy si nyní neuvědomuje, nicméně pokud tomu tak bylo, tak ji jistě neposlal. Po předložení emailu ze dne 19.4.2007 v 8:49 od V [REDACTED] R [REDACTED] zasláného svědkovi, v kopii dále všem kupujícím, vedeno jako příloha č. 7 k dotazu, jaké informace měl ke „Starém pánovi“, o které je tam řeč, jakým způsobem měl zaslat či předat první zálohu, a komu, z jakého důvodu mělo dojít k dalšímu setkání v jeho kanceláři, uvedl, že neustále bylo řečeno, že prodávající zakrývá své jméno, ale až dojde k finálnímu obchodu, tak je ochotný se odhalit, pan K [REDACTED] uváděl tyto skutečnosti. Nebral vážně ujednání ve smlouvě, asi se snažil být strategický, nedovede si představit, že by někam posílal peníze, kdyby neměl ověřenou pravost díla. Po předložení emailu ze dne 23.4.2007 v 11:13 od V [REDACTED] R [REDACTED] zasláného P [REDACTED] S [REDACTED], taktéž svědkovi pravděpodobně, vedeno jako příloha č. 8 k dotazu, zda zná obsah tohoto emailu, zda přislíbil zaslání zálohy na účet P [REDACTED] S [REDACTED], pokud ano, z jakého důvodu ji nezaslal v dohodnutém termínu, uvedl, že by si určitě nevymýšlel, že existuje nějaký technický problém se zasláním peněz, ten příkaz dle jeho názoru nebyl tedy nikdy poslán. Peníze by zaslal až po obdržení nějakého posudku potvrzujícího pravost. Po předložení emailu ze dne 23.4.2007 v 22:42 hod od V [REDACTED] R [REDACTED] zasláného svědkovi a v kopii dalším kupujícím, vedeno jako příloha č. 9 k dotazu, z jakého důvodu nekomunikoval se svými obchodními partnery, uvedl, že měl možnost zjistit, jestli ten CHAGALL bude akceptován jako pravý, pro něj toto byla priorita, toto oni věděli. Oni museli vědět, že velmi rychle zjistí, že se případně nejedná o pravý obraz. Myslí, že pan R [REDACTED] schválil jeho přístup, s panem R [REDACTED] neměl nikdy žádný spor. Po předložení emailu ze dne 24.4.2007 v 9:21 hod od V [REDACTED] R [REDACTED] zasláného svědkovi a v kopii dalším kupujícím, vedeno jako příloha č. 10 k dotazu, zda reagoval telefonicky na urgence pana V [REDACTED] R [REDACTED], zda mu sdělil, že jste převod peněz již zrealizoval, uvedl, že upomínky pana R [REDACTED] byly spíše jeho strategií, on (svědek) nikdy jeho výčitky nevnímal vážně, tedy že by bylo z jeho stany vážné, pan R [REDACTED] měl stejný zájem na tom, aby se zjistila pravost děl. Nyní chápe, že chtěl spíše uklidnit ostatní kupující. Po předložení emailu ze dne 24.4.2007 v 19:51 hod, který zaslal P [REDACTED] S [REDACTED] V [REDACTED] R [REDACTED], vedeno jako příloha č. 11 k dotazu, zda viděl někdy tento obraz, zda měl sloužit také jako zástava, uvedl, že se jedná o obraz, který viděl při prezentaci, to byl ten za sklem, tento chtěl poslat na Chagall Comitté, tento ale nikdy neobdržel. Po předložení emailu ze dne 1.5.2007 v 22.19 hod, který zaslal V [REDACTED] R [REDACTED] svědkovi a v kopii dalším kupujícím, vedeno jako příloha č. 12 k výzvě, aby se vyjádřil k tomuto emailu, uvedl, že opět to samé jako v předchozích emailech. Pro něj bylo podstatné, aby dostal informaci, zda je obraz pravý či nikoli. Po předložení emailu ze dne 3.5.2007 v 23:53 hod, který zaslal V [REDACTED] R [REDACTED] svědkovi a v kopii dalším kupujícím, vedeno jako příloha č. 13 k dotazu, o jakých jeho návrzích je zde hovořeno, co bylo jeho návrhem, jaká byla jeho varianta na pokračování obchodu, zda měl z někdo námitky proti dílu Chagalla, které tvořilo zástavu, uvedl, že se nepamatuje. Obraz od Chagalla, který převzal, zůstal v jeho kanceláři v sejfu, ale fotky tohoto obrazu poslal na Comitté Chagall v Bernu k rukám paní M [REDACTED] M [REDACTED], jedná se o neteř pana CH [REDACTED], ona [REDACTED] Comitté, ona se dívala na ty fotografie a bylo řečeno, že nehodlá nic dělat, dokud se nepošle dílo na Comitté Chagall do Paříže. Ona mu volala a říkala, že děkuje, že obraz Chagall Comitté zajímá, ale musí být nejprve zaslán do Paříže. Dále že ho chce upozornit, že pokud dílo nebude mít jasnou provenienci, tak bude zničené, nicméně toto musí být podepsáno již před tím a být s tímto srozuměn. Tuto komunikaci předal panu R [REDACTED], S [REDACTED]. Oni asi zájem neměli, bylo by

také drahé toto dílo předložit, zájem na straně ostatních kupujících nebyl, z toho důvodu nebylo dílo posléze předloženo ani do Bernu, ani do Paříže. Pan S. chtěl, aby dílo předložil, takto komunikoval, ale ostatní to nechtěli. Náklady související s předložením díla do Paříže by byly cca 100 tis. Kč, k tomu by vyvstaly i další výdaje, dále otázkou bylo, jak by se to vůbec poslalo. V průběhu jednání ztratil sám zájem, nevěřil, že je to pravé. Strávil nad tím hodiny a hodiny času, pak již nevěřil. K dotazu, zda žádal zapůjčení díla za účelem provedení vlastní expertízy, uvedl, že ano, obraz chtěl předložit Comitté Chagall. Po předložení emailu ze dne 24.5.2007 v 11:09 hod, který zaslal svědek V. R., vedeno jako příloha č. 15 k dotazu, o kom hovořil jako o „Ch“, kdo měl dílo v držení, uvedl, že se jednalo o neteř CH, s kterou hovořil. Po předložení emailu ze dne 24.5.2007 v 16:28 hod, který zaslal svědek pravděpodobně V. R., vedeno jako příloha č. 16 k dotazu, zda komunikoval s Comitté Chagall, jaké byly jeho požadavky, resp. investora, uvedl, že investor žádný další nebyl, komunikoval s vnučkou CH. Po představení, že dále v emailu přikládal požadavky z Comitté Chagall ze dne 24.5.2007, a to včetně všeobecných podmínek, kdy je vyžadován mj. původ díla, k dotazu, jaký původ díla měl být prezentován na základě jeho tehdejších zjištění, resp. do té doby nabytých informací k dílu, uvedl, že měl v držení pouze dílo, žádnou historii k původu děl neměl, věděl, že bylo uvedeno, že to mohou být díla z druhé světové války. Nepamatuje si, zda ho někdo přesvědčoval o pravosti děl, museli předpokládat, že je bude chtít verifikovat, přijde mu směšné, že by jim šlo jen o zálohu ve výši 1 mil. Kč. Po předložení emailu ze dne 31.5.2007 v 16:49 hod, který zaslal V. R. svědkovi a v kopii všem dalším kupujícím, vedeno jako příloha č. 17 k dotazu, zda byl požádán, aby vypracoval historii k dílu a předložil dílo do Comitte Chagall jménem společnosti Stein Trade AG, uvedl, že chtěli, aby se věci zajímal, měl být, resp. společnost Stein Trade, předkladatelem toho díla, měl vše vypracovat ve francouzském jazyce, nicméně nikdy nedostal takovou historii, kterou by mohl přeložit a přiložit do Comitté, nic od ostatních kupujících neobdržel. Měl by tedy na základě nějaké historie deklarovat, proč předkládá a vychází z toho, že obraz je pravý. Po předložení emailu ze dne 29.6.2007 v 21:24 hod, který zaslal V. R. ostatním kupujícím, resp. zpráva od svědka, vedeno jako příloha č. 19 k dotazu, zda existuje osoba v Comitté Chagall, s kterou se blíže, případně někdo jemu známý, zná, o jakém razítku zde hovořil, uvedl, že razítko bylo potřeba vůbec na to, aby dílo akceptoval Chagall Comitté v Paříži, tedy aby se na to vůbec podívali znalci v Paříži. Připadal si ale hloupě, komunikoval s ní, ale bohužel k žádnému pořádnému závěru nedošlo, neobdržel další informace k obrazům a nemohl dále na tomto dál participovat. Dala mu také najevo, aby si dal pozor, zda dílo pošlu do Paříže či nikoli, že se již i stalo, že zničili pravá díla Chagalla. K dotazu, zda mu sdělil pan R., že zaplatil společně s ostatními kupujícími zálohu ve výši 1 mil. Kč prodávajícímu, uvedl, že se nepamatuje, záloha pro něj byla nezajímavá. K dotazu, zda mu říká něco jméno S. von H., uvedl, že nezná, nepamatuje se, že by toto slyšel. V hlavním líčení svědek zdůraznil, že on i osoby zainteresované do celé záležitosti nevěřili tomu, že by mezi obrazy byl byt' jediný pravý. Obrazy, které měli k dispozici, neměly žádnou provenienci. Podle jeho názoru druhá strana úmyslně zamlčovala informace o obrazech. Nakonec jim byl zapůjčen jiný obraz, než svědek chtěl. Svědek také požadoval, aby mohl přivést odborníky ze Švýcarska, což mu nebylo umožněno. To mu sdělil svědek R.

32. Po zhodnocení výše uvedených důkazů je patrné, že jednání obžalovaných K. a K. pod body II. – IV. je dalším vyústěním skutkového děje, popsaného pod bodem I. rozsudku. Obžalovaní v zásadě dali k dispozici sbírku obrazů, které byly později všechny shledány jako falzifikáty, dále je nabízeli k prodeji (a to i prostřednictvím dalších osob), přičemž již těmto osobám, vystupujícím v pozici zprostředkovatelů, sdělili nepravdivé informace o původu těchto obrazů. Jinými slovy, obžalovaní se zcela vědomě snažili prodat obrazy, které neměly spolehlivou provenienci a obžalovaní tento nedostatek nahradili nepravdivými informacemi.

33. Tímto procesem se část obrazů dostala do dispozice obžalovaných S█████, S█████ a J█████. A ti je pak dále nabízeli k prodeji. V některých případech byl prodej také zrealizován a obžalovaní obrazy skutečně prodali. Další část rozsudku se tedy týká jednání, uvedených pod body V. – XII.

Ke skutkům V. – XII.

34. Obžalovaný S█████ vypověděl, že někdy na podzim roku 2004 ho oslovil jeho dobrý známý dr. J█████ V. K█████ s tím, že je možno koupit výtvarná díla od posledního žijícího potomka šlechtického rodu S█████ von H█████ za velice zajímavé ceny. Později ho oslovil Mgr. S█████ K█████ s tím, že díla skutečně existují a jestli by se na ně nechtěl alespoň podívat. Prokázali se plnou mocí, ta je opravňovala zastupovat majitele výtvarných děl při sjednávání podmínek koupě a prodeje. Z výpovědi P█████ S█████ dále plyne, že od zplnomocněných zástupců K█████ a K█████ zajistil rodokmen rodu S█████ von H█████, rodinné fotografie a čestné prohlášení toho posledního žijícího potomka, že to dílo pochází ze sbírky výtvarných děl A█████ S█████ von H█████. Tento požadavek tlumočil panu K█████, který potřebné podklady zajistil a v písemné podobě mu je předal. P█████ S█████ uvedl, že čestné prohlášení F█████, což byl ten poslední žijící potomek, měl ve fotokopii, bylo v českém a anglickém jazyce a oba podpisy byly úředně ověřené. Po nabídce, kterou dostal především od Mgr. S█████ K█████, když se jednalo o nabídku děl autorů VLAMINCKA, REDONA a pravděpodobně BRAQUEA, požádal o zapůjčení jednoho z děl, a to konkrétně Maurice de VLAMINCKA s námětem „Loďka na říčce“. Po zapůjčení tohoto díla jeho původnost, jak obžalovaný uvedl, konzultoval s PhDr. M█████ J█████, kurátorkou sbírky dr. V█████ Ž█████, která na základě stylu, plátna a použitých barev ohodnotila obraz pozitivně, tedy že dílo vykazuje takové znaky jako dílo původní, tedy dílo autora signovaného na obraze z té doby. Z výpovědi P█████ S█████ plyne, že na základě těchto zjištění koupil tři díla, konkrétně olej na plátně „Loďka na říčce“ od Maurice de VLAMINCKA, olej na kartonu „Abstraktní kompozice“ od Odilona REDONA a pravděpodobně „Zátíší“ od BRAQUEA, za která zaplatil částku 500.000 Kč. Někdy v roce 2005 nebo 2006 se rozhodl prodat obraz „Loďka na říčce“. obrátil se na galerii Pictura, konkrétně Dr. Š█████. ten kontaktoval svého partnera v Paříži a ten si vyžádal chemicko-technologický průzkum. Ten podle něj dopadl dobře, z průzkumu nevyplývalo, že by obraz neměl být původní. Kupec nakonec od koupě ustoupil. Později uzavřel zprostředkovatelskou smlouvu o prodeji tohoto obrazu s galerií Vernon, smlouvu uzavíral s ██████ galerie M█████ B█████. Ta se rozhodla obraz předložit panu P█████, expertovi na Vlamincka. Ten jej měl in natura předložit do Comité Vildnstein. Comité požadoval řadu podkladů, které jim obžalovaný dodal. Mimo jiné doklady o původu od rodu S█████ von H█████. Comité obraz nakonec nepřijal z důvodu nedostatečně doložené provenience obrazu. Dílo tedy nezařadil do katalogu, ale také jej nezničil a vrátil mu jej zpět. Nicméně neměl pochybnosti o pravosti díla. Asi po 3-5 měsících mu sdělila paní B█████, že má dalšího zájemce o tento obraz. Obraz si vzal pan I█████ na posouzení, což trvalo přibližně tři čtvrtě roku. Poté jej paní B█████ vrátil s tím, že s dalším prodejem je třeba vyčkat 2 – 4 roky. Ani tento expert však nic nenamítal proti původnosti obrazu. K tomu obžalovaný dodal, že se jedná o skvělý obraz, který, kdyby se vystavoval, mohl mít hodnotu 2 milióny USD i více. Dále měl obžalovaný prodat obraz svému známému R█████ jako součást vypořádání obchodu s akciemi, z této koupě ale sešlo, R█████ neměl dostatečné finanční prostředky. Obraz měl být prodáván za 6 miliónů korun. Mezitím se mu ozval obžalovaný J█████, který měl údajně kupce na obraz za 15 miliónů korun. Obžalovaný jej tedy pověřil k nabídnutí obrazu a svolil k tomu, aby jej J█████ nabízel jako vlastní majetek. J█████ nemohl mít pochybnosti o pravosti díla, neboť bylo deklarováno jako pravé, ██████ měl k dispozici všechny dokumenty, které Obžalovaný dříve opatřil. Někdy v srpnu 2010 si od něj J█████ obraz vyzvedl. V mezidobí byl J█████ u něj v bytě, kde viděl vystavený díla a projevil zájem si pořídit obrazy pro sebe za stejnou cenu. Původní plná moc pro K█████ a K█████ byla vypovězena a obžalovaný se tak obrátil na obžalovaného S█████. Od něj si vzal 20 fotografií a

chtěl, aby mu S█████ zajistil díla vytvořená do roku 1920. U těchto obrazů je totiž chemicko-technologická analýza poměrně spolehlivá. J█████ si z těchto fotografií vybral 10 obrazů. I S█████ byl přesvědčen o původnosti obrazů, neboť si u nich nechával dělat chemicko-technologickou analýzu u ing. Š█████. Obžalovaný figuroval jako prostředník. Obrazy nakoupil u S█████ za 200.000,- Kč za kus a předal je J█████. Postupem doby se dvě díla ze zakoupeného souboru (zakoupil je společně se svědkem J█████) ukázala jako falza. Jednalo se o obrazy Paula Klee a P.M. Becker. Ty měl ve svém držení J█████. Ten je pravděpodobně zničil, nechtěl si kazit jméno. Obžalovaný měl naopak jistotu ve Vlamínckovi. Tento společný nákup děl proběhl v roce 2005. Obžalovaný pak postupně nabízel společně se S█████ k prodeji některé díla, nikdy však taková, u kterých by nebyla osvědčena autentičnost. Po roce 2004 tak nabízel k prodeji například obraz G. Braqua, označený v rohu „E.Fila 15“. K tomuto obrazu byl vyhotoven chemickotechnologický průzkum Ing. Š█████, který stanovil vznik obrazu do roku 1920. Doc. D█████ pak byla hodnota díla stanovena na 7 miliónů korun. Obžalovaný pak však zjistil, že stejný obraz je vystaven v Basileji a ztratil jistotu o pravosti díla, přestal ho nabízet. J█████ informoval o tom, že jeden obraz s názvem Dobytčí trh je v několika exemplářích v různých galeriích. Nechal na něj zpracovat analýzu u paní P█████, která odhalila netypické barvy. Dále mu J█████ sdělil ohledně jednoho obrazu se signaturou FM 05, že v odborném institutu mu bylo sděleno, že námět neodpovídá době vzniku díla o jeden rok. V letech 2007-2008 přišel K█████ se spekulací, že sbírka pochází od ruských vojáků. Tomu ale nikdo ze zúčastněných nepřikládal žádný význam. On sám se hodně pídil po původu obrazů, nikdy však nezískal důkaz o tom, že by se jednalo o jiný původ než od S█████ von H█████. Posudky znalce D█████ pro něj byly důležité, považoval ho za autoritu. Domníval se, že cena obrazu samozřejmě souvisí s původem, autorem, dobou vzniku, technikou apod. Stejnou autoritou je pro něj paní P█████.

35. Obžalovaný S█████ na svou obhajobu uvedl, že koncem roku 2005 mu sdělil pan K█████, že má přístup k velké sbírce obrazů v Čechách, obrazy jsou pravé a mohl by z toho být dobrý legální obchod. Dále mu sdělil, že přes nějakého K█████ koupil on obžalovaný S█████ a nějaká další osoba obrazy z této sbírky. Cena obrazů byla 100.000,-Kč za kus s ohledem na to, že k těmto obrazům není historie, pocházejí od ruských vojáků. K█████ mu dlužil nějaké peníze a přišel s tím, že by také mohli koupit nějaké obrazy. Začátkem roku 2006 domluvil K█████ koupi obrazů od K█████ s tím, že je sám vybral. Obžalovaný to nechal na něm, neboť obrazům nerozumí. Kupní smlouva byla podepsaná mezi obžalovaným a K█████, K█████ předal v hotovosti 330.000,- Kč. K těmto obrazům nedostal žádné další informace, kromě toho, že mají pocházet od ruských vojáků, o kterých je koupili K█████ s K█████. K█████ byl toho názoru, že obrazy mají milionovou hodnotu, mohly by se prodat, ovšem existuje i riziko, že některý z nich by nemusel být pravý. Domluvili se proto s K█████, že seženou nějaké znalce. K█████ nechal udělat chemickou analýzu u doc. Š█████, jako znalce navrhnul a zařídil doktora D█████. Ten jim napsal na dva obrazy posudky, na cenu a v podstatě i na to, že ten obraz je pravý. Dále došlo k setkání K█████ s doktorem R█████, s panem J█████, s doktorem Ř█████ a došlo k dohodě, že se nějaké obrazy mohou prodat do Švýcarska. Tento prodej ale nebyl vůbec realizován, došlo pouze k prezentaci obrazů, které obžalovaný osobně vyzvedl K█████ v ██████. Tomu byl přítomen i K█████. Na prezentaci bylo odvezeno 10-15 obrazů, k tomu asi 25 kreseb. K█████ mu sdělil, že K█████ a K█████ jsou spolujitelé obrazů a že mají mít ještě další. K realizaci obchodu nakonec nedošlo ze strany Švýcarů. Při této schůzce se obžalovaný poznal s obžalovanými J█████ a S█████. K█████ nabízel obrazy i dalším lidem, byli za nimi různí sběratelé a galeristé. Obžalovaný jejich debatám moc nerozuměl, ale vždy pochopil, že z obrazů jsou nadšení. Vždy jim také bylo sděleno, aby si případně domluvili své znalce. Nikdy se nestalo, že by nabízené obrazy někdo zpochybnil. Nikdo je také ale nikdy nekoupil. K█████ a S█████ zjišťovali, zda předmětná díla nejsou vedená v nějakých databázích, například odcizených děl. S█████ si nechal na některé obrazy udělat posudky a říkal obžalovanému, že dopadly dobře. Pokud jde o pana Ch█████, ten jej zkontaktoval přes nějakou osobu a obžalovaný se s ním setkal. On zprostředkoval prodej obrazů ze Slovenska, obžalovaný je odtud vezl. Obžalovaný mu řekl,

že ví o sbírce obrazů, které by potřeboval ohodnotit a potvrdit jejich pravost. Ch[redacted] byl ochoten s nimi zajet do Německa. Obžalovaný to sdělil K[redacted] a s jeho vědomím zaslal nějaké obrazy přes pana Ch[redacted] na expertizu. Konkrétně mu pan Ch[redacted] ukázal doklady o tom, že obraz od autora Paul Klee byl v Německu v nějakém institutu a sdělil mu, že tento obraz nebude zařazen do sbírky Paula Klee. Prý tyto obrazy nenašli v žádném katalogu, odpověď ohledně jejich pravosti nebyla jednoznačná, nebylo ale řečeno, že se jedná o nepravé dílo. Poté, co bylo zahájeno šetření nabídky obrazů v Ostravě, informoval o tom K[redacted] i K[redacted]. Ti to označili za nesmysl, vůbec nepřipouštěli, že by se jednalo o falza. V roce 2009 se sešel se S[redacted], který chtěl získat od K[redacted] nějaké obrazy. K[redacted] mu během 14 dnů připravil kartu s 20 obrazy za 2.000.000,-Kč, on je předal S[redacted], který si vybral předběžně 10 kusů. Předání obrazů se však stále odkládalo, neboť údajný kupec neměl peníze. Původ obrazů znal S[redacted] z minulosti, takže toto téma spolu dále neřešili. Obrazy si s K[redacted] předávali bez dokladů, v tomto případě mu je K[redacted] předal v balících. Obžalovaný balíky doma otevřel, aby zjistil, zda je v nich skutečně daný počet obrazů. K realizaci obchodu však nakonec nedošlo. Všechny obrazy, které u něj byly doma zajištěny, dostal od K[redacted]. S panem J[redacted] se poprvé setkal při akci se Švýcarskem. V souvislosti s touto akcí se viděli asi 6x. K dalším dotazům pak obžalovaný uvedl, že K[redacted] mu sdělil, že sbírka obrazů obsahuje asi 900 kusů. K[redacted] mu o původu obrazů neřekl nic. Celý obchod vyjednával K[redacted]. O obrazech nic neví, nezajímá se o ně, vše považoval za obchodní záležitost, odbornou stránku řešil K[redacted]. Je možné, že K[redacted] hovořil o šlechtickém rodu S[redacted] Von H[redacted] v souvislosti s těmito obrazy. Pokud jde o obchod, kdy část obrazů měla být prodána do Švýcarska, obžalovaný uvedl, že obrazy převzali v [redacted] u K[redacted], byl tomu přítomen i K[redacted]. Obrazy pak převezli na místo prezentace. Jeho dojem byl, že Švýčari byli z prezentace nadšení. V souvislosti s tímto obchodem byla vyplacena záloha 1.000.000,-Kč. Peníze vybíral on s K[redacted] s tím, že je pak předají K[redacted] a K[redacted]. V prvním případě peníze předával K[redacted] v [redacted], v druhém případě, kdy obdrželi peníze od dvou lidí v Praze, je následně předali na parkovišti na Smíchově. Ještě před prezentací jel K[redacted] se S[redacted] do Švýcarska s nějakým obrazem od Chagalla. Po jejich návratu z jejich hovorů vyrozuměl, že obraz viděl nějaký potom Chagalla, že se jedná o jeho obraz, ale není příliš zdařilý. Informace o tom, že obrazy mají pocházet z Ruska, byla podle obžalovaného obecně známá. Obrazy a kresby, které obžalovaný vydal policejnímu orgánu, měl zapůjčené od K[redacted]. Ty si předběžně vybral obžalovaný S[redacted], ale obrazy zůstaly u něj. Obžalovaný se dále vyjádřil k výpovědi obžalovaného K[redacted], který uvedl, že mezi deseti obrazy byly i dva, které nejsou původní, a jedná se o novodobé malby. K tomu obžalovaný uvedl, že mu K[redacted] předal nabídku dvaceti obrazů, mezi nimiž už tyto dva obrazy figurují, a v té době nemohl vědět, které obrazy si S[redacted] vybere. Kdyby mu chyběly dva originální obrazy, tak je mohl doplnit z těch dalších deseti originálů, které měl v nabídce, neboť S[redacted] si vybral pouze deset obrazů. Skutečnost, že se jedná o dva neoriginální obrazy, mu K[redacted] nesdělil před tím, než si obžalovaný S[redacted] vybral deset obrazů. Obžalovaný dále popřel, že by přes obžalovaného S[redacted] prodal J[redacted] 60 kusů obrazů s tím, že se jedná o obrazy pocházející z majetku rodu S[redacted] von H[redacted].

36. Obžalovaný J[redacted] na svou obhajobu uvedl, že na podzim 2009 se náhodně setkal s doktorem R[redacted], od kterého se dozvěděl, že se objevily mimořádně skvostné obrazy. Obžalovaného tato věc zajímala a R[redacted] mu zprostředkoval schůzku s K[redacted], který mu vše vysvětlil. Cca za 14 dnů byl pozván na schůzku, které se zúčastnil K[redacted], pan S[redacted] a pan S[redacted] a dále doktor Ř[redacted]. Na další schůzce ještě přibyl JUDr. Ch[redacted]. Někdo z této skupiny přišel s návrhem, že kupcem obrazů by mohla být významná švýcarská advokátní kancelář. Došlo k dohodě, že bude připravena smlouva. Dále byla připravena prezentace obrazů, které byly předvedeny švýcarskému zástupce advokátní kanceláře. Ta proběhla na statku obžalovaného S[redacted] v nějaké vesnici u [redacted]. Zástupce advokátní kanceláře se k obrazům vyjadřoval velmi uznale. Bylo dohodnuto, že advokátní kancelář koupí všech 420 obrazů za částku 15.000.000,-Kč. V tomto smyslu byla připravena kupní smlouva, kde prodávající byl pan K[redacted] a kupujícími rovným dílem Švýčari, R[redacted], Ch[redacted], Ř[redacted], J[redacted] a S[redacted]. V den splatnosti však ze Švýcarska nepřišla část

kupní ceny ve výši 2.000.000,-Kč. Všichni kupující se dohodli, že zaplatí 1.000.000,-Kč z důvodu, aby obchod zachránili. Byli však ujišťováni, že Švýcaři částku určitě zaplatí. Ještě před převodem peněz odjeli K a S do Švýcarska s obrazem od Chagalla, který měli ve Švýcarsku vidět odborníci včetně vnučky Chagalla. Ta se měla o obraze vyjádřit v tom smyslu, že je pravý, ale není příliš zdařilý. Švýcaři kupní cenu nikdy nezaplatili a tím byl obchod ukončen. Někdy na jaře roku 2010 se mu zmínil obžalovaný S, že by mohli sami uskutečnit obchod s obrazy. S mu dále sdělil, že ještě s jedním partnerem část obrazů přes obžalovaného S již odkoupili. Dále se dohodli, že by společně ještě nějaké obrazy přikoupili. Na další schůzku S přinesl asi 40 fotografií s popisem autorů. Vytipoval, které by bylo dobré koupit, a obžalovaný J se postaral o zajištění financí. Část obrazů tedy v několika blocích od S odkoupili. Formálně byl kupujícím pouze S, ale byli dohodnuti, že případný zisk z prodeje si rozdělí na polovinu. Takto proběhly 3-4 obchody, za které obžalovaný zaplatil 7,8 milionu korun. Na tento nákup si musel půjčit peníze od známých, nicméně byl přesvědčen, že je snadno vrátí po případném prodeji obrazů. Obžalovaný S zajistil ke každému obrazu analýzu – chemický rozbor barev. Posudky vypracovávala paní doktorka P. Obrazy a kresby, které obžalovaný nabízel k prodeji, byly podle jejích posudků v pořádku. Navíc ještě od S ke každé kresbě dostal znalecký posudek od doktora D, který má specializaci na oceňování starožitností. Na základě těchto posudků obžalovaný věřil, že obrazy jsou pravé. Kromě toho navštívil v Rakousku dva významné odborníky na obrazy. Jeden z nich obrazy viděl a vyjádřil se tak, že jsou rozhodně pravé. Dále se snažil obrazy prodat nějakým Maďarům. Pak se také sešel s tajemníkem Svazu umělců Ruska, kterému ukázal několik kreseb, ale k obchodu také nedošlo. Některé z těch obrazů měly razítka Petěrburské galerie, proto se obžalovaný domníval, že skutečně někdo mohl objevit část sbírky. Oslovil i spoustu dalších kupců, ale žádný prodej nedotáhl do konce. Až poslední obraz, který S koupil ještě bez něj (Loďka na říčce od M. de Vlamincka) měl nejlépe zpracované posudky a měl svojí historii, se mu podařilo nabídnout dvěma mladým mužům. Ti však mu později sdělili, že na tak drahý obraz zájemce nemají. Současně mu ale sdělili, že znají Čecha, který má o tento obraz mimořádný zájem, a který zastupuje anglického kupce. S tímto mužem se obžalovaný sešel a dohodli se na tom, že mu zapůjčí doklady k obrazu. Tento muž se mu představil jako J P, sdělil mu, že je zplnomocněn uzavřít obchod. Obžalovaný mu sdělil, že kupní cena by se měla pohybovat v rozmezí 600-900.000,- EUR. Tento pokyn měl od S. Od toho také věděl, že obraz byl v Paříži v komitétu Vlamincka a čtyři z pěti obrazů souhlasili se zapsáním obrazů do katalogu. Jeden člen však měl pochybnosti, proto k zápisu nedošlo. Navíc mu nabídli, aby obraz vystavoval v Belgii. Obžalovaný požadoval po P, aby si vybral odborníka, který mu posoudí pravost a kvalitu obrazu. Pan P si zajistil odborné posouzení u profesora V v Národní galerii v Praze. Obžalovaný tedy dovezl obraz před Národní galerii, vyjmul jej z pouzdra a předložil profesoru V. Tomu se obraz velmi líbil a řekl, že je asi v pořádku, ale je třeba jej prohlédnout pod UV lampou. Přenesli jej tedy do jiné laboratoře, kde profesor V konstatoval, že obraz bude v pořádku. Pan P byl spokojen s prohlášením profesora V a dohodli se na dokončení obchodu. Dohodli se, že obraz bude uložen v Praze v depozitu, odkud jej společně vyzvednou po předání peněz. Poté, co došlo k zaplacení a předání obrazu, byl obžalovaný zadržen policií. Neměl tušení, že by obrazy mohly být padělky, ani odborníci nepochybovali o jejich pravosti. Za celou dobu neměl sebemenší signál o tom, že by obrazy nebyly pravé. Kdyby takovou pochybnost měl, určitě by celou věc oznámil policii, neboť sám byl v minulosti policista. Obžalovaný se dále vyjadřoval k telefonickým hovorům, které mu byly předestřeny. Pokud jde o osobu P O, jedná se o jeho přítele, on mu dal v roce 2009 částku 2.000.000,-Kč a obžalovaný mu za to dal 4-5 obrazů. Mezi těmi obrazy mohly být i ty, které zakoupil od K T. Od toho postupně koupil asi 20 obrazů za částku 120.000,-Kč. To bylo někdy v letech 1991-1995. Jednalo se o všechny obrazy, které později koupil H. Ty obrazy měl ve vlastnictví obžalovaný, ale jako prodejce figuroval T. H nevěděl, že je má obžalovaný. On chtěl vždy kupovat obrazy od historického vlastníka, proto to tak udělal. Mezi těmi obrazy byl určitě nějaký Chagall a Frank Mark. Také nějaký Rusové, rod Čenko, Malevič. Ty obrazy měly určitě větší hodnotu než 2.000.000,-Kč, O se obrazy

líbily, leccos si o nich zjišťoval. K hovoru z 22.03.2010 uvedl, že hovořil s obžalovaným S [redacted]. Hovor se týkal obrazu Loďka na říčce. Obžalovaný chtěl po S [redacted], aby k obrazu připravil dvě složky, asi měl více zájemců o koupi. Obžalovaný byl přesvědčený, že obraz je pravý. Každému, komu obraz nabízel, říkal, ať si sežene vlastní experty. Obraz nabízel možná 20-30 lidem, nikdy se však nedostal do stádia, že by seděl přímo s kupujícím, vždy jednal pouze se zprostředkovateli. Obžalovaný vždy nabízel pouze obrazy, na které byly znalecké posudky. Konkrétně to byly obrazy od autorů Vlaminck, Chagall a Kandinski. K dalšímu hovoru z 22.03.2010 pak uvedl, že hovořil s P [redacted] O [redacted]. Výrazem „ty špatný“ myslel bezcenné obrazy, které nějakým způsobem v minulosti nabyli do svého vlastnictví. K hovoru z 08.03.2010 uvedl, že mluvil s JUDr. H [redacted]. Hovor se týká obrazů, které mu obžalovaný prodal v počtu 16-18 kusů za 120.000,-Kč někdy v roce 2009 a které pocházely od T [redacted]. H [redacted] mu říkal, že s jedním obrazem od Marca byl v Německu v nějaké galerii, kde mu sdělili, že nemohl být namalován v období, které je na něm vyznačeno. Na to obžalovaný reagoval tak, že H [redacted] zařídil expertizu plátna, na kterém byl obraz namalován. K hovoru z 13.04.2010 pak obžalovaný uvedl, že hovořil s P [redacted] S [redacted]. Jednalo se o informace ohledně cen obrazů, které koupil za 7,6 milionu korun. K hovoru ze 17.03.2010 pak uvedl, že mluvil s M [redacted] F [redacted] a nabízel mu obrazy k prodeji. K hovoru z 29.06.2010 uvedl, že mluvil s obžalovaným S [redacted]. V té době byl v kontaktu s nějakým P [redacted], který byl policejním agentem. Informoval S [redacted], že se na obraz od Vlamincka přijede podívat někdo z Anglie. Nechtěl mít ten obraz dlouho u sebe, bál se, aby mu ho například někdo neukradl. Tomu P [redacted] ho ale musel ukázat, on ho chtěl vidět. Ten obraz měl tedy u sebe, měl ho doma řádně zabalený. K tomu pak dodal, že když to nikdo nevěděl, tak nehrozilo, že by mu ho někdo ukradl. Navíc měl v domě zabezpečovací zařízení. K hovoru z 11.06.2010 uvedl, že mluvil s nějakým Řekem, s kterým se sešel někdy v roce 2009. Zjistil ale, že není schopen nic prodat. Nabízel mu opět jen ty tři prověřené obrazy. K hovoru z 15.06.2010 pak uvedl, že mluvil s Ing. B [redacted] z [redacted], kterému také nabízel obrazy k prodeji. K hovoru ze 07.07.2010 uvedl, že hovořil s H [redacted] o obrazech, které vybral obžalovaný S [redacted]. Obžalovaný předpokládal, že všechny tyto nabízené obrazy jsou pravé, ale je pravda, že připouštěl, že v takovém množství se může objevit něco, co bude zpochybňováno. K prostorovému odposlechu z 10.09.2010 uvedl, že si byl zcela jistý, že obraz od Vlamincka je pravý. To, co řekl před tou paní ohledně autorství, byla jen taková úvaha, nechtěl pouze reprodukovat to, co řekl profesor V [redacted], který obraz předtím označil za šperk. Navíc v Národní galerii obraz prosvěcovali UV lampami a žena, která toto pracoviště obsluhuje, byla taktéž z obrazu nadšená. To jej utvrdilo v přesvědčení, že obraz je skutečně pravý. Toho policejního agenta určitě nebezpečoval, že obraz je pravý. Chtěl po něm, aby si sehnal znalce z Londýna a zaplatil si posudky. V další výpovědi pak se opětovně vyjádřil k schůzce s doktorem R [redacted] a dalšími osobami v roce 2007. Ten mu řekl, že sbírka obrazů pochází od rodu S [redacted] von H [redacted]. Nikdo ze skupiny nepochyboval, že by obrazy nebyly pravé. Účastnil se prezentace obrazů na statku pana S [redacted]. Obrazy zde byly vystaveny na stole, na gauči, na podlaze, jednalo se asi o 40 kusů obrazů a kreseb. Ta prezentace byla poměrně chaotická, hovořil na ní především K [redacted], sám obžalovaný umění nerozumí, o daných autorech nic neví. K [redacted] s K [redacted] z nich byli nadšeni. Doklad o rodině S [redacted] von H [redacted] viděl až ve chvíli, kdy mu ho předal obžalovaný S [redacted] a ten doklad se vázal k obrazu Loďka na říčce. Do té doby neměl žádné doklady o původu obrazů. S [redacted] mu nikdy nesdělil, že by některý z obrazů byl posouzen negativně. V jednom případě mu však sdělil, že při jedné z expertíz, kterou nechal dělat S [redacted], se v barvě objevila nějaká složka, která by se tam objevit neměla. Mohlo se však jednat o důsledek opravy, takže to nemusí nic znamenat. O pravosti obrazů ho přesvědčila reakce všech lidí, kteří obrazy viděli. V dalším výslechu se obžalovaný opětovně vyjádřil k obrazům, které zakoupil od K [redacted] T [redacted]. K vyjádření tohoto svědka, že se u něj nenacházely obrazy moderního umění, obžalovaný uvedl, že T [redacted] obrazům nerozumí, nemyslí si, že by vůbec věděl, v jakém stylu byly malovány obrazy, které se na zámku nacházely. Je možné, že v 90. letech vznikla mezi ním a T [redacted] smlouva na nákup obrazů, ale již si to nepamatuje. T [redacted] se určitě nezmiňoval o tom, že by to byly obrazy vysoké hodnoty. Tyto obrazy měl obžalovaný po celou dobu u sebe doma,

nevisely na zdech, byly v jedné místnosti. Na tyto obrazy nikdy nenechával dělat žádný posudek. Jejich cena ho nezajímala. Obžalovaný byl přesvědčen, že podstatná část obrazů, kterou si vybral JUDr. H█████, byla od T█████. Takto také informoval H█████ on sám. Obžalovaný připustil, že cca před třemi lety požádal T█████ o sepsání kupní smlouvy, která by deklarovala, že od něj nakoupil obrazy. Obžalovaný však nedokázal vysvětlit, že JUDr. H█████ si z několika desítek nabízených děl vybral pouze ty, které měly pocházet ze zámku Ebenthal.

37. Z výše uvedeného je patrné, že obžalování zaujali v zásadě stejnou obhajobu. Nepopírají, že by nabyli do svého vlastnictví předmětné obrazy, nepopírají ani, že by s nimi nakládali způsobem, uvedeným ve výroku rozsudku. Tedy že se některé z nich snažili prodat dalším osobám či je nakonec skutečně prodali. Popírají však, že by věděli, že se jedná o padělky. Naopak byli přesvědčeni, že nakládají s originálními díly.
38. Další důkazy, zejména v podobě svědeckých výpovědí, jsou tedy především objektivizací skutkového stavu tak, jak byl zjištěn.
39. **Ke skutku pod bodem V** vypověděl svědek E█████. Ten uvedl, že panu S█████ byl představen jako ██████ společnosti Omnipol a.s. a myslí, že to bylo při společné kávě v Obecním domě, ale kdo z přítomných osob mu pana S█████ představil, to si nepamatuje. Na té schůzce mu pan S█████ navrhl, aby si Omnipol a.s. koupil sadu různých obrazů. Chápal to tak, že pan S█████ hledá kupce obrazů, někoho, kdo mu pomůže obrazy prodat. Na této schůzce panu S█████ sdělil, že by chtěl vědět více, o jaké obrazy se jedná, pan S█████ uvedl jméno autora CHAGALLA, dále uvedl jméno autora KANDINSKÉHO. Na další schůzce mu pan S█████ poskytl nějaký posudek a nějaké fotografie obrazů, zřejmě vytištěné na počítači. V humorné nadsázce na obou těchto schůzkách panu S█████ sdělil, že Omnipol si obrazy nekoupí, že by si raději usekl ruku, ale že mu může pomoci ty obrazy prodat. Omnipol nikdy s obrazy nenakládal, neobchodoval, z toho důvodu absolutně nepřicházelo v úvahu, aby jako společnost nějaké obrazy koupili. Důvod, proč panu S█████ nabídl, že by mu mohl pomoci při zprostředkování prodeje, byl ten, že společnost Maestro vedle jiného účtuje něco, co účtuje Symposium aukční síň, s.r.o. a tato společnost řádově jednou za dva měsíce dělá aukce a prodává všechno možné, tedy známky, obrazy a další. Samozřejmě že v Symposiu se lekli, když slyšeli jména těch autorů, stály jim vlasy hrůzou, poněvadž obecná cena těchto autorů je astronomická. První dotaz na pana S█████ byl, proč ty obrazy nevezme a nejde někam do Sotheby, do aukčních kanceláří, pak pochopil proč, bylo mu vysvětleno v Symposiu, že na tyto světoznámé autory je potřeba mít super speciální posudek a na CHAGALLA existují na světě pouze dva lidé, kteří tento posudek jsou schopni udělat, bez takového posudku žádná alespoň trochu seriózní aukční společnost obraz těchto autorů do aukce nevezme, neboť nemá potvrzení o pravosti. Toto, co uvádí, přesně odcitoval panu S█████. Dále mu bylo ze Symposia vysvětleno, že jeden z těch znalců CHAGALLA je v Americe a že ho upozorňují dopředu, že v případě že ten znalec zjistí, že ten obraz je padělán, tak je povinen odevzdat ten obraz podle amerických zákonů orgánům činným v trestním řízení a podat něco jako trestní oznámení. Na základě tohoto jeho vysvětlení, jak se věci mají panu S█████, mu byly panem S█████ dodány znalecké posudky, české, nepamatuje si od koho, o kterých mu v Symposiu řekli, když tam sdělil jméno znalce, který posudky vypracoval, že tento znalec za oběd udělá posudek jakýkoliv a na cokoliv a že v té jejich aukční branži takový posudek nemá žádnou cenu, jako kdyby žádný nebyl, znamená to prý, že když už jde někdo za takovýmto znalcem, tak to už je úplně hrozný - toto sdělil panu S█████ a tím to vlastně celý skončilo, když to tak řekne. Posudky k obrazům viděl, ale vrátil je poté zase panu S█████. Pan S█████ mu sdělil, že žádné jiné posudky nemá. Pan S█████ od něj věděl, že kvalitní posudek, tedy v té Americe zmíněné, by trval několik měsíců a zároveň by ty obrazy museli mít i u sebe. Pan S█████ vysvětlil, že vzhledem k tomu, že tyto kvalitní posudky nemá, tak to je právě důvodem, proč jsou obrazy nabízeny za nižší cenu.

Vzhledem k tomu, že Omnipol a.s. o obrazy neměl zájem, tak se ani svědek nepídil po tom, kdo je vlastníkem, zda byl P. S., neví. Pan S. pouze uvedl, že by snad obrazy měly být z nějakého dědictví, sbírky, přesně už se nepamatuje. Fyzicky obrazy od pana S. nikdy neviděl, umění nerozumí. Pan S. mu vysvětlil, že přes aukční síň nechce obrazy nabízet, domnívá se, že je to bylo kvůli té absenci posudků. Vzhledem k tomu, že ta jména autorů, pokud by byly pravé, jsou klenoty, jakýkoliv obchod by předpokládal přítomnost policie, ochranky a dalších ochranných opatření při obchodování s nimi. K dotazu, zda používá, případně v minulosti používal e-mailovou adresu [redacted], uvedl, že je to adresa, ke které nemá přístup, nepoužívá jí, není jeho, tu kterou používá, je na jeho vizitce – [redacted]. Po předložení e-mailů z adresy evropská investiční uvedl, že tuto adresu nezná a pokud je tam napsáno „smlouvy pro ing. E.“, tak mu mohly být přeposlány, neví, jeho poštu čte sekretářka. Po předložení „Kupní smlouvy“, jejímž předmětem je koupě uměleckých děl – obrazů od různých autorů 19. a 20. století za 50,000.000 Kč, která byla P. S. zaslána z jeho e-mailové adresy [redacted] na e-mailovou adresu pana ing. J. E. a po předložení „Smlouvy o úschově a smlouvy příkazní“, jejímž předmětem je úschova uměleckých děl – obrazů od různých autorů 19. a 20. století za 50,000.000 Kč, které byly P. S. zaslány z jeho e-mailové adresy [redacted] na e-mailovou adresu pana ing. J. E. a k dotazu, kdo formuloval a inicioval tu smlouvu, zda poskytl nějaké podklady pro vytvoření této smlouvy, kdo stanovil cenu a na základě čeho, uvedl, že ano, tyto smlouvy viděl, dokonce si pamatuje humornou částku 50 milionů Kč, ptal se pana S., jestli ta měna je tam vůbec správně, pokud by to byly pravé obrazy, tak by byli v úplně jiných částkách, musely by to být minimálně dolary. Teď, když vidí tu kupní smlouvu, tak si uvědomuje, že se jednalo o znalce D. Tato smlouva byla nesmyslná, pokud se tam zmiňují o době úschovy 8 dnů, tak to je tak doba na to, aby se zadal posudek u D., nikde jinde. Tato smlouva byla iniciativou pana S., podle něj je to naprosto špatná smlouva. Je pravdou, že ty obrazy podle nějakého katalogu asi existují a někde budou, ale určitě to nebyly tyto. V té smlouvě o úschově není vůbec řešen americký problém, jak hovořil o tom, že pokud by to byly padělky, tak by musely být odevzdány, v tu chvíli by neměli ani obraz, ani peníze. Pan S. se k pravosti obrazů nevyjadřoval, říkal, že má obrazy, posudek na pravost neměl, pouze ty od pana D. K dotazu na jméno J. K., uvedl, že myslí, že to byl v 90. letech člen nějaké politické strany, nikdy ho neviděl, neví. Po předložení znaleckých posudků, které figurují ve smlouvě na obrazy uvedl, že absolutně nechápe, jak vůbec na těchto může být kulaté razítko tohoto typu a jak se pan D. může vůbec vyjadřovat k autenticitě. K dotazu, kolikrát se potkal s panem S., uvedl, že přesně si to nepamatuje, ale bude to 3 – 4x. K dotazu, jakým způsobem probíhala jejich komunikace, uvedl, že se viděli osobně, možná si telefonovali, písemně v kontaktu nebyli. K dotazu, jakým způsobem nabízel pan S. obrazy, uvedl, že neví, něco že má jako bezvadný kšeft. K dotazu, zda měl pocit, že jde o závazné obchodní jednání, uvedl, že v každé velké firmě desítky lidí nabízí desítky věcí, oni v Omnipolu jsou zvyklí, že jim neustále někdo nabízí, pohybuje se v kruzích, kde mu neustále někdo nabízí. Pan S. vystupoval, že chce uzavřít obchod, ale přesně to říci nemůže. K dotazu, zda předtím, než pana S. potkal, věděl, jestli bude na schůzce hovořeno o obrazech, uvedl, že typicky jako vždy, mu bylo řečeno, že tam bude někdo, paradoxně o panu S. četl v novinách, že [redacted] National express, bylo mu řečeno, že má skvělý kšeft, nevěděl, že půjde o obrazy. K dotazu, zda si vzpomene, kdo tu schůzku domluvil, uvedl, že to si nevzpomene. K dotazu, zda běžně vyrazí na schůzky s člověkem, o kterém neví, co nabízí, uvedl, že na schůzku ho dovede právě ten známý člověk, on sám s cizím člověkem nikam nejde, zná stovky lidí. K dotazu, zda mu tedy pan S. poslal někdy nějaký e-mail, uvedl, že z jeho reakce, že nezná tu adresu P. van O., tu neviděl, z této adresy nikdy nic nedostal. Neví ale přesně, zda má kontakt na evropskou investiční, je to možné. Neví, jestli ty smlouvy k nim dorazily e-mailem nebo zda mu je P. S. dal osobně, je to pro něj nepodstatné. K dotazu, zda dojednávali podrobně smluvní podmínky týkající se těch obrazů, uvedl, že smluvní podmínky projednávali, ale ne

podrobně, dostanou obraz, pošlou ho do Ameriky s vědomí pana S [redacted], že už ho nemusí taky nikdy dostat zpět, pokud je to plagiát a do té doby nedostane ani korunu, toto sdělil panu S [redacted] a toto se mu nelíbilo. Pak pro něj nebylo dál co řešit. Nabídl panu S [redacted], že lidi ze Sympozia znají znalce z Ameriky a že mu s tím pomohou. Jediným důvodem, proč nechtěli dál jednat, byl ten, že neměli věrohodný dokument o pravosti obrazů, posudek od D [redacted] byl blábol. K dotazu, zda vyrozuměl pan S [redacted] o tom, že znalecký posudek znalce z Ameriky je zapotřebí pro prodej obrazů, uvedl, že ano. K dotazu, zda se pan S [redacted] zdráhal provést posudek znalce z Ameriky, uvedl, že problémem byly peníze, pan S [redacted] chtěl peníze hned, pan S [redacted] chtěl po nich hlavně peníze. K dotazu, zda pan S [redacted] uvedl, že nejde podrobit obrazy znaleckému zkoumání, uvedl, že ne, pan S [redacted] chtěl hlavně peníze dopředu, to byl problém, šlo o nedohodu na podmínkách. Panu S [redacted] řekl jasně – přineste posudek, pak mohou jednat. K dotazu, zda měl někdy z pana S [redacted] pocit, že by mu zatajoval nějaké informace nebo dokumenty, uvedl, že asi neměl, viděl ho párkrát. K dotazu, zda měl z pana S [redacted] pocit, že jde o zkušeného podvodníka nebo podnikatele, který si myslel, že může udělat obchod, kterému zřejmě úplně nerozumí, uvedl, že pocit neměl žádný, nesmí mít pocity, pan S [redacted] chtěl udělat kšeft, on se zásadně oprostuje od dojmů. K dotazu, zda se angažoval v nabízení předmětných obrazů nebo panu S [redacted] pouze radil, uvedl, že došel do Sympozia a to, co mu tam sdělili, tak řekl S [redacted], pan S [redacted] se snažil D [redacted] obhajovat.

40. V přípravném řízení byla opatřena emailová korespondence na adrese [redacted], kterou užíval obžalovaný S [redacted]. Mimo jiné zde byla zajištěna zpráva ze dne 24.8.2007, odeslaná obžalovaným na email svědka E [redacted]. Obsahem zprávy je nabídka obrazů, konkrétně autorů Chagalla, Kandinského, Klee, Marka, Noldeho, Seurata. V příloze emailu byl mimo jiné připojen znalecký posudek o ceně akvarelu zapsaný ve znaleckém deníku znalce dr. D [redacted] pod číslem 2899, který si vyžádal obžalovaný. Předmětem posudku bylo dílo Emil NOLDE / 1867 – 1956 / - Květiny, akvarel o rozměrech 49,3 x 38 cm, signováno vlevo dole. Podle posudku je autenticita díla nepochybná, cena byla stanovena na 2,600.000 Kč.
41. Dále byl zajištěn email ze dne 17. 9. 2007, odeslaný I [redacted] J [redacted] obžalovanému S [redacted], který se týká obrazu Emila Noldeho – Květiny. Z emailu je patrné, že J [redacted] obžalovanému sděluje obsah dopisu ředitele nadace NOLDE STIFTUNG SEEBÜLL. V dalším emailu z téhož dne zasílá J [redacted] obžalovanému překlad tohoto dopisu. Z něj je patrné, že Malba bez jakékoliv pochybností nepochází z ruky malíře Emila Noldeho (1867-1956); je to falzifikát. Ve volbě motivu, podání barev a způsobu provedení se falzifikátor Noldeho malby pokusil o nápodobu, ale to se mu nepovedlo, ani při barevně provedené signatuře.
42. Dne 13. 11. 2007 odeslal obžalovaný email na adresu [redacted]. Přestože se jednalo o jinou emailovou adresu, je jasné, že email byl určen svědku E [redacted], neboť v jeho předmětu je výslovně uvedeno „smlouvy pro Ing. E [redacted]“. Přílohou emailu je pak mimo jiné kupní smlouva, obsahující nabídku obrazů, uvedených ve výroku rozsudku. Mezi těmito obrazy byl mimo jiné i onen obraz Květiny, signovaný Emil Nolde.
43. Na základě uvedených důkazů lze tedy uzavřít, že obžalovaný S [redacted] se nepochybně snažil prodat uvedené obrazy svědku E [redacted]. Učinil mu nejprve ústní nabídku a dále mu zaslal již konkrétní návrh kupní smlouvy, která již obsahovala konkrétní díla. Přitom tak učinil za situace, kdy byl jednoznačně informován o tom, že minimálně jeden z obrazů byl odborným institutem označen za falzum.
44. **Ke skutku pod bodem VI** vypověděl svědek T [redacted] S [redacted]. Ten uvedl, že žije ve Švýcarsku od roku 1981 s několika přestávkami, pracuji pro firmu, kterou [redacted], jedná se o firmu TAGATOR, která prodává služby firmám, licencing, couching. Jeho matka, která částečně žije

z prodávání vlastních obrazů, má styk s galeriemi, vystavovala v několika zemích, byla oslovena jedním svým přítelem K█████ D█████, který uvedl, že v Česku mají být obrazy k prodeji, pan D█████ se zeptal jeho matky, zda by mu tyto obrazy pomohla prodat. Pan D█████ tehdy pracoval v realitní kanceláři Reality Eurobak. Jeho matka mu (svědkovi) sdělila, zda by panu D█████ s tím mohl pomoci, uvedl, že by potřeboval vědět, o co se jedná, že má kontakty v bankách, pojišťovnách, tedy s lidmi, kteří také se sami umění věnují, mají přístup do galerií a muzeí. Uvedl, že až pojedou do Česka, tak se může setkat s panem D█████, kterého osobně znal, protože byl soused ve Španělsku, kde měli dům. Pokud nahlíží do svých poznámek z emailové korespondence, tak uvádí, že koncem listopadu 2007 se setkal na ██████ s panem D█████, dále panem S█████, který byl nadřízeným pana D█████, a dále panem S█████, který se představil jako bývalý voják s tím, že zastupuje majitele obrazů, které jsou na prodej i mimo Českou republiku. O majiteli pan S█████ říkal, že se má jednat o nějakého německého šlechtice žijícího v Česku. Dostal 1 ks CD od jeho matky, ta ho dostala od pana D█████. Na CD jsou obrazy, které v tu dobu byly k prodeji, dále tam byly také uloženy kopie certifikátů a ohodnocení, která měla potvrzovat pravost obrazů. Vyžádal si, zda by mohl dostat exklusivitu na prodej v Ženevském kantonu. Toto dostal na tři měsíce. Podepsal smlouvu se S█████ J█████, kde mu tedy náležela exklusivita a pět procent z prodeje. Fyzicky obrazy nikdy neviděl. Udělal portfolio obrazů a ukázal je asi 5-6 lidem, kteří se tedy v umění pohybují a měli by rozumět výtvarnému umění. Byl jednou v Sotheby v Ženevě, dále byl u známého, jehož žena pracuje uměním v jedné velké ženevské galerii. Ty obrazy, o které se jednalo, měl být od autorů NOLDE, REDON, KANDINSKIJ, původně tam byl i Paul KLEE, ale to poté bylo odvoláno s tím, že už není k prodeji. Ti lidé, které kontaktoval ve Švýcarsku, řekli, že potřebují vidět originály těch certifikátů, které byly na CD, chtěli to i v angličtině a dále sdělili, že kdyby měli zájem, tak by si ohodnocení obrazů udělali stejně vlastním expertem. Když komunikoval po emailu s panem O█████ B█████, neví ale, kde pracoval, ten mu odpovídal na všechny emaily, jeho email byl na „reality“. Vždy, když chtěl vidět certifikáty autentičnosti těch obrazů, tak z jeho strany tam byl vždy nějaký důvod, pro který toto nedostal. Chtěl dělat prezentaci v Praze, nebo přivést obrazy do EU, nikoli do Švýcarska, problém měli s proclením. Dále se ptal na rodokmen a historii vlastnictví obrazů, kterou nedostal. Dne 15. 04. 2008 vyjádřil pochybnosti o těch obrazech, sdělil jim, že pokud nebude mít ty dokumenty o pravdivosti obrazu a historii vlastnictví, tak se z jeho strany nic nebude dít. Pan S█████ mu na toto sdělil, že nadále nemají zájem o jeho spolupráci. Lidé, kterým obrazy ukazoval ve Švýcarsku, tak měli velké pochybnosti zejména z toho důvodu, že obrazy pocházely z Východu, všichni opakovali, že by chtěli dostatečnou dokumentaci obrazech. Dne 18. 04. 2008 napsal poslední email, kde znovu opakoval, co vše potřebuje a na toto již nebylo odpovězeno. Během diskuse mu však byly nabídnuty i další obrazy, a to v březnu 2008, a to od autory Alfred Sisley, Bonnard Piere, Corot, Vlaminck, Looten Jan Thony Wilhelm. Dále policejnímu orgánu předložil 5 ks A4, jedná se o výše uvedené obrazy, které mu byly nabídnuty cestou emailu, a to od pana S█████, B█████, S█████, tedy od lidí, s kterými přes email komunikoval. Dále uvádí, že setkání v Praze proběhlo dne 17. 01. 2008 a den na to tam s nimi přišel podepsat tu smlouvu, o které zde hovořil. Lidé ve Švýcarsku mu sdělili, že pokud nebudou mít k obrazům historii, tak s prodejem nepůjdou dál. Ohledně pravosti se nikdy z nich nevyjadřoval. Dne 22. 04. 2008 obdržel email ze Sotheby, kde mu bylo sděleno, že na bázi toho, co jim poslal, tedy těch prvních pět obrazů od KANDINSKÉHO, NOLDEHO a REDONA, uvedli, že nemohou potvrdit autentičnost obrazu a dostal seznam znalců, které může použít k ověření autentičnosti. Na ty se už ale neobracel, komunikace ustala.

45. V přípravném řízení byla také vyslechnuta svědkyně M█████ Ch█████ G█████, která uvedla, že je státním občanem Francie, kde se také zdržuje. Má diplom, který potvrzuje její studia na Ecole du Louvre. Jedná se o vzdělávací instituci založenou při muzeu Louvre v Paříži, tento diplom nahrazuje vysokoškolské vzdělání v oboru výtvarného umění, studium trvá tři roky, v rámci studia se skládají zkoušky. Jedná se o přípravu pro odborné pracovníky muzea Louvre. Toto

vzdělání je plně dostačující a tato škola má velmi dobrou pověst. Pracovala v galerii, která se jmenuje Galerie de Seine, jednalo se o galerii, která se zaměřovala na prodej děl umělců, např. Cezanne, Morandi, shrnuto – byli to prostě umělci z období počátku 20. století, tedy z období např. malíře Picassa. Pak pracovala v nadaci Wildenstein, v Paříži, nejedná se o galerii ale nadaci. V této nadaci se věnovala výzkumu a připravovala tzv. souhrnný katalog zaměřený na dílo malíře Odilon Redona. Jedná se o soubornou knihu a zahrnuje veškerá díla daného autora a obnáší tato práce roky rešerší a výzkumu. Je považována za znalkyni Redonova díla. Pracujete-li 6-7 let na jednom umělci, pak jeho dílo znáte velmi dobře. Dále vedla galerii Camoin v Paříži. Toto je galerie, která se nezaměřuje pouze na výtvarné umění, ale i na starožitnosti, tedy nejen na obrazy, ale i nábytek, tam přestala pracovat až ve svých ■.letech, tedy před deseti lety. Je s nimi samozřejmě stále v kontaktu, stále se věnuje ještě nákupům a prodejům, něco nakupuje pro sebe, ale už nepracuje den co den, už není zaměstnána. Znaleckou činnost jako takovou nikdy nedělala, umí to, ale nemá titul znalce. Zná tu profesi velice dobře, bývala zvaná galeriemi, aby konzultovala díla REDONA, ale jak uvedla, oficiálním znalcem není. Wildenstein nadace ve Francii je neziskovou organizací, pracuje pouze s výzkumníky, kteří se zaměřují na vypracovávání katalogů, a to např. Paula Gaugiana, Morisot a dalších. Tato nadace vydává znalecké posudky, např. pokud tedy bude hovořit o autorovi C. Monet, tak když někdo přijde např. s plátnem od tohoto autora, není-li toto plátno zařazeno v onom zmíněném katalogu, pak už by toto dílo nebylo seriózně prodejné. Není-li dílo zařazeno do katalogu, pak je považováno za nedobré, obchodně jsou o tomto díle tedy velké pochyby. Pokud se díla prodávají např. ve veřejné dražbě, tak je zvykem, že je opatřeno taktéž číslem příslušného katalogu Raisonné. Pokud Wildesteinova nadace řekne, že dílo není dobré a není zařazeno v katalogu, pak není prodejné. Katalog děl daného autora je ucelený katalog, na kterém se pracuje celé roky a dá se považovat za jakýsi slovník děl daného autora, součástí katalogu jsou např. i přípravné skice daného autora, např. katalog Moneta trval 30 let, tedy jeho zpracování. Je možné dozařadit dílo, které se objeví např. ve starých sbírkách, ale pak už se do katalogu musí napsat, že takové dílo bude zařazeno do dodatků k příslušnému katalogu. Katalog Raisonné je zásadní podklad a je zásadní pro určení autenticity daného díla. Co se týče zkoumání daného díla, které se např. objeví, tak takové dílo se zkoumá vizuálně, znalec dílo daného autora pozná, žádné analýzy se neprovádí. Znalec pozná a určí, z jakého období autora dílo pochází. Ta chemie u obrazů z naší doby, tedy z konce 19, 20. st. k ničemu neslouží, pigmenty jsou nové, chemické analýzy tohoto typu se dělají u starých obrazů 16., 17. století, kdy ty barvy měly jiné složení, zkoumá se pak podklad, plátna, barvy. K zařazení do katalogu se nepotřebují žádná další exaktní zkoumání, vše je pouze na základě vizuálního zkoumání. Pokud se má vyjádřit k provenienci obrazů, tak uvádí, že když je nějaký obraz zařazen do katalogu a řekne se, že je v pořádku, tak poté se teprve zkoumá a zaměřuje se na jeho původ a historii. Ne všichni umělci mají svůj katalog Raisonné. Katalog Raisonné není univerzální praxe, jsou velcí umělci, kteří ho nemají, jako např. autor Kandinskij, který tento katalog nemá, posudky o pravosti jeho děl vydávala jeho žena, která se dožila vysokého věku, takže žádný výzkumný pracovník např. neměl chuť se do katalogu Raisonné pouštět. V případě některých umělců posuzují pravost např. pozůstalí, tj. příbuzní, tedy lidé, kteří jeho díla znali nejlépe. Co se týče autora Chagalla, tak neví přesně, ale ano, katalog Raisonné se vypracovává ve Wildensteinově nadaci, tento katalog není ještě ukončen. O Chagalla se nezajímá. Dokázala by ale říci, zda je dobrý nebo ne. Wildensteinova nadace eviduje díla, která nebyla do jednotlivých katalogů zařazena, ale tyto informace se nezveřejňují. Wildenstein nadace je velkým obchodníkem. Mají své vlastní kolosální sbírky obrazů. Konkrétní důvod nezařazení díla Wildenstein neuvádí, pouze konstatuje, že není dobré, to znamená, že je falešné a že nebude zařazeno. Pokud se obraz nezařadí do katalogu, tak tím tedy Wildenstein nadace vyjadřuje, že dílo je nepravé, tzn. nepochází od daného autora. Pokud dílo není zařazeno do katalogu, tak má samozřejmě šanci být ještě prodáno, ale za velmi nízkou cenu, pro dílo je to špatné. Katalogů je v současné době cca 20, možná víc, je to ale v řádu desítek, začalo se s tím asi před padesáti lety. Pan P ■ I ■ je přítel jejího manžela, pracovali v minulosti ve Španělsku, kde oba pracovali v oblasti bankovníctví, pan I ■ žije delší dobu v ■, přijela sem za ním,

když se zde ženil. Myslí, že zde žije 15 let. Neví přesně, čím se zabývá, možná je prostředníkem v oblasti obchodu. Pan I. jí telefonoval asi před šesti lety, a to v souvislosti s autorem Odilon REDON, kdy on věděl, že díla tohoto autora velmi dobře zná a že pracuje v oblasti umění. Sdílel jí, že zde v Čechách bude na prodej sbírka, ve které jsou mj. autoři, a to dva REDONOVÉ, KANDINSKIJ, SEURAT a NOLDE. Pan I. jí zaslal tedy naskenovaná díla, ale ne REDONA, pouze obrazy dva od KANDINSKEHO, byly to oleje na plátně, její první reakce, když je viděla na obrazovce, byla, že nejsou hezcí a nemohou být dobří, a tak to platí, neboť KANDINSKIJ je génius. Když je obraz od něj pravý, tak je skvělý. Především si všimla, že podpis je z jiné doby než ten obraz, ty obrazy měly být z let 1911-1913 a tehdy se KANDINSKIJ podepisoval velmi drobným, téměř nepatrným písmem. Podpis, který viděla, byl rozhodně z období asi o 15 let později, kdy se KANDINSKIJ podepisoval větším písmem a podpis ještě podtrhoval. Panu I. tyto informace konkrétně neřekla, on nezná svět umění, on chtěl prodat, ona chtěla koupit, o díla neměla zájem. Řekla mu, že si myslí, že obrazy, které jí poslal od autora KANDINSKÉHO, jsou falza, ale uvedla, že by se přijela podívat na REDONY. Ke sbírce, která je na prodej, jí prvotně nebylo víc řečeno. Pan I. uvedl, že se může přijet podívat. Emailem další fota obrazů neobdržela. Možná si nyní ale uvědomuje, že ještě viděla NOLDEHO, který jí byl zaslán. Jednalo se o květiny, jedna nebo dvě květiny, jednalo se o drobnou věc. Na NOLDEHO se nespécializuje. Do České republiky jela s tím, že budu zprostředkovávat díla svých klientů, dohodla se s panem I. na provizi související s prodejem těchto obrazů, přijela do Prahy, pan I. pro ni přijel do hotelu, poté potkali jednu osobu, byl to prostředník, na ulici, která tam na ně čekala. On je odvedl do nějakého bytu v Praze, tam byly 4-5 osoby, určitě jedna žena, pan I. jí představil, řekl, kdo je, vysvětlila, že může mít zákazníky na ty obrazy, že REDONA velmi dobře zná, neřekla tehdy, že má pochybnosti o KANDINSKÉM, ale řekla, že obzvláště dobře zná REDONA. Mluvili anglicky. Nikdo jí nebyl představen jako majitel obrazů, bylo tam hodně lidí, bylo to zmatečné setkání, neměla tam v tom dosti jasno. Nikoho z přítomných by dnes již nepoznala. Pak přešli do místnosti, kde byly obrazy, to bylo jen s jedním pánem a panem I., byli tam tři. U dveří do další místnosti stála nějaká ochranka, gorila, když ale vešla do té další místnosti a viděla ty obrazy, tak se smála, původně jí říkali, že tam jsou dva REDONOVÉ, ale byl tam jen jeden, byla to kresba a byla pravá, jednalo se o kresby z počátečního období Redonovy tvorby, konec 19.století, byla to tužka na papíře, naprosto pravá, ale ten papír, na kterém byla kresba, byl nalepen na kartonu pomocí škrobového lepidla, což kresbu v podstatě zničilo. Vzhledem k tomu, že počátky Redonovy tvorby jsou označovány jako černé (k barevnosti přešel až později) a tématem byly většinou obrazy Ježíše Krista na kříži, u této kresby byla barva zcela pohlcena tím lepidlem, pokusil se na ní někdo lépe vyznačit nos a rty, které se podobaly rtům B. Bardotové, pouze podpis byl v pořádku. Řekla, že tohle dílo nemá naprosto žádnou cenu. Pokud by nedošlo k zásahům do této kresby, tak její hodnota by se pohybovala ve výši 300-400.000,-EUR. Ty jeho černé kresby jsou naprosto úžasné. U této kresby, kterou viděla, byl podpis naprosto bez pochyb. Kompozice byla v pořádku. Dále zde viděla obraz od SEURATA, obraz byl tečkovaný, tvoří tak celý obraz, vypadalo to jako kresba desetiletého dítěte, byla to nějaká krajina s loďkou, bylo to falešné a nešikovně namalované dílo. Ti KANDINŠTÍ byli malí, jednalo se o malý formát obrazů, už to samo je divné, ten první měl být z období 1911-1913, ale s tím podpisem, který tam nepasoval, nebyly pravé. Pokud jde o NOLDEHO, tak řekla – neví, nezná ho, musí se zeptat. Tehdy tam slovně shrnula věc s tím, že: Odilon REDON má své za sebou, o SEURATOVÍ vůbec nebude mluvit s tím, že ten obraz je směšný, že je to hrubé falzum, a o KANDINSKÝCH řekla, že si myslí, že tato díla nejsou v pořádku, ale že se v Paříži zeptá jak na obraz NOLDEHO, tak i na KANDINSKÉ, aby jí potvrdili její dojem. Žádné posudky k dílům neviděla, ceny jí byly řečeny, ví, že se jednalo o vysoké ceny, byly to miliony EUR, KANDINSKIJ je strašně drahý, je otcem abstrakce. Když se vrátila do Paříže, poslala email jedné známé, která pracuje v dražební síni Christies, tato jí řekla po telefonu, že jí má poslat email s obrazy, že prý zrovna dělá něco pro Christies v New Yorku, kde se na díla dotáže a dá jí vědět. Odpověď přišla rychle a zněla tak, že díla zkoumali a díla jsou falzifikáty, a to včetně NOLDEHO. Poslala poté mail panu I.

s informacemi, kde mu napsala, že se potvrzuje její domněnka, že jsou to vše falzifikáty. Dál se této věci nevěnovala. Komunikovala pouze s panem I [REDACTED]. Kontakt si na ni z těch ostatních osob nikdo nebral. Po předložení fotokopie obrazů pocházejících z emailové korespondence mezi J [REDACTED] S [REDACTED] a P [REDACTED] S [REDACTED], které byly předmětem nabídky svědkovi, konkrétně obraz – olej na kartonu s názvem Pobřeží, signováno jako Seurrat, obraz – olej na kartonu s názvem Abstraktní kompozice, signováno jako Vasilij Kandinskij, obraz – akvarelu na ručním papíře s názvem Abstraktní kompozice, signováno jako Vasilij Kandinskij, obraz – akvarelu na papíře s názvem Květiny, signováno jako Emil Nolde, obraz – kombinované techniky na papíře zpevněném kartonem s názvem Žena, signováno jako Odilon Redon, obraz – kombinované techniky na papíře zpevněném kartonem s názvem Zbrojnoš, signováno jako Odilon Redon, uvedla: k příloze číslo 0, že se jedná o obraz, který viděla při setkání v Praze. Tento viděla bez rámu. K příloze číslo 1, že se jedná o obraz, který viděla při setkání v Praze, jedná se o padělek taktéž, vypadá to jako kompilát několika děl. K příloze číslo 2, že se jedná o obraz, který viděla při setkání v Praze. K příloze číslo 3, že se jedná o obraz, který viděla při setkání v Praze, o tomto v Christies uvedli, že je to falzum, jedná se o obraz z pozdějšího období, tedy motiv z pozdějšího období, nicméně oba Kandinskí jsou falešní. K příloze číslo 4, že se jedná o kresbu, kterou viděla při setkání v Praze. Jak uvedla výše, jsou tam dokresleny tahy. Podpis je ale v pořádku. Jedná se o motiv Ježíše, ženu by nikdy nenamaloval. K příloze číslo 5, že tento neviděla, tedy zřejmě, není si jistá, ale Redon by něco takového nenamaloval, je to špatné, katastrofa. Tato kresba je směšná. Jak již uvedla, Christies se vyjádřilo k Noldemu a oběma Kandinským, že jsou to padělky, to napsala panu I [REDACTED]. Dále si vzpomíná, že je možné, že jí byly nějaké posudky k dílům předloženy, jednalo se o jeden nebo dva posudky, tyto ale, pokud si pamatuje, nepovažovala za hodnověrné.

46. Tuto svědkyni se ani přes opakované pokusy, zahrnující i žádost o právní pomoc, nepodařilo předvolat k hlavnímu líčení. Její výpověď byla tedy toliko postupem podle § 211 odst. 2 písm.a) trestního řádu přečtena.
47. S výpovědí svědkyně úzce souvislí emailová korespondence, mezi J [REDACTED] S [REDACTED] a obžalovaným S [REDACTED] z 1. 11. 2007 a 7. 11. 2007. Z ní je patrné, že S [REDACTED] sděluje S [REDACTED], že svědkyně G [REDACTED] má pochybnosti o pravosti obrazů od Kandinského a Noldeho.
48. Soud měl dále k dispozici obsáhlou emailovou korespondenci mezi zúčastněnými osobami, tedy mezi obžalovanými a svědky S [REDACTED] a S [REDACTED]. Konkrétně se jedná o následující emaily:
49. Ve zprávě z 30. 11. 2007 S [REDACTED] sděluje S [REDACTED] stanovisko osoby z Curychu ohledně možného prodeje obrazů. S [REDACTED] je upozorňován, že bude třeba v rámci přímého prodeje odhalit identitu vlastníků obrazů.
50. Dne 11. 12. 2007 zaslal S [REDACTED] svědku S [REDACTED] smlouvu o zprostředkování k zajištění možnosti uzavření kupní smlouvy na umělecké dílo, akvarel na papíře o rozměrech 42 x 54 cm, které je označeno v levém horním rohu Nolde, za cenu nejméně EUR 100 000,- a to do 30. 04. 2008. V další komunikaci pak pokračoval S [REDACTED] přímo se svědkem S [REDACTED].
51. Dne 18. 1. 2008 požádal S [REDACTED] S [REDACTED], aby mu zaslal doplňující informace a podklady k jednotlivým obrazům, které v tomto emailu specifikuje. Sděluje mu také, že po splnění těchto podmínek by se na obrazy mohl přijet podívat potenciální kupec.
52. Téhož dne zaslal obžalovaný S [REDACTED] S [REDACTED] email, jehož přílohou jsou posudky znalců Š [REDACTED] a D [REDACTED] ke konkrétním obrazům. Tyto posudky nezpochybňují autenticitu obrazů.
53. Dne 20. 1. 2008 obdržel S [REDACTED] email od ing. F [REDACTED], jehož obsahem jsou posudky na obraz Odilona Redona, List z cyklu „Otázka života a smrti“ od znalce D [REDACTED]. K tomuto dílu se

v přípravném řízení vyjádřil obviněný P. S., když uvedl, že neví, komu tento obraz patří, K. prodával tento obraz, prý měl tento obraz pocházet z pozůstalosti Z. B. Jedná se o autora Odilona REDONA, možná že tento obraz viděl in natura, ale přesně se nepamatuje.

54. Dále pokračovala komunikace mezi S. a S. Dne 25. 1. 2008 1. 2. 2008 urguje S. požadované doplňující informace k obrazům. S. mu je slibuje do příštího týdne. Současně S. žádá potvrzení cen. Potvrzení pak urguje znovu 7. 2. 2008, načež mu S. sděluje, že dosud nemá prohlášení všech vlastníků. Dne 11. 2. 2008 zasílá S. S. již dříve zmíněné posudky na dílo Odilona Redona, List z cyklu „ Otázka života a smrti“ a prohlášení vlastníků děl Emil Nolde – Die Blüten (vlastník S.) a V.V. Kandinskij – Abstraktní kompozice (vlastník S.). Tento email také obsahuje rekapitulaci nabízených děl: Vasilij Vasilijevič Kandinskij - Abstraktní kompozice, olej na kartonu, rozměry 34 x 45 cm, cena 1.500.000,- Euro, Vasilij Vasilijevič Kandinskij - Abstraktní kompozice, akvarel na ručním papíře, 49 x 25 cm, cena 300.000,- Euro, Emil Nolde - Květiny, akvarel na papíře 49,3 x 38 cm, cena 100.000,- Euro, Odilon Redon - Žena, kombinovaná technika na papíře zpevněném kartonem, 33 x 33 cm, cena 250.000,- Euro, Odilon Redon - Zbrojnoš, cena 250.000,- Euro.
55. Dne 21. 2. 2008 sděluje S. S., že již započal s konkrétními nabídkami obrazů a vešel do kontaktu s potenciálními kupci. Následoval email ze 7. 3. 2008, kdy S. sděluje S., že má první reakce na Kandinského a požaduje informace o historii a vlastníkově malby. Na to mu S. sděluje, že pan M. S., jehož prohlášení vlastníte, jej zakoupil od solicitátora zastupujícího šlechtický rod, jež si vymínil ve smlouvě zachování anonymity prodávajícího. Současný majitel jej pochopitelně zná, ale oficiálně je zavázán z kupní smlouvy dodržet inkognito prodávajícího. Podle informací, jimiž disponují, jej původní vlastník nabyt do svého mobiliáře počátkem 20. let. Dne 13. 3. 2008 mu ještě sděluje, že S. nabyt dílo do svého vlastnictví v roce 2001. Dne 5. 4. 2008 požaduje S. další informace k obrazům. Konkrétně seznam vlastníků a míst, kde a kdy tyto obrazy byly vystaveny. Dne 13. 4. 2008 sděluje S. S., že S. (vlastník obrazu) je ochoten jej prezentovat v zemi Evropské unie, nejlépe v Praze. Dne 15. 4. 2008 sděluje S. S., že byl již potřetí obviněn nabízení falzifikátů. Pokud mu nebudou dodány požadované materiály, nemůže v této činnosti dále pokračovat.
56. Z další komunikace mezi S., S., ale také S. plyne, že po tomto S. vyjádření byla spolupráce všech zúčastněných ukončena.
57. Z výpovědi svědka S. je patrné, že se podílel na zprostředkování případného prodeje obrazů tak, jak popsal svědek S. Potvrdil také autentičnost výše uvedené emailové korespondence mezi ním a S. ve dnech 1. 11. 2007 a 7. 11. 2007.
58. Z výše popsaných důkazů lze tedy dovodit závěr, že obžalovaní S. a S. společně nabízeli k prodeji obrazy, uvedené ve výroku rozsudku. Tuto nabídku podpořili uvedením nepravdivých informací o jejich původu a znaleckými posudky tuzemských znalců. To vše však činili za situace, kdy již na počátku listopadu 2007 znal obžalovaný S. stanovisko paní G. na originalitu některých obrazů. Věděl tedy, že renomované znalkyně výtvarného umění, která byla na prohlídku obrazů přizvána, má pochybnosti o jejich pravosti. Přesto se dále snažili uplatnit obrazy na trhu, a to prostřednictvím svědků S. a S. Ve chvíli, kdy po nich byly požadovány další informace ohledně obrazů, zejména proveniencie, od pokračování obchodu upustili. Přitom nelze uvěřit tomu, že takovým důvodem odstoupení od potenciálně ziskového obchodu v řádu mnoha miliónů korun byl vedl pouze jeden email svědka S., který

obsahuje pasáž o obvinění z nabízení falzifikátů. Soud je přesvědčen, že pravým důvodem byla skutečnost, že obžalovaní nebyli schopni takové materiály opatřit, neboť ty prostě neexistovaly.

59. **Ke skutku pod bodem VII.** vypověděl především svědek B. Ten uvedl, že vystudoval strojařinu. Jeho poslední zaměstnání bylo v Elektrárně Nováky, kde působil taktéž jako , byl propuštěn, přemístil se do Bratislavy, což bylo asi před pěti lety. V tu dobu ho kontaktoval pan M. Š. a také kontaktoval pana J. T. Pan Š. jim sdělil, že má určitý projekt týkající se vybudování letecké opravy v Bratislavě. Pan Š. působí na Moravě, je podnikatelem a provádí různé obchody. Pan Š. od nich potřeboval získání určitých kontaktů na vlivné lidi na Slovensku, pro jeho projekt společně ještě s jeho partnery obstarali záruku na celkový projekt od vlády, jednalo se o omemnonrandum od slovenské vlády, dále pozemky na letišti v Bratislavě. Pan Š. mu za tuto službu neposkytl žádné finanční prostředky, bylo řečeno, že jsou v podstatě zaměstnanci pana Š., že s nimi počítá, ale peníze za jejich práci jim nikdy neposkytl. Taktéž v rámci toho projektu sehnali pro pana Š. zrekonstruovaný palác v Bratislavě, v kterém chtěl mít své kanceláře a galerii. Na tomto projektu pracovali asi tři roky a během té doby mu bylo panem Š. oznámeno, že má také nějaké obrazy na prodej a současně, když hledali kanceláře pro jeho činnost a pan Š. viděl ten již zmíněný zrekonstruovaný palác, tak uvedl, že ty prostory by se hodily pro galerii jeho obrazů. Co se týká obrazů, tak pan Š. sdělil, že jeho přítel, bývalý policista pan J. má sbírku obrazů, které prý našli v nějakém hospodářském stavení, když se vybouraly stěny toho stavení, že prý byla objevena sbírka velkého množství obrazů velmi známých autorů. To hospodářství mělo prý patřit nějakému Kanadánovi, který ho získal v restitucích, jméno toho člověka neuvedl. Pan Š. se o obrazec h vyjadřoval tím způsobem, že je má společně s panem J. v dispozici a může s nimi nakládat. Pamatuje si jméno KANDINSKIJ, PICASSO, MODIGLIANI, MONET. Ve jménech těchto autorů se vyzná, věděl, že se jedná o drahé obrazy známých autorů. Nemusel se pana Š. ani na mnohé podrobnosti k obrazům ptát, neboť mu je pan Š. sdělil sám, veškeré informace týkající se původu obrazů mu pan Š. poslal a popsal v emailech, které přeposlal (svědek) policejnímu orgánu. K těm obrazům se nikdy fyzicky nedostal, pan Š. mu říkal, že obrazy jsou uloženy někde v bance. Jednou zprostředkoval kontakty na osoby, které by mohly mít zájem zakoupit, případně obrazy dále doporučit. Pan Š. mu poslal na jeho e-mail fotografie obrazů, dále ceny obrazů a původ těchto obrazů. Také dostal informace, že jsou k obrazům znalecké posudky, které ho prý přesvědčí o tom, že je vše v pořádku, resp. o pravosti a původu obrazů. Pokud by neznal informace týkající se původu obrazů a dále pokud by neviděl posudky, tak by od počátku neměl zájem na tomto participovat a dále hledat zájemce o obrazy. Informace, které mu byly zaslány panem Š., ho přesvědčily o tom, že by se mohlo jednat o pravé obrazy. Pan Š. měl i zájem otevřít galerii, takže ani nepředpokládal po určitém čase, že by se mohlo jednat o falzifikáty. S panem J. se setkal 2x, poprvé to bylo v Brně, v obchodním centru OLYMPIA, byl tam se svými známými z realitní kanceláře ze Slovenska. S těmito lidmi přišel do OLYMPIE za účelem sehnání pozemků na ten projekt na letišti. Toto setkání bylo někdy cca v roce 2008 / 2009. Setkali se tam s panem Š. a na konci tohoto setkání přišel i pan J. Pan Š. mu pana J. představil jako majitele zmíněných obrazů. Dále došlo k druhému setkání v Brně v OLYMPII s panem J. a s jeho (svědkovo) přítelem a kolegou panem P. B., pak Š. již tomuto přítomen nebyl. Účelem schůzky bylo projednání možnosti a souhlasu pana J., zda by bylo možné, aby dovezl jeden z nabízených obrazů, myslí, že se jednalo o obraz od KANDINSKÉHO, určitě tedy o obraz, který obdržel v e-mailu od pana Š. Po panu J. chtěli informace k obrazům, pan J. se k nim nechtěl blíže vyjadřovat a k původu také ne. Původně chtěli, aby obraz přivezl do Bratislavy na prohlídku. Pan J. ale s tímto nesouhlasil, takže se nedomluvili a tímto celá záležitost ohledně obrazů pro něj skončila. Ta druhá schůzka se uskutečnila někdy v roce 2010. Posléze skončil i s panem

Š██████████, cítili se panem Š██████████ podvedeni, co se projektu týče. Dále si pamatuje, že pan J██████████ mu také do telefonu říkal, že si mohou k obrazům udělat sami i expertízy, že s tím nemá problém. Dále také sdělil, že má k obrazům vývozní povolení. Dále si pamatuje, že pan Š██████████ mu sdělil, že některé z obrazů jsou označeny hákovým křížem, bylo to zřejmě důvodem, proč některé z obrazů byly tak levné, majitel se jich asi chtěl zbavit, z toho důvodu i sdělil, že to zavání kriminálem, a že kdyby ta díla byla takto označena, nemohla by viset v žádné galerii. Po tomto se již další schůzky ohledně obrazů nekonaly. Žádný z obrazů fyzicky neviděl, s panem Š██████████ ani s panem J██████████ není v kontaktu.

60. V hlavním líčení byla jeho výpověď přečtena postupem podle § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu, neboť nebyl pro dlouhodobou závažnou nemoc schopen před soudem vypovídat.
61. Svědek J██████████ B██████████ pro účely trestního řízení poskytl emailovou korespondenci mezi ním a svědkem S██████████. Dne 10. 4. 2007 zaslal Š██████████ B██████████ email, který před tím obdržel v listinné podobě, je tam jméno jednoho z majitelů M. S██████████. Znění tohoto emailu je: OBĚ KANDINSKÉHO DÍLA POCHÁZEJÍ Z DLOUHO ZAPOMENUTÉ POZŮSTALOSTI ŠLECHTICKÉHO SBĚRATELE, KTERÝ SVOJI MENŠÍ SBÍRKU UKRYL V ROCE 1938 V ČESKOSLOVENSKU. OBĚ DÍLA BYLA ZAKOUPENA V LETECH 1905 AŽ 1908 PROTOŽ AUTOR OBOU OBRAZŮ BYL SPOLU S OSTATNÍMI MODERNISTY ZAŘAZEN HOTLEREM MEZI TZV. „ZVRHLÉ UMĚLCE“ PŮVODNÍ MAJITEL VÁLKU NEPŘEŽIL A K OBJEVU OBRAZŮ DOŠLO U JEHO POTOMKA ZDE V ČECHÁCH V PRVNÍ POLOVINĚ DEVADESÁTÝCH LET. NEJDE O OJEDINĚLÝ PŘÍPAD, PODOBNÉ OBJEVY JINÝCH UMĚLCŮ BYKY NEDÁVNO UČINĚNY NA ÚZEMÍ BÝVALÉHO N.D.R. A ÚSPĚŠNĚ PRODÁNY. OBA OBRAZY NABÍZEJÍ SOUČASNÍ LEGITIMNÍ MAJITELÉ, KTERÍ MAJÍ ZÁJEM NA ZCELA REGULÉRNÍM PRODEJI ALE VZHLEDEM K VYSOKÉ CENĚ PRODÁVANÉHO DÍLA (PRODÁVANÝCH DĚL) NEMAJÍ ZÁJEM NA PUBLICITĚ A PRODEJ CHTĚJÍ USKUTEČNIT PROSTŘEDNICTVÍM MANDATÁŘE. SOUČASNÍ MAJITELÉ JSOU V POŘADÍ 3 MAJITELI OBOU OBRAZŮ.
62. Dne 10. 6. 2007 sděluje Š██████████ B██████████ případné ceny jednotlivých obrazů s konkretizací děl. V emailu jsou specifikovaná díla, uvedená ve výroku rozsudku.
63. Svědek Š██████████ v přípravném řízení vypověděl, že obžalovaného J██████████ zná od 90. let, je mezi nimi přátelský vztah. Obžalovaného S██████████ poznal osobně v Praze na schůzce s Řeky, kteří měli zájem o obrazy. J██████████ ho také seznámil s obžalovaným S██████████. Viděl ho zřejmě v ██████████, kde se byl podívat se svým známým na obraz. Jednalo se o autora Kandinského. Na ten obraz se byl podívat pan F██████████ z Rakouska, odborník na díla označovaná jako Zvrhlé umění. Ten po prohlídce obrazu prohlásil, že podle jeho mínění je obraz pravý a chtěl další analýzy. Na tomto obrazu prý také viděl červené kulaté razítko, které mělo svědčit o tom, že obraz mohl být v depozitáři v Petrohradě. Tato schůzka v ██████████ proběhla asi v letech 2006-2007. J██████████ se jí nezúčastnil. Na schůzku s obžalovaným S██████████ svědek přivedl pana V██████████ a další kupující z Řecka. Svědkovi pak byly předloženy fotokopie obrazů a posudků, pocházející od J██████████, které měl svědek uložené na flash disku a které vydal policejnímu orgánu. K tomu svědek uvedl, že to jsou skutečně obrazy, které obdržel od J██████████, přičemž obraz č. 12 je ten, který viděl při prohlídce v ██████████ a také v Praze. J██████████ mu někdy před pěti lety sdělil, že má k dispozici na prodej nějaké obrazy a žádal o zprostředkování kontaktu na případné zájemce. Obrazy měly být z pozůstalosti nějakého německého šlechtice, o množství se nebavili, říkal, že má několik Kandinských. Ceny za obrazy se měly dohodnout až s potenciálním kupcem. O původu obrazů říkal, že byly někde nalezeny. Svědek měl obavu o to, zda jsou obrazy pravé. Na to mu J██████████ sdělil, že k nim má posudky. J██████████ také sehnal kontakt na pana B██████████ z ██████████ a s J██████████ ho seznámil. B██████████ svědek sdělil, že obrazy byly nalezeny při

rekonstrukčních pracích. Se S [redacted] o obrazech nikdy nehovořil. Od J [redacted] slyšel jméno H [redacted], měl to být šlechtic, kterému obrazy patřily. J [redacted] mu nikdy neřekl, že by obrazy pocházely z nějakého zámku z Rakouska.

64. Svědek V [redacted] v přípravném řízení vypověděl, že od roku 2005 trvale žije v České republice, dlouhodobě pracoval ve Svazu českých výtvarných umělců. V roce 2006 se seznámil s panem Š [redacted]. Asi po třetím setkání mu Š [redacted] sdělil, že jeho známý má pravé obrazy a k nim příslušnou dokumentaci. Š [redacted] chtěl tyto obrazy použít k získání zástavy k úvěru v bance, anebo obrazy prodat. K těm obrazům mu řekl, že pocházejí z nějakého zámku. Později se od něj dozvěděl, že je zdědil nějaký bývalý šlechtic, J [redacted] kamarád. Mělo se jednat asi o 15 nebo 17 obrazů. Mezi nimi bylo jméno Kandinsky. Š [redacted] mu poslal fotografii jednoho obrazu a k tomu neucelenou a nedostatečnou dokumentaci. Fotografie obrazu svědek poslal jeho známému panu S [redacted]. Ten měl zájem obraz koupit. S [redacted] jej požádal, aby sjednal schůzku v Praze a mohl se na obraz podívat. To bylo někdy před dvěma lety (výslech svědka se konal v listopadu 2011). Na schůzce v Praze byl svědek, pan S [redacted] s nějakým člověkem z Řecka, pan Š [redacted] a právním panem J [redacted], pan S [redacted]. K tomu jim S [redacted] předal dokumentaci, kde ale nebyly doklady o vlastnictví. Ty jim chtěli dát až po prokázání solventnosti. Jednalo se o obraz Kandinského, Zátuší o velikosti přibližně 50x60, jeho cena byla 3.000.000,-EUR. Pan S [redacted] ani jeho znalec se k obrazu nevyjádřili, domluvila se další schůzka téhož dne, na které byl i obžalovaný J [redacted]. Tam jim byl představen návrh kontraktu, který připravil S [redacted]. Tento návrh převzali a domluvili se na schůzku druhý den. Pan S [redacted] požadoval, aby případné náklady znalce hradil J [redacted] v případě, že obraz nebude pravý. S tím J [redacted] nesouhlasil. Tuto podmínku neakceptoval ani S [redacted]. Druhý den měla být další schůzka v Hradci Králové, na kterou ale nikdo nepřišel. Několikrát volali Š [redacted], který mu neustále sděloval, že J [redacted] obstarává další dokumenty a ať počkají. Druhý den se ještě chtěli Š [redacted] a J [redacted] sejít v Hradci Králové, ale svědek i S [redacted] byli v Praze. Poté se již Š [redacted] neozval. Svědkovi pak byly předloženy fotografie, které vydal svědek Z [redacted]. K těm svědek uvedl, že obraz č. 3 je ten, který jim byl ukázán v Praze na Karlově náměstí. Po předložení posudku dr. D [redacted] č. 2698 na totožný obraz uvedl, že si nevzpomíná, že by již tehdy byl součástí dokumentace, kterou jim předložil S [redacted].
65. Svědek Z [redacted] vypověděl, že někdy v roce 2009 se od svého bratrance V [redacted] dozvěděl, že se byl s panem S [redacted] podívat na obraz od Kandinského v Hradci Králové. Bratranec mu také řekl, že pan S [redacted] má pochybnosti o tom, že to je originál. Svědek požádal telefonicky Š [redacted], aby mu poslal nějaké dokumenty k obrazům, aby věděl, zda má v transakci se S [redacted] pokračovat. Š [redacted] poslal jeho bratraci fotografie tří obrazů, znalecký posudek pana D [redacted] s odhadní cenou, která byla podle jeho názoru vysoká a zdála se mu podezřelá. Všechny tři obrazy byly od Kandinského. Fotografie těchto obrazů svědek také poskytl policejnímu orgánu. Svědek se pak obrátil na své známé odborníky v Anglii a Francii, těm se fotografie líbily a jeden z nich si vyžádal veškeré dokumenty ke kresbě s motivem ptáka. K tomuto požadavku mu Š [redacted] sdělil, že mu podklady předá přímo J [redacted]. Na schůzku přijel J [redacted] a S [redacted]. J [redacted] se zeptal na původ obrazů a ten mu řekl, že jsou od nějaké ženské, která dělala v České republice rekonstrukci domu a tam je našla. Dále mu řekli, že veškeré dokumenty jsou u S [redacted] a tam, že by měl přijet se zákazníkem, který by si je prohlédl. Když probírali způsob prodeje, tak mu J [redacted] se S [redacted] nabídli, že by mohl figurovat jako prodejce. To svědek odmítl. Požadoval veškeré dokumenty o obrazu, což J [redacted] a S [redacted] odmítli. V dalších telefonátech s J [redacted] několikrát požadoval dokumenty v angličtině, když nic nedostal, sdělil svému bratraci, že se mu to zdá podezřelé. Se S [redacted] telefonoval asi ve dvou případech, který mu sdělil, že pokud bude mít zákazníka, tak se za ním má zastavit.
66. **Ke skutku pod bodem VIII.** vypověděl Svědek O [redacted]. Ten uvedl, že je [redacted] společnosti Nimiru, s.r.o., Havlíčkův Brod, kde je zároveň zaměstnán, společnost se zabývá developerskými

projekty, jedná se o inženýrskou činnost, tato společnost byla založena v roce 1997. Pana J. [redacted] zná asi od roku 1992, a to z nějakého obchodního jednání, bylo to těsně po známé rumové aféře, kdy pan J. [redacted] musel opustit řady policie. Stali se kamarády, stýkají se spolu dlouhodobě, hovoří spolu přátelsky, někdy spolu konzultovali např. obchodní případy, ale jinak je považuje spíše za přátele než obchodní partnery. Neví, jestli pan J. [redacted] někdy v dávné minulosti měl či vlastnil nějaké obrazy, v tomto se nikdy nebavili. Někdy v roce 2008, 2009 mu pan J. [redacted] při hovoru sdělil při jejich návštěvách, že se někde prý objevila nějaká sbírka obrazů, která měla čítat desítky, stovky kusů, mělo se jednat o malby a kresby, prý se to objevilo na nějakém statku v Čechách, nějaká skupina lidí prý připravuje koupi těchto obrazů, pamatuje si, že mu utkvělo jméno R. [redacted], dále tam byli nějakí doktoři a právníci, pan J. [redacted] mu i ukazoval nějakou smlouvu, která byla uzavřená. Pan J. [redacted] říkal, že se jedná o zajímavé autory, prý z období impresionismu, ví, že tam byli impresionisti z počátku 20. století. Jeho tyto informace moc nezajímali, ale pan J. [redacted] o tom často hovořil, že prý na obrazy se dělají posudky, jeho celá věc spíše zajímala z pohledu historického, otázka byla, zda je vůbec možné, aby taková sbírka se vůbec objevila, pro něj to byla spíše otázka akademické diskuze. Když o tom debatovali, tak panu J. [redacted] říkal, že se zajímá o druhou světovou válku a že ví, co probíhalo v tu dobu v souvislosti s uměním. Pan J. [redacted] mu řekl, že jsou provedeny nějaké posudky a že prý se má jednat o originální díla, odkud měly pocházet, to nevěděl. Dále mu pan J. [redacted] říkal, že i on sám má nějaké obrazy od svého nějakého známého z Rakouska, prý se jednalo o člověka, který prý měl utéct do Rakouska a pak dostat do svého majetku i svůj zámek, tuto informaci mu už, myslí, pan J. [redacted] říkal v době, než se dozvěděl o té sbírce. Po předložení kupních smluv z roku 2007, které vydal policejnímu orgánu, kdy koupil od pana J. [redacted] obrazy, uvedl, že mu pan J. [redacted] tehdy říkal, že má nějaké obrazy, prý od nějakého právníka z Hradce Králové, myslí, že se jmenoval O. [redacted]. Jemu se líbila tato sbírka obrazů, chtěl si jimi vyzdobit kancelář, myslí, že panu J. [redacted] zaplatil asi 800.000 Kč, jednalo se o české autory. Bylo to poprvé, co od pana J. [redacted] vůbec nějaké obrazy koupil, hovoří o obrazech, které mu byly již policejním orgánem vráceny. Pokud se vrátí k té sbírce v Čechách, tak prý z toho obchodu sešlo z důvodu financí a pak asi po roce se dostali k tomu, že mu pan J. [redacted] přinesl CD, na kterém byly fotografie obrazů. Pan J. [redacted] mu říkal, že je možné z této sbírky něco koupit, panu J. [redacted] uvedl, že má volné nějaké finanční prostředky, řekl panu J. [redacted], že ten původ obrazů je nějaký, že jsou to významní autoři, ale že se musí na věci dále pracovat, že je zapotřebí udělat znalecké posudky. Po předložení obsahu CD – vytištěných fotografií obrazů s posudky na 13 kusech listů A4, které svědek vydal policejnímu orgánu dne 14. 09. 2010 uvedl, že mu bylo řečeno, že tyto obrazy je možné nakoupit, pan J. [redacted] vystupoval v nějakém případě jako vlastník obrazů, v nějakém případě jako zprostředkovatel. Svědek nevěděl, které obrazy přesně byly z té sbírky v Čechách a které byly ve vlastnictví pana J. [redacted]. Konkrétní obrazy si nevybral, dal panu J. [redacted] 2.000.000 Kč, aby mu přivezl tedy nějaké z těch obrazů, které byly na CD. Panu J. [redacted] důvěřoval a důvěřuje Jeho zájmem bylo si posléze na obrazy, které mu pan J. [redacted] přiveze, udělat posudky sám. Pan J. [redacted] mu přivezl obrazy od autora BONNARDA, od autora FEININGERA, od autora VLAMINCKA. Dále mu přivezl i kresby, ale přesně si nyní nepamatuje v náhledu, které to byly. Obrazy se mu líbily, chtěl je, ale prvotně dal panu J. [redacted] peníze. Pan J. [redacted] mu řekl, že na obrazy prý dělá posudky a že obrazy jsou v pořádku, že doposud provedené posudky ukazují na to, že obrazy jsou v pořádku, takže na základě těchto informací projevil zájem. Posudky, které viděl, byly součástí toho CD, pak viděl ještě nějaký posudek na nějaký rozbor. Pak mu pan J. [redacted] říkal, že prý má posudek od nějakého P. [redacted], prý mu ještě někdo u Liberce dělá znalecký posudek na vlákna pláten. Peníze panu J. [redacted] dal v hotovosti, znal ho léta, žádné potvrzení o tom neexistuje, jedná se o bývalého policistu. Informace k původu obrazů od J. [redacted] dostal takové, že některé z nich jsou z té objevené sbírky v Čechách a další jsou z Rakouska od toho jeho známého, konkrétně mu ale neukázal, které obrazy jsou odtud či odtud. Obrazy, které mu pan J. [redacted] přivezl, si ověřoval na internetu, díval se na styl těch malířů, zda souhlasí, byl

trošku uspokojen v tom, že styl odpovídal, dále se díval i na díla těch autorů po světě, zda náhodou neexistují žádná další taková ve světě, což ho utvrzovalo dále v tom, že jsou to originály. Některé obrazy jsou od nějakých autorů hodně ceněné, je pravda, že v cenách byly velké rozdíly, takže cena, kterou platil, ho nepřekvapila. Pan J. uvedl, když mu obrazy předkládal, že cena obrazů je zajímavá, pan J. byl přesvědčen, že obrazy jsou pravé, a to hlavně na základě těch posudků, které měl mít, říkal, že má plno posudků, že hodnocení obrazů vychází dobře. Řekl panu J., že si myslí, že je profesionál, že se nenechá nikým obelstít, takže jeho důvěra k němu byla obrovská, vůbec by ho nenapadlo, že by pan J. kdy vůbec mohl obchodovat s falzifikáty, pan J. není sice znalec umění, ale profesně vycházel z toho, že chtěl mít také jistotu, takže nechal, jak uvedl, udělat ty posudky, pan J. mu říkal, že existuje spousta posudků k těm obrazům, tyto ale neviděl. Pak se spojil s panem profesorem M., který ve Švédsku spravuje královskou galerii, provádí rozbor malby obrazů na základě enzymů, tak ho napadlo, že by si u něj nechal prozkoumat jeden z obrazů, chtěl tam dát toho VLAMINCKA, bylo mu sděleno prof. M., že prý ale od tohoto autora nemá originál toho autora, takže z toho sešlo. Obrazy se mu líbí, vystavil si je doma, tím, že se zabývá historií, tak si myslí, že se skutečně mohlo stát, že byla objevená sbírka. Nepovažuje se úplně za vlastníka obrazů, jsou v podstatě zástavou, ponechal by si je asi tedy v případě, že by posudky poukazovaly na pravost, v případě, že se prokáže, že se jedná o falza, tak bude od pana J. požadovat zpět 2,000.000 Kč, které mu předal. K dotazu na obraz, který je na straně 6, jedná se o obraz od Franze Marka „DVĚ ŽENY“, uvádí, že tento obraz mu pan J. ukazoval na fotce, na tento asi nechával dělat posudek. Pan J. poté, co od něj obrazy dostal, říkal, že prý by měl ještě nakoupit nějaké obrazy, velmi často se bavili o obrazech od té doby, co měl u sebe obrazy od pana J., pan J. ho informoval o tom, jaké další posudky nechává dělat. Pamatuje si, že prý nechával dělat ještě nějaké další posudky na obrazy, které měl pan J. z té sbírky, kolik jich ale sám nakoupil, to neví. Pan J. mu ještě tehdy přivezl obraz od autora PECHSTEINA, který je v příloze na straně 7 uprostřed, tento si ale posléze zase odvezl, že prý na něj nechá udělat nějaký posudek, to byl obraz, který mu už posléze pan J. nevrátil, neví, kde je. Pan J. mu také sdělil, že má nějakého zájemce na nějaké obrazy, z toho důvodu se spolu např. bavili o vývozním povolení, prý to byli zájemci odněkud ze zahraničí, víc si nepamatuje, také pan J. říkal, že je v kontaktu s odborníky na umění, ale i na právo, on pro něj žádné smlouvy nepřipravoval. Po předložení přepisu hovoru mezi ním a panem J. ze dne 22. 03. 2010 v 18:13 hodin uvedl, že se mělo jednat o nějaké obrazy z nějaké fabriky, myslí z padesátých let, byly to obrazy, které panu J. vrátil. Pan P. S. – toto jméno mu něco říká jen z toho důvodu, že figuruje na těch posudcích, jinak ho osobně neviděl. Pan P. H. – to jméno mu nic neříká, pan J. o něm hovořil nyní v nedávné době po jeho propuštění, pan J. říkal, že se jedná o odborníka na umění. Na internetu si našel nějaké informace o panu D., který na posudcích, posudky od tohoto pána viděl tedy dva a pan J. mu řekl, že k autenticitě díla existují další posudky. Nedomnívá se, že by ho pan J. chtěl podvést, necítí se podvedený, ale je pravda, že by mohl přijít o peníze, ale jak již uvedl, pokud se prokáže, že se jedná o falza, tak bude chtít od pana J. peníze zpět.

67. V hlavním líčení doplnil, že z chování J. nabyl přesvědčení, že se jedná o pravé obrazy. J. měl posudky a hovořil o dalších, které si nechal udělat.
68. Obrazy, které jsou předmětem tohoto skutku, byly svědkem vydány pro účely trestního řízení.
69. **Ke skutku pod bodem IX.** byla provedena řada důkazů. Svědek H. vypověděl, že ze všech obviněných, jejichž jména mu byla policejním orgánem sdělena, zná jen pana J., ta ostatní jména v životě neslyšel. O celé události se dozvěděl z telefonátu své ženy, v době, kdy u něj v bydlíšti byla prováděna domovní prohlídka a následně o tom případu z médií. Pana J. zná asi od roku 1988, přesně již neví. Jejich vztah byl zpočátku pracovní, pan

J. [redacted] byl šéfem hospodářské kriminálky [redacted], on byl ředitelem Správy hlavního města [redacted]. Poté se několik let neviděli, myslí, že se setkali až někdy v letech 2002 až 2003, přesně již neví, od té doby se vídali téměř pravidelně. Už neví, z jakého důvodu došlo k jejich setkání po několika letech, mohlo to být z pracovních důvodů. Od té doby se setkávali na Černém Mostě, jelikož on si do této lokality jezdil pro syna na golf a S. [redacted] jezdil na Černý Most, kde měl pracovní schůzky, tam si společně dali kávu a mluvili o obecných věcech a společných zájmech. Jejich setkání pokračovala až do současné doby, naposledy S. [redacted] viděl asi 14 dní předtím, než proti S. [redacted] zakročila policie, S. [redacted] se za ním stavěl v jeho bydlišti, byl tam poprvé. Pokud ví, tak S. [redacted] se zabýval pohledávkami v oblasti textilu. Jelikož svědek vlastní hotel, tak od něho nějaké textilní zboží odebral. Nyní se rozpomenul, že jejich setkání někdy v letech 2002 – 2003 bylo z pracovních důvodů. Svědek se prakticky od svých 12ti let zajímá o výtvarné umění, samozřejmě nakupuje obrazy od různých autorů, jejich díla se mu pocitově líbí, proto své obrazy neprodává. Někdy na přelomu let 2004 – 2005, přesně již neví, se se S. [redacted] z počátku bavil o aukcích, v průběhu hovoru se dostali na téma obrazy, S. [redacted] mu říkal, že ví o nějaké sbírce starých autorů, které nejmenoval, ale říkal, že se jednalo o větší počet obrazů, možná bylo z jeho strany řečeno až 900. S. [redacted] byl tajemný, jelikož mu neřekl, kdo sbírku vlastní a kde by se měla fyzicky nacházet, osobně si myslí, že S. [redacted] tu sbírku nikdy neviděl. S. [redacted] o těch obrazech občas při jejich setkáních mluvil. On, jelikož se o obrazy zajímá, to bral jako folklór – legraci, když S. [redacted] říkal, jestli je schopen si vůbec takové množství obrazů představit. Postupem času se z toho stávala sranda, není schopen posoudit, jestli to S. [redacted] bral také vážně. Jelikož má své podnikatelské aktivity, tak těm S. [redacted] řečem nevěnoval plnou pozornost. Odhaduje, že někdy v letech 2005-2006 mu S. [redacted] na Černém Mostě ukázal několik listů formátu A4, kde byly miniatury obrazů s názvem díla, autora a techniky a rozměrů, tyto písemnosti v době prohlídky ležely u něj na stole a jsou uvedeny v protokolu o prohlídce. S. [redacted] mu řekl, že na těchto listech je výběr obrazů, o kterých v minulosti opakovaně hovořili. Na jeho dotazy opětovně uváděl, že mu není známo, odkud obrazy pocházejí, z toho nabyl dojem, že S. [redacted] je pouze zprostředkovatel. Rozhodně nešlo o nějaké obchodní ujednání, zřejmě ho S. [redacted] chtěl přesvědčit o existenci té sbírky. Jeho osobně na seznamu zaujali němečtí impresionisté, např. MACKE, dále autoři CHAGALL, KANDINSKIJ, RODČENKO, MALEVIČ. S. [redacted] říkal, že ho ta nabídka zaujala, ale obrázky byly ve špatném rozlišení, proto požadoval zaslat fotografie obrazů v kvalitnějším rozlišení. S. [redacted] i říkal, aby obrazy vyfotil a fotografie mu předal, ale on to nikdy neudělal. Opět to nebral zcela vážně, takže se S. [redacted] na další detaily nevyptával. Vzhledem k delšímu časovému odstupu není schopen blíže určit období, kdy mu S. [redacted] řekl, že s nějakou skupinou lidí jedná o tom, že by celou sbírku obrazů odkoupili za částku cca 15 milionů Kč. Vzpomíná si, že S. [redacted] mluvil o skupině zájemců v počtu asi 4 až 5 osob, ví, že jmenoval pana R. [redacted], S. [redacted] také zmínil jméno K. [redacted] – V. [redacted], ale k němu neví, zda měl být na straně prodávajícího či kupujícího. Po nějaké době, opět již není schopen blíže určit, mu S. [redacted] říkal, že ten odkup obrazů se nepodařil, že složili nějakou zálohou, ale dále neměli dostatek finančních prostředků, takže přišli i o tu zálohu, její výše mu není známa. Po nějaké době ho S. [redacted] požádal o půjčku ve výši 15 milionů Kč, či zda by neměl zájem ten obchod – odkup obrazů financovat. S. [redacted] mu představil jeho záměr, že pokud by obchod zafinancoval, tak by obdržel ze sbírky 100 kusů obrazů, které by si ovšem sám nemohl vybrat, s čímž rozhodně nesouhlasil. Opětovně po nějakém čas mu S. [redacted] oznámil, že si obstaral nějaké finanční prostředky, k jejichž původu a výši mu nic nesdělil, a že z té sbírky obrazů několik zakoupil, k množství se nevyjádřil, ale říkal, že jich je hodně. V průběhu rozhovoru porozuměl, že by se mohlo jednat o desítky obrazů. Také si pamatuje, že když se o obrazech se S. [redacted] bavili, tak S. [redacted] říkal, že ta investice do obrazů může být skvělý výdělek nebo naopak prodělek, vysvětloval S. [redacted], že buď obraz musí být uveden v katalogu, pak je ta cesta jednoduchá nebo pokud se jedná o nalezený obraz, dosud veřejnosti neznámé dílo, tak se jedná o cestu i na desetiletí. V tomto ohledu S. [redacted] i vysvětloval, že je dobré znát a mít možnost deklarovat původ obrazu. K těm zakoupeným obrazům mu S. [redacted] říkal, že se jedná o díla z první poloviny

20. století, zvláště mezi dvěma světovými válkami. S [redacted] mu také sdělil, že s některými díly byl u znalkyně paní T [redacted], která pracuje v Národní galerii a kterou on také zná. S [redacted] rovněž uváděl jména dalších znalců, ale ty si již nepamatuje. S [redacted] také doplnil, že jím oslovení znalci se k obrazům vyjadřují jen kladně. Po nějaké době mu S [redacted] sdělil, že majitel je ochoten prodat i další část sbírky, z které S [redacted] již před tím obrazy koupil. S [redacted] mu předal několik listů formátu A4, když na každém listu byly fotografie dvou obrazů s uvedením názvu díla, techniky a rozměru, domnívá se, že šlo asi o 50 kusů. Nabídku si odnesl, prostudoval, obstaral si informace z odborné literatury a internetu a zalíbilo se mu asi 18 obrazů, které v seznamu zatrl a předat zpět J [redacted]. Do seznamu udělal několik svých poznámek, např. že obdobný obraz je vystaven v Mnichově. Vybral si 3x CHAGALLA – uhel, KANDINSKÉHO, MALEVIČE, Franze MARCA, PECHSTEINA, MODIGLIANIHO. Na obrazech bylo zajímavé, že některá díla byla z období před a v průběhu a po 1. světové válce, což bylo zajímavé období a v té době autoři byli neznámí. K žádnému z děl, která byla v nabídce, nezjistil, že by se mělo jednat o konkrétní obraz, který je někde vystavený, tedy se nejednalo o falzifikát. S [redacted] také řekl, že pokud se o tom budou dále bavit, tak chce nějaký z osmnácti uvedených obrazů fyzicky vidět. Po několika dnech mu S [redacted] zavolal a přivezl mu ukázat dva obrazy. Jednalo se o CHAGALLA – HOUSLISTA a Franze MARCA s motivem „DVOU ŽEN U JEZERA“. Jemu se obrazy líbily a S [redacted] odpověděl, že pokud skutečně existuje jím vybraných 18 obrazů, tak by měl zájem. Po nějaké době, asi po několika dnech, S [redacted] za ním přijel do kanceláře v [redacted] ulici, pamatuje si, že přijel sám vozidlem kombi zřejmě znaky Toyota [redacted] barvy, v zavazadlovém prostoru měl těch 18 kusů obrazů, které mu pomáhal vyložit. V kanceláři si obrazy prohlédl a řekl, že má o ně zájem, ale rozhodující je jejich cena, rovněž S [redacted] řekl, že cena nemůže být nějak vysoká, jelikož žádné z děl není zařazeno v katalogu. Rovněž se ho dotázal na původ obrazů a S [redacted] mu řekl, že pocházejí z nějakého zámku v Rakousku. Nejprve byl přesvědčen, že mu S [redacted] chce prodat část obrazů, kterou předtím sám zakoupil, když se ho zeptal na cenu, tak mu S [redacted] odpověděl, ať si cenu určí on sám. Asi po dvou dnech S [redacted] zavolal a navrhl cenu v řádech statisíce korun, na to mu S [redacted] odpověděl, že to je asi málo, že mu řekne. Rovněž S [redacted] sdělil, že o obchodu chce sepsat kupní smlouvu a dosavadního majitele fyzicky vidět. Po několika dnech se se S [redacted] sešel, že jeho zájem trvá a že pro přípravu kupní smlouvy potřebuje údaje o prodávajícím. S [redacted] mu sdělil, že když se mu podařilo obstarat obrazy za jím stanovenou cenu, tak v případě budoucího prodeje některého z obrazů bude požadovat určitý finanční podíl. Za tímto účelem později připravil písemnou dohodu, která nebyla ani jednou stranou nikdy podepsána. Po nějaké době mu S [redacted] poskytl údaje o prodeji, myslí, že to poslal elektronickou poštou. K tomu člověku si s odstupem času pamatuje příjmení T [redacted], křestní jméno zřejmě K [redacted]. Myslí, že elektronickou poštou či na papíře obdržel kopii některého z českých identifikačních dokladů této osoby. Tohoto člověka si prostřednictvím internetu vylustroval, zjistil, že působí v několika firmách. Za několik dní za ním do kanceláře přijel S [redacted], ale už nevím, jestli přijel nejprve sám nebo zároveň s panem T [redacted]. Přinesli k němu do kanceláře obrazy, tudíž neví, kdo je na místo dopravil. Při vlastním jednání byli jen oni tři. V rámci jednání mu pan T [redacted] předložil jeho rakouský pas. K těm obrazům mu pan T [redacted] sdělil, že je zdědil po otci v Rakousku, pan T [redacted] řekl, že emigroval do Rakouska někdy v 70. letech a potom tam na jednom zámku dělal kočího, postupem času si ho majitel oblíbil a adoptoval ho, pan T [redacted] řekl, že zdědil velký majetek jak v Rakousku, tak v dalších částech světa. K obrazům pan T [redacted] sdělil, že pocházejí z dědictví po otci, které měl uskladněné. Pro něj bylo vysvětlení pana T [redacted] dostačující, tedy obchod uzavřeli a on panu T [redacted] předal předem stanovenou částku v řádech statisíce korun. Do průběhu schůzky pan J [redacted] nijak nezasahoval, pouze byl přítomen. Pan J [redacted] ani pan T [redacted] mu nesdělili, za jakých okolností se seznámili, on sám se na tuto skutečnost také nedotazoval. Od pana T [redacted] zakoupil soubor obrazů, které minulý týden zapůjčil policii. V průběhu schůzky si vzal na pana T [redacted] telefonní číslo s požadavkem, že bude chtít doplnit další informace o historii zakoupených obrazů. Po nějaké době za panem T [redacted] jel do [redacted], kde se pan T [redacted] zdržoval s jeho rodinou, byl u pana T [redacted] v pracovně, kde se nacházelo více beden a

nějakých šanonů, pan T. říkal, že to jsou věci, které si přivezl z Rakouska, že je dodnes nemá vytríděné. Pan T. mu opětovně potvrdil historický původ obrazů, které byly v majetku jeho zesnulého otce, dále uvedl, že otec měl na zámku řadu uzavřených místností, kam nikdo z rodiny nechodil, dále souhlasil s tím, aby si u něho v kanceláři našel a následně okopíroval listiny mající vztah k rodině a jejich majetku, např. se jednalo i o závěť. Později ještě s panem T. mluvil a ten na jeho dotazy uváděl, že si není vědom toho, že jeho otec by obrazy prodával, ale naopak s ním byl přítomen na aukcích, kde obrazy a další umělecké předměty nakupoval. Po zakoupení obrazů si vytipoval šest věcí, které se mu líbili nejvíce – Mark CHAGALL „HOUSLISTA“ a „VOJEVŮDCE“, KANDINSKIJ „ZELENÁ A ČERVENÁ“, MALEVIČ „VENKOVAN“, dva obrazy RODČENKA – jeden se jmenoval „KOMPOZICE“ a druhý byl bez názvu. Ostatní obrazy měl „jen“ uložené. Poté zajel do k panu profesoru K., působícím na vysoké škole v a požádal ho o odborné technické posouzení obrazů. Rovněž panu profesoru K. udělil souhlas s odebráním vzorků a aby obrazy podrobil veškerým dostupným expertizám, rovněž ho požádal, aby jakožto zástupce vysoké školy napsal žádost na Policejní prezidium, aby prostřednictvím Interpolu bylo ověřeno, že se nejedná o věci pocházející z trestné činnosti. Výsledek šetření byl negativní. Obecným závěrem posudků u výše uvedených 6ti obrazů bylo, že vznikly v období, kdy žili autoři a i období, v kterém byly signovány. Veškeré posudky k těmto obrazům se nacházejí v šesti šanonech, které mimo jiné zajistila policie v rámci domovní prohlídky. Poté oslovil pana doc. ing. Š., uznávaného rentgenologa, který obrazy podrobil rentgenovému a nedestruktivnímu zkoumání, jeho závěry byly v podstatě totožné se stanoviskem prof. K., vyjma obrazu „VENKOVAN“, ke kterému uvedl, že se jedná o obraz, který vznikl někdy v 50. letech minulého století. Opětovně uvádí, že posudky má k dispozici policie. Jediného kunsthistorika, kterého oslovil, byl prof. P. z . Důvodem bylo to, že se jedná o mezinárodně renomovaného znalce, který práce těchto autorů zná, ten opětovně uvedl, že ani jeden z obrazů není falzifikát, opětovně posudky má k dispozici policie. Poté ing. N., která působí na VŠ , odebrala vzorky barev a posuzovala původnost barev i barevných škál, opět posudky vyšly pro něj pozitivně a jsou součástí materiálu zajištěného policií. Také v nechal všech 18 obrazů nafotit tzv. ektachrom, opět originály jsou uloženy na DVD nosiči a jsou součástí policií zajištěného majetku. U všech obrazů nechal udělat lustraci přes firmy Art Loos, pobočka v Londýně. Na všechny obrazy byly vydány certifikáty. Také by chtěl uvést, že veškeré posudky a žádosti k zakoupeným obrazům žádal na své jméno a uváděl, že je jejich majitelem. Na některých zakoupených obrazech jsou razítka různých ruských galerií, přičemž na některých obrazech je pouze jedno razítko. O této věci v hovořil s prof. B., předsedou svazu výtvarných umělců a znalců , ten viděl všech těch šest obrazů, přičemž dva z nich byly označeny razítky ruských galerií, potvrdil, že tato razítka byla používána ruskými galeriemi a že dle jeho názoru se jedná o díla pocházející z Ruska, která mohla zmizet z území Ruska v období před nebo po 2. světové válce, přislíbil, že mu dá toto vyjádření v písemné podobě, což ještě, vzhledem k jeho pracovnímu vytížení, do současné doby neučinil. Dále jednal s profesorem M. z VŠ , který byl u něj v zaměstnání v ulici, dotyčného požádal o odebrání vzorku ze dvou obrazů, které byly malovány na plátno, z důvodu zpracování expertizy stáří a původu plátna, jednalo se o obrazy „VOJEVŮDCE“ a „HOUSLISTA“, výsledek expertizy je do současné doby neznámý, jednání o expertize proběhlo v letošním roce (2010) v období duben – květen. Rovněž letos (2010) před letními prázdninami jednal se znalkyní paní G. – Art Experts se sídlem na Floridě, která fyzicky viděla všech 6 obrazů, firmu Art Experts požádal o opětovné technické zkoumání obrazů, důvodem tohoto jeho postupu bylo získat expertizu světově uznávané společnosti, aby mohl zažádat o jejich autenticitu. Odborné posouzení předmětnou společností bylo na 4 kusech obrazů, důvodem byl neustále se zvyšující požadavek. Momentálně si nepamatuje, která z 6ti děl byla zkoumána, nicméně všechny expertizy má v rukou policie. Obecným závěrem expertiz bylo označení obrazů jako napodobenin, které vznikly cca v 50. letech minulého století. Dále byl před rokem, dvěma v Mnichově v muzeu France MARCA, kde jednal jeho kolega JUDr. V.,

kteřý je činný jako [REDAKCE] v Curychu, s ředitelem muzea a fyzicky mu ukázal jím zakoupený obraz od France MARCA s motivem „DVOU ŽEN U JEZERA“, proběhlo tam vyfotografování díla s předběžným vyjádřením, že by se mohlo jednat o dílo pravé, v pozdější elektronické podobě obdržel naopak negativní stanovisko, které bylo odůvodněno datem signování – viz jeho dokumentace zajištěná policií. Je možné, že jednal i s dalšími znalci a institucemi, které nezmínil, další vysvětlení by mohl podat až po seznámení s jeho zajištěnou dokumentací. Dále by chtěl uvést, že k tvrzení pana T [REDAKCE] podnikl následující kroky a z toho vyplývají závěry – byl osobně v obci Ebenthal, která se nachází v Dolním Rakousku, tam stojí zámek stejného názvu, v obci jednal na úřadě, kde mu byly potvrzeny skutečnosti od pana T [REDAKCE]. K tomu zjistil, že pan T [REDAKCE] starší, S [REDAKCE], byl mecenášem umění, obdržel cenu za rekonstrukci zámku. Dalším šetřením za využití internetu a médií zjistil, že za jeho života se na zámku pořádaly různé společenské akce a výstavy. Dále výpisy z katastru zjistil, že rodina S [REDAKCE] vlastnila nemovitosti v centru Vídně, hotely na Kanárských ostrovech a farmy v USA. Pan S [REDAKCE] podnikal ve stavebnictví, měl firmu v Mnichově. Od jarních měsíců roku 2010 ho při jednání se CHAGALLOVO a KANDINSKÉHO nadací zastupoval dr. H [REDAKCE] . advokátní kancelář Linz. Důvodem tohoto jeho postupu bylo urychlené jednání. Podle jeho názoru S [REDAKCE] moc obrazům nerozuměl, to se týká jednak rozpoznání kvalitního obrazu, včetně potřebných zkoumání ani ve vztahu k obchodu s obrazy. On (svědek) sám nikdy své obrazy nenabízel a ani se v tomto ohledu nepodílel na aktivitách pana J [REDAKCE]. Někdy 7. září odjížděl na dovolenou do Chorvatska a cca 14 dní předtím se u něj v kanceláři S [REDAKCE] zastavil, dal si u něj kafe a ukázal mu obraz, na kterém byla loď a moře, S [REDAKCE] říkal, že by to měl být obraz od VLAMINCKA, obraz viděl jen krátký okamžik, takže k němu nemůže nic jiného uvést. S [REDAKCE] mu také říkal, že ten obraz veze nějaké osobě, která se má na obraz podívat dříve, než obraz nabídne nějakému kupci, S [REDAKCE] mu také dal adresu v Praze, když adresu zadal do map na Googlu, tak zjistil, že se jedná o adresu, kde sídlí Národní galerie, ještě týž den se S [REDAKCE] telefonicky hovořil a ten mu sdělil, že to jednání bylo k ničemu, že ten člověk o tom nic nevěděl a tak odjel, to bylo vše, co mu k tomu S [REDAKCE] řekl. Po předložení kupních smluv (příloha č. 1 protokolu o výsledku), na základě kterých měl nabýt do vlastnictví obrazy od K [REDAKCE] T [REDAKCE], uvedl, že myslí, že se jedná o smlouvy, které vypracoval on, jedná se taktéž o jeho podpisy na smlouvách. Nepamatuje si, proč je na smlouvách uveden rok 2004, mohlo to být spojeno s vývozem obrazů z Rakouska, kvůli daním, nyní neví. Za obrazy, které jsou uvedeny ve smlouvách, zaplatil cca 150 tisíc Kč, peníze byly určeny panu K [REDAKCE] T [REDAKCE], ale předával je panu J [REDAKCE]. Jednu smlouvu před ním podepisoval pan T [REDAKCE], neví, kde to bylo, buď to bylo na Černém Mostě nebo u něj v kanceláři, jiné místo vylučuje. U podpisu druhé smlouvy pan T [REDAKCE] přítomen nebyl, tu smlouvu přinesl podepsanou pan J [REDAKCE]. Domnívá se dodnes, že zakoupil obrazy, které jsou uvedeny ve smlouvách, které pochází ze zámku Ebenthal v Rakousku, a to od pana T [REDAKCE], toto mu sdělil pan J [REDAKCE] a díky tomuto obchodu poprvé viděl T [REDAKCE]. Pan J [REDAKCE] mu sdělil, že pan T [REDAKCE] má tyto obrazy, prý i nějaké další, viděl počítačové náhledy, z kterých si obrazy vybral, jak již uvedl. Když mu J [REDAKCE] uvedl, že má tyto obrazy k prodeji, tak nejdřív, jak již uvedl, se domníval, že mu chce J [REDAKCE] prodat obrazy, které nabyl z té sbírky, o které mu říkal, proto chtěl vidět fyzicky pana T [REDAKCE], když J [REDAKCE] uvedl, že se jedná o obrazy z Rakouska. Popravdě řečeno, vlastně neví, odkud obrazy vůbec jsou. V Rakousku si zjišťoval všechny informace k T [REDAKCE], taktéž k obrazům, které mohl pan F [REDAKCE] S [REDAKCE] vlastnit, ale nikdy nenašel, že by mohl vlastnit tyto konkrétní obrazy, uvádí tak na pravou míru, že nikdo neví, odkud obrazy pochází, snažil se vše fyzicky ověřit, postupem času se mu dostávalo různých informací. Pan J [REDAKCE] mu říkal, že od T [REDAKCE] kupoval řadu věcí již v 90. letech. Pan T [REDAKCE] viděl obrazy fyzicky u něj v ulici v [REDAKCE], když je J [REDAKCE] přivezl, zda viděl pan T [REDAKCE] obrazy po podepsání smlouvy či před, to už si nepamatuje. Pokud je dotazován, zda ví, že na zámku Ebenthal se měly nacházet pouze obrazy ve stylu baroka, uvádí, že k tomuto nemá co říct, to neví. Pan T [REDAKCE] tvrdí také ve svém výsledku, pokud ví, že v Česku a u něj doma v okolí [REDAKCE] nikdy nebyl, což není pravda. Neví, jaké obrazy pan J [REDAKCE] ze sbírky, která se měl někde v Čechách nalézt, měl zakoupit, nezná

množství a ani autory, které zakoupil. Informace, které mu pan J. poskytl, se neustále měnily, takže neví, o jaké obrazy šlo. Když mu pan J. posléze předal náhledy asi 50 kusů zmenšenin různých obrazů, z kterých si vybral 18 kusů, tedy obrazy, které zapůjčil policejnímu orgánu, tak k těmto mu pan J. uvedl, že obrazy, které chce, pocházejí ze zámku Ebenthal v Rakousku, a to od pana T. Obraz Franz Marc „LETNÍ DEN“ - tento obraz si od něj bral pan J., prý na tento obraz měl kupce, že ho chce někomu ukázat, nepamatuje se. Kdyby měl pan J. kupce, tak by tento obraz asi prodal, byl v jeho (svědkovo) vlastnictví. Uvádí, že by nikdy neprodal obrazy, které jsou falzifikáty, nechával ověřovat pravost obrazů, měl samé dobré informace k tomuto obrazu. Kupní cenu za obrazy stanovil on, v tu chvíli ty obrazy neměly žádnou hodnotu, když k nim nebyly doklady. S panem J. se kvůli ceně dohadovali, řekl ale, že víc za obrazy nedá. S panem J. byla dohoda, vznikl i koncept, který se nikdy nepodepsal, že by pan J. posléze participoval na případném prodeji obrazů. Obraz „LODKA NA ŘÍČCE“ - neví, komu patří, pan J. ho měl jednou u něj v kanceláři, neví, odkud obraz pocházel, ví, že ho pan J. měl na posouzení v Americe, ten obraz mu přinesl do kanceláře a s tím obrazem šel na nějakou schůzku s nějakým člověkem. Pamatuje si, že se ho pan J. ptal, kde je ulice a číslo domu, kam měl jít, zjistil, že se jednalo o adresu Národní galerie v Praze. Pan J. říkal, že obraz jde nechat posoudit nějakému znalci. Pan J. dělal tajemného, zajímalo ho, odkud obraz má, ale pan J. mu to nesdělil. Neví, jestli se jednalo o hodnotný obraz, pak už ten obraz neviděl. Dále mu pan J. sdělil, že ten dotyčný člověk v té Národní galerii byl z obrazu nadšený, myslí, že uvedl pana profesora V. Nikdy mu ze zahraničních institutů nebylo sděleno, že jeho díla, která zakoupil, byla již v minulosti předložena jinými osobami, tuto skutečnost mu nikdo nesdělil. Paní G. byla pozvána do České republiky, jedná se o znalkyni výtvarného umění ze Spojených států, platila se jí cesta, ubytování, ona fyzicky viděla šest obrazů, které dával ke zkoumání, obrazy vizuálně zkoumala a závěr byl takový, že obrazy jsou velice pěkné a že se domnívá, že jsou pravé. Na základě toho, že posudek ke každému obrazu bude stát asi 1000 USD za každý a že tyto dostanou do 14ti dnů. Po měsíci jim paní G. sdělila, že to bude stát víc, než bylo uvedené původně, chtěli další peníze, že je na to potřeba více práce, to jí zaplatili, šlo asi o 500 USD, posléze přišly k obrazům jednotlivé posudky, resp. jejich vyjádření, a ten závěr se lišil se závěrem, který uvedla při fyzickém zkoumání věci, v těch posudcích, které policie má, tak se vyjadřují, že se vši pravděpodobností se jedná o napodobeniny a obrazy pocházejí asi z padesátých let. Na toto svědek sdělil, že má jiný názor, oni chtěli další peníze, takže od toho dále ustoupil. Ještě pan Š. se vyjadřoval k jednomu obrazu, jednalo se o obraz „VESNIČAN“ od autora MALEVICE, že se jedná také o dílo až z 50. let. Pokud někde obrazy předkládal či požadoval ověřovat pravost obrazů, tak uváděl, že se jedná o obrazy pocházející z pozůstalosti po panu S. z Rakouska, tedy ze zámku Ebenthal, nicméně tyto organizace, např. Art Loos, dělají vše pro peníze, takže informace, které od nich dostal, nebyly taktéž v pořádku, za vše se musí platit, je to byznys jako každý jiný, ostatní instituce se původem nezabývaly. Pan J. mu původně říkal, že byla nalezena sbírka čítající 900 kusů, kdyby mu pan J. sdělil, že obrazy, které koupil, pocházely z tohoto zdroje, tak by je koupil taky. Zpočátku vůbec nevěřil, že něco jako sbírka existuje, ale až když J. přinesl ty náhledy a pak obrazy fyzicky viděl, tak uvěřil. Odkud ale obrazy skutečně jsou, to neví. Jemu bylo prezentováno, že obrazy jsou od T., toto mu sdělil J., dnes je mu jedno, odkud jsou, nemyslí si ale, že jsou to obrazy, které pochází z té sbírky 900 kusů, o které pan J. hovořil. Když si obrazy vybíral, tak měl podmínku, že obrazy nebudou pocházet z vyvlastněného židovského majetku a nebude se jednat o odcizená díla, že si to následně ověří. Po předložení náhledu z prohlídky jiných prostor č. 2 - 4 listy (příloha č. 2) uvedl, že tyto obrazy viděl na Slovensku u pana doktora P., jednalo se o obrazy, které pocházely z dědického řízení na Slovensku, jsou to obrazy, které mohou patřit panu P., jemu bylo sděleno, že pocházejí z dědického řízení. Dále byly svědkovi přehrány záznamy telekomunikačního provozu ze dne 08. 03. 2011 - 09:35:59 hodin mezi účastnickými čísly a . K tomu uvedl, že hovořil s panem J., hovořili o paní G., která

si vzala vzorky z obrazů, jednalo se o modrou barvu, která prý měla být velmi specifická, mělo se snad jednat o tiskařskou barvu, myslí, že barva byla odebrána ze dvou obrazů, neví z kterých. Dále paní G [redacted] řekla, že obrazy můžou prodat, asi chtěli, aby obrazy byly prodány přes ně, neustále jim posílal další peníze. K Rusům uvádí, že pan B [redacted] obrazy viděl, jedná se o osobu ze svazu výtvarných umělců [redacted], s tím se sešel v Bratislavě, ten mu sdělil, že by vzal ty ruské autory, chtěli obrazy koupit, pak se ale neozvali, prý by si je vzali i bez zkoumání, Rusům se líbil zejména CHAGALL. Dále uvádí, že je absolutní nesmysl, že nikdo nemůže předložit 19 kusů obrazů tohoto typu, z hlediska obchodu je vždy lepší prezentovat jednu věc. Z jeho pohledu byla chyba, že např. uvedl, že má šest obrazů ke zkoumání, prostě z něj chtěli tahat peníze. Dále uvádí, že je pravda, že tolik CHAGALLŮ pohromadě je skoro blbost, ale ta alternativa stále existuje, že mohou být pravé. K dalšímu hovoru ze dne 07. 04. 2010 - 09:48:52 hodin mezi účastnickými čísly [redacted] a [redacted] uvedl, že hovořil s panem J [redacted]. Paní G [redacted] chtěla stále další a další peníze, jak již uvedl, když dál nechtěl platit, tak přišly ty posudky, že se jedná o díla z 50. let. Paní G [redacted] mu také původně řekla, že ta barevná škála na jeho obrazech souhlasí s pravými barvami, které jsou v Amsterdamu, pak ale od svého mínění ustoupila. Do doby, než je obraz zanesen v katalogu, tak je obraz bez hodnoty na trhu. K dalšímu hovoru ze dne 20. 04. 2010 - 15:34:17 hodin mezi účastnickými čísly [redacted] a [redacted] uvedl, že hovořil s panem J [redacted]. Ohledně vývozního povolení se bavili, a to v souvislosti s paní G [redacted], myslí, že se jednalo o tuto skutečnost. On ale o vývozní povolení neřádal, není pravda, co v hovoru uváděl, že zaplatil nějakou částku. K hovoru ze dne 13. 05. 2010 - 18:43:40 hodin mezi účastnickými čísly [redacted] a [redacted] uvedl, že hovořil o posudcích, které přišly od paní G [redacted]. Oni komunikovali s Rakouskem kvůli posudkům s kým ale přesně neví. K hovoru ze dne 07. 07. 2010 - 17:45:37 hodin mezi účastnickými čísly [redacted] a [redacted] uvedl, že ohledně jeho nepříjemného pocitu, když zde hovořil, tak se jednalo o to, že si vzal opět ty náhledy J [redacted], které od něho měl, znovu zjišťoval skutečnosti k těm dílům, zjistil, že podobný námět již někde visí, hovořil o tanečnici, také už ale říkal, že např. u toho Fr. MARCA se mělo jednat o zrcadlový pohled díla, které již existuje. Tyto skutečnosti vyplývaly časem, postupem času mu tyto skutečnosti připadaly divné, ale pouze ta tanečnice je jediným obrazem, který již existuje. Dále uvádí, že si ty obrazy mohl nechat udělat nějaký blázen, např. z důvodu, že dělaly náhražky věcí, které již neměly tito lidé ve vlastnictví, zjišťoval informace neustále. Má kamaráda, který pracoval na Scotland Yardu, pan J [redacted] dostal vizitku, tuto mu prověřil, dělal 15 let operativu, on osobně by s takovým člověkem, s kterým jednal pan J [redacted], na schůzku nešel, dále mu bylo divné, že panu J [redacted] nabízí peníze v hotovosti. Dále v hovoru hovořil o tom, že problémem je, že se stále opakuje ta skutečnost, že se opakují náměty obrazů. V Anglii nic neřešil, proč tam hovořil o Londýně, neví, šlo stále o to, že se opakovaly náměty, to byly věci, které by nerad opakoval. K hovoru ze dne 26. 07. 2010 - 17:30:47 hodin mezi účastnickými čísly [redacted] a [redacted] uvedl, že hovořil s panem J [redacted]. J [redacted] se vždycky opakoval, že má někoho na obrazy, které mu prodal, chtěl, aby se sešel s lidmi, které měli o jeho (svědkovo) obrazy zájem, jednalo se asi zřejmě jen o zprostředkovatele, on se s těmito lidmi ale nesetkal, nic o nich nevěděl. K hovoru ze dne 26. 07. 2010 - 18:07:24 hodin mezi účastnickými čísly [redacted] a [redacted] uvedl, že si nepamatuje, o čem zde hovořil, neví, co nechtěl, ani měnil. Ohledně dražby Christies si dělal srandu, z pana J [redacted] si dělal srandu, neustále otravoval. Do Christie to dá až ve chvíli, kdy bude vědět, o jaké obrazy se jedná skutečně. K hovoru ze dne 30. 07. 2010 - 13:46:14 hodin mezi účastnickými čísly [redacted] a [redacted] uvedl, že říkal J [redacted] a [redacted], že má pochybnosti o původu, všude to prezentoval tak, jak mu řekl J [redacted], ale tento původ se nikomu nelíbil, jednalo se o rozhodující faktor, aby vůbec ty obrazy mohl někde nabídnout. Původ je v tomto případě problematický. Jeho poslední jednání k obrazům bylo ve Vídni, kde mu bylo řečeno, že se mu nezdá, že by taková sbírka na území Rakouska existovala, toto mu bylo řečeno někdy v roce 2010, toto je i v dalších odposleších. K hovoru ze dne 19. 08. 2010 - 16:37:16 hodin mezi účastnickými čísly [redacted] a [redacted] uvedl, že hovořil s J [redacted], hovořil o malém obrázku od Franze MARCA, který si pak od něj pan J [redacted]

bral, stanovisko od té židovské obce pak nedostali, zasílal fotografie tohoto obrázku těch dvou žen. Vše je pravda, co je v tomto hovoru. Ve Vídni byl s panem K [REDACTED]. Výsledkem bylo, že se domnívají, že je nepravděpodobné, že by pocházely z Rakouska, že by o nich byla nějaká zmínka. K dotazu, zda je přesvědčen, že obrazy jsou pravé, uvedl, že nemá pocit, že se jedná o falza, která by někdo namaloval v posledních letech, stálo mu za to obrazy koupit. K dotazu, zda zamýšlí obrazy prodat, až mu budou navraceny, uvedl, že na nich bude dále pracovat, a když to dopadne dobře, tak část z nich prodá. K dotazu, zda se cítí poškozen, uvedl, že se necítí poškozený v souvislosti s obrazy, podstoupil finančně adekvátní riziko. Svědkovi pak byly předloženy dvě fotografie dále uvedených jako příloha č. 4. K fotografii obrazu popsané jako Chagall Marc 1887 – 1985 uvedl, že někdy viděl náhled s takovýmto motivem, nicméně neví, zda se jednalo o tento obraz. Fotografie obrazu od KANDINSKÉHO mu nic neříká.

70. V hlavním líčení svědek doplnil, že do té doby, než u něj proběhla domovní prohlídka, soustavně pracoval na ověření pravosti obrazů. Činil tak svým jménem a za své peníze.

71. Soud měl k dispozici také výpověď svědka K [REDACTED] S [REDACTED], který se dříve jmenoval T [REDACTED]. Svědek uvedl, že v roce 1977 utekl přes Jugoslávii do Rakouska, kde požádal o politický azyl. Poté dostal práci na barokním zámku Ebenthal, jehož [REDACTED] byl pan F [REDACTED] S [REDACTED]. Pan S [REDACTED] se narodil přibližně v roce [REDACTED]. Pan S [REDACTED] časem adoptoval, bylo to v letech [REDACTED]. Pan S [REDACTED] byl jediným [REDACTED] tohoto zámku Ebenthal. Byl vlastníkem barokních soch, obrazů, různých uměleckých předmětů, které byly všechny stylové, v duchu zámku Ebenthalu. Po smrti pana S [REDACTED] bylo v závěti uvedeno, že svědek je jediným dědicem, a to veškerého majetku po zesnulém, jak movitého, tak i nemovitého majetku. Pokud se má vyjádřit k obrazům, které po něm zdědil, tak se jednalo o desítky různých děl, byly na zámku, také v bytě ve [REDACTED], jednalo se o obrazy ve zlatých rámech, s motivy různých krajín, zámků, zámeckých cest, pak tam byly také obrazy s motivy starých vlastníků. Žádné obrazy ve stylu moderního směru se v zámku nenacházely. Když posléze prodával zámek, tak prodal i movitý majetek. Zámek si koupil JUDr. D [REDACTED] z V [REDACTED], movité věci, které nechtěl, si koupili různí obchodníci. Po revoluci se s ním spojil pan J [REDACTED], kterého zná od dětství, navštívil ho ve [REDACTED] v mém bytě, kde se nacházely ještě nějaké starožitnosti z dědictví, viděl i některé z barokních obrazů, které se neprodaly. Pan J [REDACTED] byl u něj několikrát, vybral si obrazy, o které měl zájem, jednalo se asi o deset až patnáct obrazů menších formátů, nejednalo se o žádné moderní obrazy. Obrazy, které si vybral, neměly velkou hodnotu, neboť to byly kusy, které tam zbyly, a předchozí obchodníci je nechtěli, takže předpokládá, že právě pro jejich nízkou hodnotu o ně nebyl zájem. Pan J [REDACTED] mu tehdy dal nějakou finanční částku, už neví, kolik to přesně bylo, nicméně obrazy si odvezl do České republiky. Je možné, že tehdy kvůli hraniční kontrole podepsali mezi sebou nějakou smlouvu, ale to již dnes přesně neví. Na žádná konkrétní jména autorů těchto obrazů si nepamatuje, ale ví, že byly ve stylu barokního zámku. Někdy před třemi lety ho oslovil pan J [REDACTED] s tím, že by potřeboval znovu smlouvu na ty obrazy, které mu tehdy prodal, tedy v těch devadesátých letech, protože tehdy ty obrazy měly jinou hodnotu. Pan J [REDACTED] je chtěl pravděpodobně prodat, a z toho důvodu chtěl obnovit asi kupní smlouvu, kterou tehdy uzavřeli. S tím neměl problém, věděl, jaké obrazy mu prodal. Pan J [REDACTED] měl připravenou smlouvu na prodej obrazů, myslí, že panu J [REDACTED] v kanceláři v [REDACTED] dal nějaké podklady pro vytvoření takové smlouvy. Možná mu dal i pas svého otce, možná také nějaké další podklady k zámku Ebenthal. Pan J [REDACTED] přinesl nějaké smlouvy, které pouze zběžně četl možná, důvěřoval mu, byl to jeho kamarád a bývalý policejní důstojník, smlouvy podepsal, obsah smluv pravděpodobně neznal, nezkoumal to právě z výše uvedených důvodů. Kde se smlouvy podepisovaly, se nepamatuje, možná že podpisu byl někdo přítomen, ale také se již nepamatuje. Po předložení fotokopíí děl, které vydal svědek H [REDACTED] (příloha č. 1 tohoto výslechu), konkrétně 1) Vasilij Kandinskij s názvem Zelená, Žlutá, Červená, olejomalba, 2)

Marc Chagall s názvem Vojevůdce, olejomalba na plátně

3) Marc Chagall s názvem Houslista, olejomalba na kartonu, 4) Kasimir S. Malevich s názvem

Venkovan, olejomalba na plátně, 5) Alexandr M. Rodchenko, bez titulu, malba na papíře, 6) Alexandr M. Rodchenko, s názvem Kompozice, olejomalba na dřevě, 7) August Macke s názvem Tři ženy, olejomalba na kartonu, 8) Marc Chagal, s názvem Kostelíky, pastel na papíře, 9) Franz Marc s názvem U řeky, olejomalba na plátně, fixované na dřevě, 10) Modigliani s názvem Maria, olejomalba na kartonu, 11) Franz Marc s názvem Koně, olejomalba na plátně, 12) Max Hermann Pechstein s názvem Rybářský člun, olej na plátně, 13) August Macke s názvem Promenáda v ZOO, olejomalba na kartonu, 14) Emil Nolde s názvem Květiny, olejomalba na plátně, 15) Ludwig Ernst Kirchner s názvem Ženský akt v přírodě, 16) Franz Marc s názvem Les, olejomalba na plátně, a k dotazu, zda se jedná o díla pocházející ze zámku Ebenthal v Rakousku, uvedl, že toto jsou abstraktní obrázky, jejich obrazy na zámku lze označit za pěkné malby, tyto obrazy mu nic nepřipomínají, takové obrazy na zámku nikdy nebyly. Po předložení 2 fotokopíí kupních smluv, na jejichž základě měl dne 22.5.2004 a 11.5.2004 prodat výše uvedené obrazy JUDr. P. H. (příloha č. 2 tohoto výslechu) a k výzvě, aby uvedl, za jakých okolností byly tyto smlouvy uzavřeny, a další okolnosti prodeje, uvedl, že okolností podpisu smluv již uvedl. Pana H. zná od pana J. Žádné obrazy panu H. neprodával. Pan J. chtěl zřejmě prodat obrazy panu H., to je možné, takže takto asi připravili tyto smlouvy a dohodli se na prodeji. Že by on panu H. přivezl a prodával obrazy přímo, tak to ne, to není pravda. Nejedná se o obrazy, které si pan J. od něj v devadesátých letech koupil a které převezl přes hranice. Dále uvádí, že se o malířství nikdy nezajímal. Pan H. u něj v bytě ve nikdy nebyl. Panu H. nikdy do rukou nedal žádné dokumenty, pouze panu J., a to takové, které si vyžádal. Pan J. si vybral z jeho šanonu u něj v kanceláři dokumenty, které potřeboval, jednalo se o dokumenty, které se vážou k jeho osobě a k zámku Ebenthal. Dále svědek k výslechu přikládá fotografie, které našel a které jsou ze zámku Ebenthal. Na té první jsem on, jeho maminka a jeho strýc, stojí v jídelně zámku Ebenthal, nad nimi je malba, jejíž motiv je typický pro jejich zámek, v tomto stylu byly všechny obrazy v jejich zámku. Dále přikládá také fotografii ze zámecké kaple.

72. V hlavním líčení pak uvedl, že nemá žádné vysvětlení proto, že předmětem kupních smluv, které podle svého vyjádření skutečně podepsal, jsou obrazy moderního umění. Svědek však trval na tom, že takové obrazy na zámku vůbec nebyly.
73. Soud měl k dispozici i listinné důkazy k tomuto skutku. Především se jedná o kupní smlouvy, uzavřené mezi svědkem T. jako prodávajícím a svědkem H., ze dne 11. 5. 2004 a 22. 5. 2004. Obsahem těchto smluv jsou díla, která posléze svědek H. vydal v rámci trestního řízení (viz čl. 5927 a násl.), tedy díla tzv. moderního umění, přičemž ze smluv je také patrné, že mají pocházet ze zámku Ebenthal.
74. Po zhodnocení těchto důkazů je patrné, že svědku H. byly obžalovanými nabídnuty obrazy „moderních“ autorů, přičemž jejich provenience byla úmyslně zmanipulována tím, že svědek T. byl požádán o dodatečné sepsání kupních smluv s tím, že obrazy pocházejí ze zámku Ebenthal. To se ale zjevně nezakládalo na pravdě, zámek Ebenthal byl barokní a také mobiliář v něm včetně obrazů odpovídal období baroka.
75. **Ke skutku pod bodem X.** byl především vyslechnut svědek Č. Ten vypověděl, že je osobou samostatně výdělečně činnou, je taktéž společnosti Victoria Fashion. Nezajímá se o výtvarné umění. V roce 1992 – 2002 byl aktivním motocyklovým závodníkem, působil často v České republice. Při této činnosti poznal pana M. H., a to jako týmu Moto FGR. jednalo se o bývalého závodníka a konstruktéra motocyklu. Kupoval od něj díly na motorčky, to hovoří o letech 97 – 98. Vidali se tak cca 15x do roka, často za ním jezdil také do , kde pan F. má sv oji firmu na díly na motocykly. Někdy v roce 2005 byl u něj naposledy. Někdy v roce 2010, přesně si nepamatuje, mu pan M. sdělil, že má nějakého kamaráda, kterému velmi věří a dlouho ho zná, dokonce uvedl, že

ho tento člověk taktéž podporoval v motocyklovém sportu a dále uvedl, že by ho podporoval více na mistrovství světa, kdyby mu pan F. pomohl prodat nějaké obrazy. Pan F. se optal, zda by znal někoho, kdo by mohl mít o obrazy zájem. Panu F. odpověděl, že nikoliv, že jediná možnost je, že se zkusí optat otce jeho manželky, pana S. Ž., jehož současná manželka má zájem o umění, sama maluje, pobývá v., toto ho jediň napadlo, že tito lidé by mohli mít zájem o obrazy. Pan F. však nevěděl konkrétně, o jaké obrazy se má jednat, ale uvedl jména autorů jako MALEVIČ, KANDINSKIJ, CHAGALL a další a dále uvedl, že se jedná o obrazy milionových hodnot. Pan F. nejdříve nevedl, odkud obrazy pochází, odkud je ten jeho kamarád má. Poté sdělil, že se jedná o pana J.. Pan F. dále uvedl, že pan J. má velmi málo času a že je velmi složité a nákladné převážet obrazy tohoto typu. Zprvu panu F. neuvěřil, že takové obrazy existují, nicméně se domluvili na setkání. Ještě před setkáním v. oslovil pana Ž. R., jedná se o jeho firemního právníka, optal se ho, zda má nějaký kontakt na nějakou osobu, která by rozuměla obrazům. Pan Ž. uvedl, že zná pana P., k němu uvedl, že se jedná o otce a také syna tohoto jména, kteří rozumí výtvarnému umění, prý jeden z nich působí v nějaké galerii na Slovensku. Pan Ž., když mu uvedl jména autorů, o které se mělo jednat, mu sdělil, že to není možné. Dále byl v kontaktu s panem F., který mu sdělil, že se s panem J. mohou setkat v. a že pan J. přiveze obraz na ukázkou, mělo se jednat o obraz myslí že od KANDINSKÉHO. Jedná se o obraz, který mu pan F. z emailové adresy syna posléze poslal na email, to bylo na konci roku 2009. Jednalo se o abstraktní kompozici, obraz v černém rámu od autora KANDINSKÉHO (ten pak přeposlal v rámci výsledku policejnímu orgánu na email). S tím souhlasil, do. na setkání s ním jel pan Ž., dále pan P. mladší, tyto lidi si s sebou vzal zejména z důvodu, aby si sám neudělal ostudu, pokud by dané obrazy nabídl otci své manželky. V den, kdy se měli setkat, mu pan F. sdělil, že obraz, který se měl vézt na ukázkou, ukázán nebude, myslí, že důvodem měl být nějaký problém s převozem toho obrazu. Mělo se jednat o toho KANDINSKÉHO. O tomto obrazu mu posléze bylo sděleno, že se prodal do Ameriky, že již není k mání, tímto také pan J. deklaroval, že má vývozní povolení k obrazu. Přesto se s kolegy rozhodli, že na setkání pojedou, jeli do obchodního centra OLYMPIE, tam se sešli s panem J. a panem P.. Pan J. jim uvedl, že má nějaké portfólium obrazů, že jich má víc, pochopil, že měl mít cca deset obrazů. Nejdříve pan J. uvedl, že má jeden, který je perfektní, pak začal hovořit i o dalších obrazech, také uvedl, že jeden obraz je již prodaný, že si prý mohou vybrat ale z jiných. Tak se pana J. optal, z jakých obrazů si mohou vybrat, co má tedy nabídnout za obrazy svému tchánovi. Pan J. mu ukázal nějakou složku, která obsahovala údaje k autorovi VLAMINCK, jednalo se o souhrn informací z internetu, byl zklamaný, tuto složku už policejnímu orgánu vydal. Složku si prohlédl i pana Ž. a pan P., který právě uvedl, že se jedná o informace z internetu. Pan J. se prezentoval jako majitel obrazů, dalo se ale ještě tušit, že na tom participuje ještě nějaká osoba, ale že pan J. s obrazy může disponovat. Když se pana J. dotázali, co tedy za obrazy vlastní, odpověděl, že může mít různé obrazy, z toho pochopil, že pan J. je zřejmě nemá doma, ve své dispozici. Dále jim pan J. ukázal nějaký posudek na obraz od VLAMINCKA, na tomto posudku bylo nějaké jméno osoby z., která byla zadavatelem toho posudku. Pan Ž. se ptal pana J. na původ obrazu, pan J. k tomu však nic nesdělil, dále uváděl, že mnoho obrazů není katalogizovaných, že on má právě ty, které nejsou. Pan J. hovořil o částce 1,200.000 EUR, neví už, za jaký obraz toto požadoval, ale uvedl, že má i další, levnější ve své nabídce. Pan Ž. se pana J. také dotazoval, jak si představuje, jak by obchod proběhl, kdo je vlastně majitelem, kdo by dostal peníze atd. Pan J. uvedl, že majitelem je on. Zajímaly je také otázky vývozu. Pan P. uvedl na setkání, že je možné, že nějaké obrazy nebude možné do Ruska vyvézt, na což pan J. reagoval, že on má papíry, že toto má zařízené. Dohodli se tedy tak, že pan J. sdělil, že jim dodá více podkladů a nějaké fotografie a on tyto ukáže svého tchánovi. Pan J. jim po

celou dobu nesdělil, odkud obrazy pochází, uvedl, že k původu obrazů se vyjádří až ve chvíli, kdy bude jednat s kupcem. Pan F. se k ničemu nevyjadřoval. Po schůzce mu pan P. říkal, že se mu to celé zdá divné, že na takový prodej těchto obrazů existuje standardizovaný postup, že se mu celá věc nezdá. Jemu osobně pan J. také připadal divný, ptal se ještě pana F., jak dobře ho skutečně zná a pan F. se za pana J. zaručoval, že prý má drahé a vzácné obrazy. Po tomto setkání dostala od pana F. desky, v kterých byl popsán obraz od autora MALEVIČE, tyto vydal policejnímu orgánu. Ty desky dal svému tchánovi, ofotil je a tchán mu posléze psal v emailech a dotazoval se na cenu obrazu, kde se obraz nachází, dále na majitele, v jakém stavu obraz je, dále, zda skutečně zná majitele obrazu. Tchán mu také poslal email, v kterém uvedl, že ukázal dokumenty expertovi na MALEVIČE a ten expert mu poslal kopie prací z katalogu MALEVIČE a sdělil, že informace, které má, jsou k autentickému dílu MALEVIČE, ale spíše se prý zdá, že má jít o práci jiného malíře, že prý hlavním důvodem je, že malby MALEVIČE mají jiné barvy a tahy. Tento email byl v anglickém jazyce. Dále v tom emailu bylo ještě uvedeno, že pokud chce mít vlastník obrazů jistotu, zda se jedná o dílo MALEVIČE, musí dílo postoupit profesoru K. v Mnichově, který by mohl obraz prostudovat a zpracoval by posudek, ten by ale stál cca 10.000 EUR. Také sdělil, že pokud by dílo bylo profesorem certifikováno, určitě by o ně měl zájem. Toto sdělil panu J. a pan F. Pan J. se dotázal, kdo to bude platit, požadoval, že si to mají zaplatit sami. Když se pana J. zeptal, a co když nebude obraz pravý, tak pan J. mu řekl, že to určitě bude dobré, že to mají zaplatit oni. Pan J. nebyl ochoten expertizu zaplatit. Poté odjel na dovolenou a pak se už dozvěděl od Policie ČR, když mu volali, že pan J. je obviněný.

76. V přípravném řízení byl také vyslechnut svědek M. F. ten uvedl, že je vyučen v oboru strojní zámečnick, této profesi se také věnoval po ukončení studia. Trochu umí ruský jazyk. Od roku 1992 byl zaměstnán v různých společnostech, v kterých působil jako , (Lékárna Na Kociáne, FPOS KOVOVÝROBA , Stroj F.) a také podnikal na základě živnostenského oprávnění jako OSVČ, a to v oblasti nákup zboží za účelem dalšího prodeje. O umění, obrazy se vůbec nezajímá, jeho koníčkem je motorismus. Asi před 10ti nebo 12ti lety se seznámil s panem J., který byl u jeho bratra J. ve firmě. Svědek si stěžoval, že mu Česká spořitelna nechce dát úvěr a pan J. mu jej pomohl zařídit. S panem J. jsou kamarádi, také ho zajímají motorky, schází se podle potřeby, průměrně 1x – 2x týdně, někdy 1x za 2 týdny, prostě jak je potřeba, na kávu. Pan J. mu sdělil před 3 nebo 4 roky na jedné schůzce, že jsou nějaké obrazy. Po nějaké době mu pan J. ukázal i posudek na nějaký obraz, neví, o jaký obraz se jednalo. Vzhledem k tomu, že obchodoval s různými věcmi, uvažoval o tom, že by obrazy mohl někdy použít k obchodu. V jednom případě nabídl svému známému V. Č. jeden nebo dva obrazy, již si nevzpomíná, o jaký obraz se jednalo. Pana C. oslovil proto, že jeho manželka je Ruska, je na Slovensku a jeho tchán mohl mít o obrazy zájem asi před 2 lety se setkali v Brně v Olympii s panem P., což byl znalec obrazů, novinář, který s sebou měl ještě nějakého posledníka, jehož jméno nezná, a pan Č. a J. Schůzka byla naplánovaná mezi J. a Č., schůzku si tito domlouvali sami. Pan J. se ptal pana P., zda dělá odhady k obrazům, ten mu odpověděl, že dělá pouze do určité výše částky, pokud je tato částka vyšší, dělá odhady k obrazům jeho otec. Na této schůzce nedošlo, domnívá se, k žádné ukázce obrazů. Pan J. řekl, ať si každý nechá udělat na obrazy expertizu sám, to je jediné, co si z té schůzky pamatuje. Zda se na něčem poté pan J. s panem Č. dohodli, mu není známo. On za zprostředkování očekával provizi mezi 5 – 20 %, vzhledem k tomu, že se nic z obrazů nezobchodovalo, žádnou provizi nedostal. Od pana J. nikdy neobdržel žádné materiály, které by pak předával panu Č. Z jakého důvodu k obchodu mezi panem J. a Č. nedošlo, neví. Pan J. se mu o množství obrazů nikdy nezmínil. Pan Č. mu říkal, že pan J. nemůže být majitelem ani jednoho obrazu s ohledem na jejich cenu, že za tím

musí být někdo jiný. K dotazu, zda mu někdy pan J. sdělil něco k původu obrazů, uvedl, že si to nepamatuje, dozvěděl se od osoby, kterou nechce jmenovat, že pan J. prodal nějaký obraz policii, více detailů k tomu neví, protože u toho nebyl. Neví o nikom, kdo by pro pana J. podobně jako on měl zprostředkovávat nabídku obrazů. Zda se pan J. a pan C. dohodli na ukázce obrazů neví.

77. Po přehrání záznamu telekomunikačního provozu ze dne 07. 04. 2010 - 09:45:37 hodin mezi účastníky M. J. a M. F. k výzvě, aby se k němu vyjádřil, uvedl, že v tomto hovoru mluvili o tom, že má pan J. předat panu J. Č. dílce na pokovení, aby tam nemusel jezdit jejich nákupčí. J. mu slíbil pro Č. nějaké papíry k obrazům, ale nikdy mu nic nedal. Po přehrání záznamu telekomunikačního provozu ze dne 09. 04. 2010 - 12:52:39 hodin mezi M. J. a M. F. k výzvě, aby se k tomu vyjádřil, uvedl, že si nepamatuje, čeho se týkal tento hovor. K dotazu, zda se pan J. zmínil v souvislosti s předmětnými obrazy o jménem jejich autorů, uvedl, že nějaká jména mu říkal, ale už si to nepamatuje.
78. Soud měl k dispozici dále přílohu emailu, který přeposlal svědek F. svědku Č. jedná se o údaje k obrazu Kandinskij – Abstraktní kompozice. Svědek Č. dále vydal papírové desky s obsahem dokumentace k tomuto obrazu a jeho autorovi, včetně emailové komunikace.
79. **Ke skutku XI.** je třeba především uvést, že skutkový děj vyplývá již ze samotných výpovědí obžalovaných. Ti potvrdili, že transakce probíhaly popsáním způsobem, ovšem všichni s výhradou, že by věděli, že obrazy nejsou originální díla.
80. Dále je skutkový děj dokreslován četnými odposlechy telefonických hovorů obžalovaných a také protokoly o jejich sledování.
81. Dne 16. 01. 2010 v 17:18 hodin byl odposlechnut telefonický rozhovor P. S. a M. S., v kterém M. S. sdělil P. S., že pojede za P., tím evidentně myslel P. K. P. S. M. S. požádal, aby „to oživil“, čímž zcela nepochybně měl na mysli oživení kontaktů s P. K. Závěr o tom, že u „P.“, o kterém účastníci hovoru mluvili, se jedná o P. K., plyne z výpovědi obviněného M. S. ze dne 11. 01. 2011, kdy vypověděl „Pan K. si nepřál, aby ho kontaktoval s panem S., když totiž se S. něco dojednával, tak o K. mluvil jako o P. a o K. jako o J. Myslí si, že pan S. je také znal skrz pana K., ale ne osobně, ví ale, že jednou ho pan S. viděl, myslí pana K., ale spolu se nikdy nesetkali. Od něj (obviněného) a od K. a K. pan S. věděl, že ti dva pánové jsou majiteli sbírky a že on, pan K. a pan K. jsou v přímém spojení s majiteli sbírky“. Dne 19. 01. 2010 M. S. kontaktoval P. S. a sdělil mu, že tam byl, momentálně by tam bylo tak deset, protože je to všechno odvezený. Dne 5. 2. 2010 byla zadokumentována telefonická komunikace mezi P. S. a M. J., vztahující se k plánovanému setkání s M. S. Dne 05. 02. 2010 v 16:34 hodin v telefonickém hovoru sdělil P. S. M. J., že se sešel s tím mužem se zlomenou nohou, ten mu vyprávěl zajímavé podrobnosti a „samozřejmě dostanou nějaké balíček, tentokrát z ruky do ruky, kde budou nějaký konkrétní záležitosti, pravděpodobně již příští týden“. Dne 08. 02. 2010 v 08:38 hodin byl odposlechnut telefonický hovor vedený M. S. a P. S., v kterém M. S. P. S. oznámil, že během deseti, čtrnácti dnů mu dá fotokoláž a pak by se to mělo tak do čtrnácti dnů udělat, na což P. S. odvětil, že přesně tak by to udělali. Téhož dne ve 20:58 hodin v telefonickém hovoru obviněný P. S. informoval M. J. o tom, že mu volal ten člověk z. a říkal, že během čtrnácti dnů dostanou nějaké CD a tam že se dozví další podrobnosti. Dne 22. 02. 2010 ve 20:32 hodin byl zadokumentován telefonický rozhovor

obviněných P. K. a M. S., v kterém se M. S. hovorového partnera zeptal, jestli už nemá „něco nachystaný“, P. K. odpověděl, zda by M. S. „chtěl přijet v sobotu“. Ve 21:59 hodin pak zatelefonoval P. S. M. J. a dal mu vědět, že „od toho jejich jižního muže bude mít ty podklady asi ve čtvrtek“. Dne 25. 02. 2010 v 19:32 hodin volal M. S. P. S. a oznámil mu, že „v sobotu tam jede pro materiály“. Dne 26. 02. 2010 ve 14:27 hodin P. S. telefonicky oznámil M. J., že „... tady má odezvu z jihu ... v pondělí, nejdéle v úterý se uvidí na předání podkladů“. Dne 27. 02. 2010 v době po 15té hodině byla sledováním zachycena osobní návštěva M. S. v bydlšti P. K., která trvala až do 18ti hodin. Dne 28. 02. 2010 ve 20:08 hodin si M. S. a P. S. domluvili „sraz zítra na půl cesty“. Dne 01. 03. 2010 sledováním obviněného P. S. bylo zadokumentováno jeho setkání s M. S. K setkání došlo v obci Bubeneč na parkovišti před občerstvením „U čerta“. Setkání obou obviněných trvalo pouze 5 minut. Po jeho skončení v 15:59 hodin P. S. volal M. J. a sdělil mu, že je připraven se zítra s ním sejít, „jsa vybaven vším, čím vybaven být měl“. Dne 02. 03. 2010 v době od 08:45 hodin do 09:39 hodin se v prostoru Zábavního a sportovního centra v obci Praha 9 – Černý Most uskutečnila schůzka P. S. a M. J., při které si tito obvinění prohlíželi listiny formátu A4, na kterých při sledování byly zahlédnuty okopírované fotografie. P. S. pak M. J. předal část papírů. Dne 03. 03. 2010 v 10:10 hodin se P. S. telefonicky spojil s M. S., který se ho zeptal, jestli je všechno v pořádku, na což mu P. S. odpoví, že je to v pořádku, proběhlo to všechno, jak to proběhnout mělo, zpětná vazba bude tak do sedmi dnů. Dne 04. 03. 2010 v 15:40 hodin byl odposlechnut telefonický hovor, v kterém uživatel telefonní stanice číslo [redacted] sdělil volanému P. S. poté, co vedli rozhovor na téma, zda kouř z doutníků vadí obrazům, že doutník krásně voní a „navíc ta trvá falza by chytla takovou tu patinu, víš ... že byste to nemuseli tím starým pytlíkem od čaje otírat, ty okraje, víš“. Pak volající uživatel telefonní stanice číslo [redacted] ještě pokračoval: „No já jsem se koukal na Spektrum na nějaký ty frajery v Anglii, co se tomu docela úspěšně věnovali“ a po odpovědi P. S. „Jo, než je lapili ... Takže se tomu dověnovali,“, pak volající prohlásil „Takže se tomu dověnovali, ale docela úspěšně s tím patnáct let žili krásně“. Dne 16. 03. 2010 v 08:35 hodin P. S. volal M. J. a oznámil mu, že „teďko vyrazí na jih, protože byl tedy jaksi vyzván, aby se tak dostavil, aby to nějakým způsobem řešili. Takže vznesl ten jejich požadavek v těch intencích, jak se minulý týden bavili“. M. J. postup P. S. odsouhlasil. V navazujícím hovoru uskutečněném v 11:01 hodin se P. S. domluvil s M. S. na schůzce ve čtvrtek ve 14:30 hodin. Dne 18. 03. 2010, tedy ve čtvrtek pak sledováním byla zadokumentovaná schůzka P. S. a M. S., která se uskutečnila ve 14:43 hodin v obci Bubeneč. Z další telefonické komunikace uskutečněné v březnu a dubnu 2010 je zřejmé, že po projednání věci pak M. J. a P. S. projeví zájem o koupi M. S. nabízených děl. Dne 19. 04. 2010 bylo sledováním zadokumentováno, že M. S. společně se svým synem P. S. navštívil P. K. a po návratu od něj M. S. vyskladnil do bytu, který by měl užívat jeho syn, čtyři předměty, které lze považovat za obrazy, dva o rozměrech cca 80 x 50 cm a dva menších rozměrů. Skutečností plynoucí z opatřených důkazů dovolují učinit závěr, že tyto předměty se vztahovaly ke komunikaci vedené s P. S. a potažmo s M. J., zejména když další telefonická komunikace odůvodňuje závěr, že P. S. opakovaně jednal s M. J. o finančních prostředcích, za které by měly být zakoupeny předměty nacházející se v dispozici M. S. a skutečnosti zjištěné od M. J. následně sděluje M. S. Konkrétně se jedná o hovor z 22. 4. 2010, kde mimo jiné S. J. sděluje, že ten „pakl“ by měl být za „tu dvojku“ (nepochybně 2 miliony korun). 25. 4. 2010 sděluje S. S., že dosud nejsou peníze na nákup, což S. obratem sděluje K. Obdobná komunikace probíhala dále od 25. 4. 2010 do 23. 7. 2010. Za zmínku

stojí hovor ze dne 22. 6. 2010 v 08:07 hodin mezi J [redacted] a S [redacted]. V něm J [redacted] hovoří o „chytré hlavě z Ameriky“ – tedy zjevně o nějakém odborníkovi, který zřejmě zpochybnil pravost obrazů, nicméně oba pak dále vedou hovor, z kterého lze dovodit, že jsou přesvědčeni o pravosti obrazů, dostatečnosti expertíz, které k nim byly provedeny.

82. Obžalovaný S [redacted] pak dne 14. 9. 2010 vydal obrazy, které byly určeny pro obžalované S [redacted] a J [redacted].
83. **K bodu XII.** je třeba nejprve zdůraznit, že předmětný obraz „Lod'ka na říčce“ nepochybně pocházel z oné sbírky, kterou disponovali obžalovaní K [redacted] a K [redacted]. Tento obraz pak zakoupil společně s dalšími dvěma díly obžalovaný S [redacted]. Kromě výpovědi samotných obžalovaných a svědka K [redacted] je tato skutečnost doložena mimo jiné kupní smlouvou ze dne 8. 10. 2005, zajištěnou u obžalovaného K [redacted].
84. Dále je třeba uvést, že obžalovaný S [redacted] i J [redacted] nepopírají, že by se obraz snažili společně prodat. Popírají však, že by obraz měl být falzem, respektive že by s touto skutečností byli seznámeni. Následující důkazy tedy pouze dokreslují skutkový stav, o kterém v podstatě není sporu.
85. Obžalovaní jsou zde usvědčeni mimo jiné také důkazy, souvisejícími s činností agenta podle § 158e trestního řádu. Tento agent vystupoval v pozici potenciálního kupce obrazu Lod'ka na říčce. Ohledně použití agenta byly ze strany obžalovaného J [redacted] vzneseny některé procesní námitky, ke kterým soud uvádí následující: použití agenta upravuje § 158e trestního řádu. K jeho použití je vyžadováno povolení soudce vrchního soudu. Jak vyplývá ze sdělení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 10. 2010, toto povolení bylo uděleno rozhodnutím ze dne 6. 5. 2010, č.j. 11 To 908/2010 na dobu od 7. 5. do 7. 11. 2010 mimo jiné pro použití agenta č. [redacted]. V souvislosti s činností tohoto agenta se pak také soud zabýval námitkou, že mohlo jít o tzv. policejní provokaci, tedy překročení zákonných mezí použití agenta. Rozhodující při zvažování, zda jde o policejní provokaci či nikoli, a specificky toho, zda to byla právě policie, kdo vyvolal spáchání trestného činu, je skutečnost, zda existoval na počátku úmysl pachatele spáchat trestný čin či zda tento pojal pachatel až v důsledku aktivity policie. Nesmí být použito takových metod, jako jsou opakované výzvy, jednání bezprostředně vedoucí jiného k spáchání či dokonání trestného činu, ale i zneužívání přátelství, sympatií nebo podobného druhu náklonnosti, neobvyklých lákadel a příležitostí, poskytnutí záruk nebo přesvědčování, že jeho čin nebude trestně stíhán apod. Stát – a jeho jménem jednající policie – nesmí nikdy nikoho stavět do situace, která se liší od běžného nebo typického způsobu předsevzetí spáchat trestný čin. Připustit nelze ani to, aby policisté aktivně vytvářeli podmínky pro to, aby jimi vytípaná osoba uskutečnila svůj úmysl trestný čin spáchat, pokud aktivně policie nepředcházelo její jednání, jímž tento úmysl navenek demonstrovala. Z hlediska toho, zda je na místě považovat určitou aktivitu policie za nepřipustnou provokaci trestné činnosti, je zásadní posouzení toho, co vedlo osobu, která se následně dopustila trestněprávně postižitelného činu, k jeho spáchání: jestli se rozhodla sama či společně s dalšími spolupachateli nebo zda k jejímu rozhodnutí přispěla skrytá aktivita policie, popř. zda ve chvíli, kdy se s takovou osobou dostal do kontaktu policista, již měla záměr dopustit se určitého konkrétního jednání naplňujícího znaky některého trestného činu (viz Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 1340/2012, ze dne 20.2.2013). V daném případě z provedeného dokazování plyne, že policejní agent svou činností vstoupil již do probíhající činnosti obžalovaných, která vykazovala již tehdy znaky zločinu podvodu. Obžalovaní se v již delší dobu zabývali nabídkami obrazů ve snaze je prodat, tyto nabídky činili různým subjektům. Rozhodnutí spáchat tento trestný čin bylo vůlí pouze a jedině obžalovaných, nejednalo se o skrytou aktivitu policie. Policejní agent se včlenil do skupiny potenciálních zájemců a v zásadě pasivně akceptoval průběh sjednávání obchodu. To, že si občas vymínil některé dílčí kroky (místa

a čas schůzek, požadavek posouzení obrazu u Dr. V. v Národní galerii apod.) nelze posuzovat jako aktivní vytváření podmínek pro páchaní trestné činnosti.

86. Policejní agent byl v přípravném řízení i v hlavním líčení vyslechnut. K námitce ohledně jeho výslechu v hlavním líčení je třeba uvést, že výslech takového svědka upravuje § 102a trestního řádu, které říká, že policejního agenta je vyslechnut jako svědek, jehož totožnost a podoba jsou utajeny (! 55 odst. 2 trestního řádu). Jedná se tedy o obligatorní postup a policejní agent jiným způsobem být vyslechnut nemůže. V tomto případě tedy není namístě argumentovat judikaturou, týkající se v obecné rovině výslechu utajeného svědka podle § 55 odst. 2 trestního řádu.
87. Policejní agent, vystupující pod jménem P., ve svých výpovědích v zásadě popsal navázání kontaktu s obžalovaným J., průběh schůzek a okolnosti a podmínky, za kterých byl obraz nabízen k prodeji. Popsal také způsob uzavření konečné dohody s obžalovaným a realizaci, po které následovalo zadržení obžalovaného. Jeho výpověď, pokud jde o objektivní skutečnosti, není v rozporu s výpovědí obžalovaného J.. Svědek připustil, že obžalovaný nebyl proti tomu, aby si nechal zpracovat vlastní expertízy. Platbu v hotovosti nabídl obžalovaný, ale také nevykloučoval platbu převodem na účet. Prof. V. při předložení obrazu vyložené neřekl, že by nebyl pravý, ale prohlásil, že by bylo potřeba dalšího zkoumání.
88. Svědek V. vypověděl, že byl požádán policií o součinnost při posouzení obrazu. Když mu byl obraz reálně předložen, měl pochybnosti o jeho pravosti s ohledem na způsob malby. Neoznačil by ho ale zcela za falzifikát. Proto jej nechal u své kolegyně K. prosvítit UV lampou. Toto zkoumání však jeho pochybnosti nerozptýlilo, naopak se objevily další nesrovnalosti, neví však již které.
89. Dalšími důkazy pak jsou odposlechy telekomunikačního provozu na telefonu obžalovaného J. a protokoly o sledování osob a věcí. Tyto důkazy opět nejsou v rozporu s výpověďmi obžalovaných a svědka P., v zásadě se jedná o objektivní obraz skutkového děje. Jde o rozhovory jednak mezi J. a P., J. a S. a záznamy o jednotlivých schůzkách. Obecně lze konstatovat, že z těchto důkazů nepochybně vyplývá úmysl obžalovaných J. a S. prodat obraz Loďka na říčce kupci, konkrétně svědku P..
90. Z hovoru ze dne 25. 5. 2010 je patrné, že P. vstoupil v první kontakt s J.. Dne 28. 5. 2010 J. nabídl P. obraz od Vlamincka a další od Kandinského. Dne 8. 6. 2010 se uskutečnila schůzka P. a J., kterou P. zaznamenal na zvukový záznam. Z něj je patrné, že J. nabídl P. mimo jiné Vlamincka za 600 – 900 tisíc Euro. Nechtěl se zatím vyjadřovat k původu obrazu. Dne 15. 6. 2010 předal J. P. na schůzce složku s dokumenty k obrazu M. de Vlamincka. Dne 16. 6. 2010 informuje J. S., že má rozjednan obchod s obrazem od Vlamincka. Dne 23. 6. 2010 pak instruuje S. J., že musí Vlamincka nabídnout minimálně za 600 tisíc Euro. Téhož dne obžalovaný S. sděluje J. při rozhovoru o ceně, že „nejdou v situaci, kdy si můžou moc vyskakovat“. Dne 29. 6. 2010 sděluje J. S., že má zájemce na Vlamincka a následně domlouvají další postup. V dalších hovorech domlouvá J. s P. schůzku, kde by došlo k prohlídce obrazu. J. však dosud nemá doklady k obrazu. Dne 24. 7. 2010 sděluje P. J., že má domluveného znalce na posouzení obrazu, je to znalec z Čech. Na 30. 7. 2010 byla P. domluvena schůzka se znalcem v Národní galerii. Na této schůzce oznámil P. J., že obraz bude posuzovat prof. V. P. pak zaznamenal průběh schůzky (k jeho obsahu viz jeho výpověď). V záznamu o této schůzce mimo jiné uvádí, že restaurátorka prohlásila, že by to mohl být „špek“. J. pak o průběhu schůzky u prof. V. informuje téhož dne obžalovaného S.. Mimo jiné mu sděluje, že prof. V. se o obrazu vyjádřil, že je to „šperk“. Tuto skutečnost sdělil i v jiném hovoru svědku H.. Dne 10. 8. 2010 informuje J. S., že kupec požaduje doklady

k provenienci. J. doslova říká: „a pak sem tě chtěl požádat, prosím tě, zvaž to, promysli to, ty sice si říkal, že bych měl říct, říkat tamten příběh, možná že to je opravdu dobře, jo, aby nás někdo nenachytil na hruškách, jo, potom, ale já bych vod tebe potřeboval, kdybys mě profesionálně prostě něco připravil“. Na to S. reaguje slovy: „No, tak ten vobraz, cos mi... to se ... nesrozumitelné .. proveniencie netýká, že jo, ten vobraz přešel z toho vlastnictví těch V ... ne , jak se jmenoval , sakra , S. H. , přešel z toho vlastnictví toho S. na toho vnuka a vod toho vnuka sem to koupil já a spolu jsme to směnili. Tečka. Nic na tom není“. V intencích tohoto hovoru pak J. informuje dne 30. 8. 2010 P. Dne 9. 9. 2010 pak informuje J. P., že podával žádost o vývozní povolení. Dne 12. 09. 2010 ve 21:32 hodin sdělil J. P., že téhož dne zašle e-mailem doplněný návrh kupní smlouvy k obrazu od malíře Vlamincka. Na dotaz k zajištění vývozního povolení k nabízenému obrazu J. uvedl, že o něj má zažádáno a měl by ho obdržet. Závěrem se dohodli, že si dne 13. 09. 2010 potvrdí termín uskutečnění připravovaného obchodu na den 14. 09. 2010. Dne 14. 9. 2010 se uskutečnila schůzka P. s J., při které mu předal již předmětný obraz, který byl následně zadržen policií (viz záznam o předstíraném převodu na čl. 2996).

91. Takto byl vydán obraz, který byl následně podroben znaleckému zkoumání z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie a chemie , technické zkoumání dokladů a písemností, z oboru písmoznalectví – odvětví ruční písmo, z oboru strojírenství , odvětví technická diagnostika, znalecký posudek podal Kriminalistický ústav Praha. Úkolem znalce bylo mimo jiné porovnat věcné stopy zajištěné při domovní prohlídce provedené u obžalovaného K., především pak stopu číslo 64, což byl obraz s motivem PARNÍK NA VODNÍ PLOŠE V PODZIMNÍ KRAJINĚ se signaturou „Vlaminck“ v levé spodní části, o jehož původu není třeba pochybovat, s věcnými stopami č. 5 zajištěné při domovní prohlídce u M. J. - obraz s motivem „ZÁTIŠÍ S LOŤKOU“ ve zdobném rámu se signaturou M.d.Vlaminck, č. 40 zajištěné při předstíraném převodu věci u M. J. - obraz s motivem „LOŤKA NA ŘÍČCE“ se signaturou Maurice de Vlamincka, č. 2 vydané P. O. - obraz v rámu s motivem „POHLED NA ŘEKU S MOSTEM A OSOBAMI“, údajně se signaturou Maurice de Vlamincka. Ze závěru znaleckého posudku plyne, že vše nasvědčuje tomu, že všechny čtyři sporné podpisy „VLAMINCK“ na zajištěných stopách – obrazech č. 5, 40, 2 a 64 napsala tatáž osoba a že se jedná o podpisy nepravé, resp. smyšlené.

Ke skutkům XIII – XIV.

92. Tyto dva skutky spolu úzce souvisí, neboť na činnost (tvorbu) obžalované S. navazuje distribuce obrazů obžalovaným K., K., K.. Trestná činnost obžalovaných je zde prokazována odposlechy telekomunikačního provozu (hovorů K., S., K.), prostorovým odposlechem v bytě obžalované S. a sledováním osob a věcí.
93. Před rozbořem těchto důkazů je třeba uvést, že v odposleších mezi K. a K. se často hovoří o knihách. K tomu obžalovaný K. uvedl, že se skutečně jednalo o to, že K. obstarával různé monografie malířů, které pak K. údajně dále prodával.
94. Z odposlechlů telekomunikačního provozu je patrné, že od 03.01.2010 probíhala permanentní komunikace jednak mezi K. a K. a také mezi K. a S.. Dne 03.01.2010 v 17:19 hod. hovoří K. s K. o tom, zda by se mohli sejít a zda by to zvládli do 07.01. nebo 08.01. Nakonec se domlouvají na polovinu měsíce. 06.01.2010 ve 12:26 hod. kontaktuje K. S. a ptá se, zda by mohl přijet v sobotu nebo v neděli. Na to S. sděluje, že má rozdělané věci a do úterý nebo do středy určitě něco dodělá. K. tak říká, že „oni“. Na to S. odpovídá, že se vynasadí. Další hovor mezi nimi proběhl 09.01.2010 ve 13:30 hod. S. sděluje K., že si může pro něco přijet. K. jí odpovídá, že chtěl také něco přivést, ale stejně by to bylo zbytečné. S. na to odpovídá, že

neví, jestli bude všechno hotové. Má to rozdělané a pomalu to schne. Pracuje na všech těch věcech současně. V podstatě má hotové dva a ty ostatní možná dodělá. 13.11.2010 v 19:15 hod. se uskutečnil hovor mezi K [redacted] a K [redacted]. Domlouvají se, že se sejdou příští týden. K [redacted] se ptá, zda už dá dohromady těch 10 věcí. Bylo by to pro něj důležité všechno, co se týče Švýcarska, ty knihy. Podle K [redacted] by bylo dobré, kdyby to zvládli příští týden, pak by měl zase trochu prostor, protože koncem ledna, začátkem února už bude zase termín. On chce ty knížky vždy předávat osobně. 17.01.2010 v 17:40 hod. sděluje K [redacted] K [redacted], že by pro něj bylo moc důležité, aby dali dohromady ty knížky pro Švýcarsko. Dne 21.01.2010 ve 12:41 hod. hovoří K [redacted] se S [redacted]. S [redacted] mu sděluje, že už jsou věci hotové a domlouvají se na předání. 23.01.2010 v 18:15 hod. sděluje K [redacted] K [redacted], že nejpozději 06.02. to všechno bude. K [redacted] nakoupí 20 kusů knih a K [redacted] si vybere. Závěrem K [redacted], že minimálně dostane 6 knih od Švýcarských autorů. Dne 26.01.2010 ve 12:32 hod. sděluje K [redacted] K [redacted], že 11.02. by se mohl sejít s přítelem, který chce ty Švýcarské knihy. V další části hovoru mu říká, že by mu stačily i fotky. Dále pak K [redacted] říká, že když K [redacted] řekne, že je to dokonalé, tak přijede a ty knihy zaplatí. Dne 05.02.2010 bylo sledováním zjištěno, že obžalovaný K [redacted] navštívil bydliště obžalované S [redacted], přičemž do domu nesl velké papírové desky a černou tašku. Téhož dne byl zaznamenán rozhovor v bytě S [redacted]. Z tohoto rozhovoru vyplývá, že S [redacted] K [redacted] ukazuje hotové obrazy, přičemž hovoří o autorech těchto obrazů. Zmiňují jména A [redacted], P [redacted], O [redacted], B [redacted]. K [redacted] jí dále říká „tadyhle mám čtvrtýho, ten je pro mě hodně důležitý, tady se snaž, ať to vypadá opravdu jako on. Já vím, že tě to netěší, ale to víš, život už je takovej, nepřináší jenom radosti, ale i starosti“. Dále K [redacted] vyslovuje požadavek na další obraz a instruuje S [redacted], jak jej má zhotovit. Dále K [redacted] říká: „tenhleten je taky tak trochu živěj, ale toho jsem měl v troubě, takže ten je dobrej“. Z dalšího sledování téhož dne pak vyplývá, že K [redacted] a S [redacted] naložili do vozidla Mercedes velké desky formátu A2 a dva obrazy. Dne 08.02.2010 v 19:03 hod. se uskutečnil hovor mezi K [redacted] a K [redacted]. K [redacted] se ptá, zda mají ještě nějaké knihy o Augustovi Macke. Na plátně s plátěnou páskou jeden svazek. Na to mu K [redacted] odpovídá, že ne. Myslí, že už jednou tuto knihu viděl. K [redacted] na to říká, že by to bylo dobré, protože jeden dobrý přítel by tu knihu chtěl, ale musí to být v plátně, jeden svazek, jedno co. Nesmí to být na kartonu, musí to být plátno, pak je to hodnotné. 16.02.2010 sděluje S [redacted] K [redacted], že má problémy s nějakými obrazy. Ty oleje má, ale ty papíry jí dávají zabrat. Dne 19.02.2010 bylo zjištěno sledováním, že K [redacted] navštívil K [redacted], přivezl zabalený obraz a zašel do K [redacted] domu. To se odehrálo v dopoledních hodinách. 20.02.2010 v 10:33 hod. sděluje K [redacted] K [redacted], že přijedou jeho přátelé ze Švýcarska a ptá se, zda kromě dvou Švýcarských knížek, které mu ukazoval je ještě něco jiného v tomto směru k dispozici. Na to K [redacted] odpovídá, že by tam mohl být ještě jeden AG. Dále se K [redacted] ptá, zda mají ještě jednoho CA a K [redacted] odpovídá, že ano. Sledováním ze dne 25.02.2010 bylo zjištěno, že K [redacted] navštívil S [redacted] v jejím bydlišti a po odjezdu nesl tři obrazy v rámech, které uložil do zavazadlového prostoru vozidla. Naopak do bytu odnesl balík formátu A3. Dále přinesl do vozidla další dva obrazy a uložil je do zavazadlového prostoru. Při dalším odchodu z bydliště opět přinesl dva obrazy a posléze jeden další obraz. Mezitím byl v bydlišti S [redacted] zachycen rozhovor mezi ní a K [redacted]. K [redacted] jí sděluje, že „on se zbláznil, chce ještě jednoho“. K [redacted] dále dává pokyny S [redacted] k malbě obrazu. Konkrétně jí říká: „On to dělával na vejšku taky, takže jak to uděláš, mně je to jedno. On tam má tu čáru takhle nějakou, rozumíš, udělej jí taky“. Dále K [redacted] říká: „M [redacted], to bude nějaká baba, protože tu mám karton a tam uděláš podle týhle kresby a uděláš to jakoby z tohoto období v tomto duchu“. V další části rozhovoru K [redacted] říká: „Tak já nevím, jestli tam akvarely jeho, jestli tam nestříhnout něco podobného, nějak to trochu upravit, aby to nebylo úplně stejný, jako je ten akvarel“. Další pokyn K [redacted] se týká obrazu malíře Hodlera. Dále jí dává pokyn k dalším námětům na obrazy. Dále vznáší požadavek, aby na jednom obraze byly domečky. Doslova říká: „On chce něco takhle, aby tam byly domečky“. V další části rozhovoru K [redacted] říká: „Já vyloženě potřebuju ty Švýcary, Adler, G. G., Hodler“. Ze sledování ze 02.03.2010 vyplývá, že K [redacted] přijel do bydliště K [redacted], kde naložil bílý pytel s nezjištěným obsahem a

dva obrazy. Poté odjel. Ze sledování dne 13.03.2010 vyplývá, že K█████ navštívil S█████ v jejím bydlíšti, do kterého odnesl tvrdé desky formátu A1, černý kožený kufr a dřevěný rám s čistým plátnem. Při odjezdu nesl černou koženou tašku a jeden obraz. S█████ současně nesla tři obrazy. Vše uložili do vozidla K█████. Ve stejné době dům opustil další muž, který nesl čtyři obrazy, které také uložil do vozidla. Dále pak S█████ přinesla další dva malé obrazy a ještě jeden obraz a desky formátu A1. To vše uložili do vozidla K█████. V hovoru z 15.03.2010 mluví K█████ s K█████ o Švýcarsku plus jedné knize Rusa a dále o domech. K█████ dále požaduje obstarat knihu od impresionisty Sysleyho. 21.03.2010 se K█████ dotazuje K█████, kolik má asi knížek, aby věděl, kolik peněz má vzít s sebou. Dále se pak dotazuje, zda je tam něco od „ŠAG“. Dne 24.03.2010 bylo sledování zjištěno, že K█████ navštívil S█████ a z jejího domu odnesl pomalovaná plátna, které uložil do zavazadlového prostoru vozidla. Poté se ještě 3x vrátil a vždy nesl pomalovaná plátna. 24.03.2010 se K█████ ptá K█████, zda může něco do pátku udělat s akvarely od „ŠAGA“. 25.03.2010 proběhl další rozhovor mezi K█████ a K█████. K█████ se dotázal, zda má K█████ u sebe všechny jeho Švýcarské knížky. Na to se K█████ zeptal, zda má dost „money“. Na to K█████ říká: „Musím nejdřív koukat, abych sem ty obrazy dopravil“. Dne 27.03.2010 v 16:30 hod. sděluje K█████ K█████, že dnes prodal pár obrazů a chce mu přivést peníze příští týden ve středu. Dne 29.03.2010 v 11:21 hod. se dotazuje K█████ K█████, zda mají něco s krajinou nebo osobami. Na to K█████ odpovídá: „Ano, super kniha je tam, ale tak velká a tak pěkná“. Sledování ze dne 31.03.2010 bylo zjištěno, že K█████ navštívil K█████ v jeho bydlíšti a poté odjel přes Klatovy, směr Železná Ruda, kde byl zastaven hlídkou policie. V zavazadlovém prostoru jeho vozidla se nacházelo kolem 15ti kusů starších obrazů v rámu, které podle vyjádření K█████ byly zakoupené na bleším trhu. Tato kontrola proběhla v 11:35 hod. Téhož dne ve 14:01 hod. informuje K█████ K█████ o této kontrole. Sděluje mu, co o obrazech řekl policistům. K█████ se zajímá, zda tyto obrazy policisté fotografovali. Dále se ptá, co zkoumali, zda monogramy. Závěrem tohoto rozhovoru K█████ říká: „Myslel jsem si, bože, do prdele, krucifix, teď to začne a kousek od hranice“. Dne 01.04.2010 požaduje K█████ po K█████ „akvarely, kresby a knihy od ŠAGA“. Dne 03.04.2010 v 18:47 hod. informuje K█████ K█████, že včera tu byli jeho Švýcaři, všechno to klaplo docela dobře, měli u sebe jen určité množství peněz, protože kdyby je chytli, tak dostanou obrovský trest. Má už pokyn, že mohou být dodány i jiné věci, zaplatí za všechno. Dne 06.04.2010 v 17:55 hod. hovoří K█████ se S█████ a dává jí pokyny k vyhotovení obrazů. Dne 11.04.2010 v 17:41 hod. sděluje K█████ K█████, že bude mít prvních deset nebo dvanáct knih a začátkem května tam bude těch dalších patnáct. Stále se jedná o knihy Švýcarských autorů a ty s tou architekturou, s těmi domy. K█████ se dále dotazuje na nějaké uhlové kresby, načež K█████ odpovídá, že tam mají velice pěknou knihu, je tam asi 20 reprodukcí.

95. Ve stejném duchu se v podstatě odehrávají i další rozhovory mezi K█████ a K█████, a to dále v období od 12.04.2010 do 30.08.2010. V těchto hovorech mluví v podstatě stále řeší dodání dalších „knih“, týkajících se různých autorů. Mezitím K█████ opakovaně s těmito požadavky kontaktuje obžalovanou S█████. Za zmínku stojí hovor ze dne 04.05.2010 v 10:58 hod., kdy K█████ opět vyslovuje požadavek na „velké knihy ze Švýcarska o domech“. Dále je třeba zmínit hovor ze 17.06.2010 ve 20:40 hod., kdy K█████ říká, že Retony (nepochybně hovoří o malíři Redonovi) nemůže vzít, neboť mu je nikdo neodebere. Dále v hovoru z 12.07.2010 ve 20:59 hod. říká K█████, že mluvil s přítelem z Lucemburska a ptá se K█████, zda má ještě nějaké kresby o „Schagovi“, koupil by všechno. V hovoru z 30.07.2010 v 10:40 hod. se K█████ ptá, zda má K█████ Noldeho. Na to K█████ odpovídá, že ten jediný není, tyhle knihy v antikvariátu nezvládne. Dále se K█████ ptá, zda našel nějaké knihy o domech a sešity „Schaga“. V rozhovoru ze 14.08.2010 v bytě obžalované S█████ jí instruuje K█████, jak má namalovat konkrétní obrazy. Přitom na jednom místě říká „Oni chtějí něco z těch let, kdy byl v Paříži“. V hovoru z 23.08.2010 ve 13:21 hod. sděluje K█████ K█████, zda má ještě ten „originál, co tenkrát měli, to bylo hodně žluté“.

96. Dne 31. 3. 2010 v 11:35 hodin hlídka Inspektorátu cizinecké policie Domažlice, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň v obci Železná Ruda , část Alžbětín předepsaným způsobem zastavila vozidlo tov.zn. Mercedes , rz: ██████████ , mpz ████████ , které řídil K██████████ K██████████ . V zavazadlovém prostoru vozidla se nacházelo kolem 15ti kusů starších obrazů v rámu, které podle vyjádření K██████████ K██████████ byly zakoupeny na bleším trhu. V rámci kontroly provedené výše uvedenou hlídkou policie byly pořízeny obrazové záznamy obrazů uložených v zavazadlovém prostoru kontrolovaného vozidla rz : ██████████ , řízeného K██████████ K██████████ – ty jsou uloženy na DVD. Z dokumentace poskytnuté v rámci policejní spolupráce policejním orgánem Spolkové republiky Německo plyne, že při sledování elektronické korespondence K██████████ K██████████ bylo zjištěno, že tento učinil nabídku na prodej i několika obrazů zachycených při provedené silniční kontrole v jím řízeném vozidle. Konkrétně obrazy, které vydával za díla autorů Pauly MODERSOHN - BECKER s názvem „Zátiší“, Pauly MODERSOHN - BECKER s názvem „Děti“, Alexeje von JAWLENSKY s názvem „Španěl“ a Alexeje von JAWLENSKY s názvem „Květiny“. Uvedené obrazy zakoupil R██████████ E██████████ za 155.000 EUR. Dále Marca CHAGALLA s názvem „Houslista“ - nabídnuto M██████████ K██████████, zakoupeno R██████████ E██████████ dne 08. 04. 2010. Dále Pierre BONNARDA s názvem „Notre Dame“ - nabídnuto M██████████ K██████████. Podle sdělení německých policejních orgánů v trestním řízení vedeném proti podezřelému K██████████ K██████████ působí agent , který navázal kontakt s K██████████ K██████████ a dostal od něho nabídku na koupi obrazu , který prokazatelně dovezl od P██████████ K██████████. K██████████ K██████████ za tento obraz, který vydává za autorské dílo Maxe PECHSTEINA , žádá částku 50.000 EUR.
97. Obžalovaný K██████████ dne 12. 9. 2010 dobrovolně vydal obrazy, které vytvořila obžalovaná S██████████ a prostředky k jejich tvorbě a dále obrazy, které opravuje. Konkrétně k nim uvedl, že po uvážení se rozhodl, že dobrovolně vydá věci, které přivezl z ██████████, jedná se o olejomalby. Přivezl je jako součást objednávky od pana K██████████, měl je připravit a zarámovat. Jedná se o obrazy, které jsou vytvořeny ve stylu jistých autorů, z nich měl ty obrazy vytvořit – jedná se např. o Paul Becker Moderson, Ferdinand Hodler, Andre Derain, Vlaminck, Otto Muller. Dále vydal prostředky, které k tomuto účelu slouží, jedná se o různé olejové a temperové barvy od různých výrobců, terpentýn. K sušení obrazů využíval udírnou-sušírnu. Všechny výše jmenované obrazy se nacházeli v sušárně-udírně, k jejich vysušení je potřeba cca 100 hodin.
98. Obžalovaný se pak ve svých výpovědích postupně vyjádřil k jednotlivým zajištěným věcem. Ve výsledku ze dne 05. 01. 2011 k výše uvedeným obrazům uvedl ke stopě č. 62 – 71, že to jsou obrazy, které malovala I██████████ S██████████, začala je malovat na jaře až v létě roku 2010, pomáhal jí zařizovat ten byt v ██████████, aby to tam měla obyvatelné, obrazy byly určeny pro jeho potřebu, obrazy jsou signované jeho osobou. Napadlo ho, že si tím vyzdobí chalupu a aby nemusel vyvěšovat obrazy, které jsou ve sbírce, a nemusel mít strach o jejich zcizení. K dalšímu prodeji určeny nebyly. K obrazům popsáním pod čísly 21-23 ve svém výsledku ze dne 04. 02. 2011 (jedná se o obrazy vydané obžalovaným S██████████) uvedl, že obraz neznámého autora (není uveden), abstraktní motiv, rozměry rámu 79,5cm x 60,3 cm, úhl 99,5cm, rozměry plátna 66cm x 47 cm, úhl 81cm (zajištěno jako stopa č. 3) pochází od I██████████ S██████████, malovala ho, předán za stejným účelem S██████████ jako u obrazu č. 2. Bylo dohodnuto, že až S██████████ odprezentuje všech deset obrazů zájemci, tak se teprve budou domlouvat o ceně. Myslí, že by se mělo jednat o autorku Popova, popis by měl být vzadu na obraze. K dalšímu obrazu autora „Rodčenka“, motiv dvou postav, malováno na překližku, rozměr rámu 45,5cm x 78,5cm, úhl. 90,5cm, rozměry plátna 40cm x 73cm, úhl 83,5cm (zajištěno jako stopa č. 4) uvedl, že je to obraz, který byl zhotoven I██████████ S██████████, myslí, že to bylo v březnu či únoru 2010. Byl původně namalován pro něj, ovšem S██████████ naléhal na deset kusů obrazů, osm mu nestačilo, naléhal na něj, aby mu k tomu dal i tento obraz, neboť jeho zájemce chtěl deset kusů. Obžalovaný mu samozřejmě řekl, že obraz

malovala I. S., dále mu řekl, že se jedná o novodobou práci, pan S. tedy věděl, že to není originál. Obraz není nikde signovaný. Tento obraz měl připomínat autora Rodčenska, takhle malovalo několik autorů v té době. Barvy jí v tomto případě dodávat nemusel, někdy jí je vozil, k těmto obrazům ale nikoli. Zda od něj I. dostala předlohy, to neví, řekl jí, aby namalovala styl 30. let, ruská avantgarda, zde nemusel uvádět žádnou bližší specifikaci. Zadáni k těmto obrazům mohlo vzniknout již v roce 2009, koncem toho roku tedy, kdy její přítel nepracoval a měl nouzi o práci a obžalovaný neměl žádnou opravu, resp. zakázku pro ni, takže pokud měla čas, mohla vytvořit něco podobného, takže nemůže přesně říct, kdy jí to zadal a kdy bylo dílo kompletně vyhotovené. Říkal jí, že se mu tyto kompozice líbí, takže jí neříkal, že to dílo může být nabízeno někomu jinému a ani nečekal, že bude také nabídnuto. Tyto obrazy uschly samovolně. Obžalovaný tyto obrazy rámoval. Rámy si upravuje a to tím způsobem, že opracuje starý rám a ten pak použije. Dále se obžalovaný vyjádřil k obrazům, které byly natočeny v kufru vozidla K. K., které před kontrolou Policie ČR odjíždělo z místa jeho bydliště v obci . Jedná se o obrazy, které poznává, tedy ty, co viděl na videu a jsou mu předkládány i jako fotokopie. Jsou to obrazy, které zčásti předal panu K. a zčásti se jedná o obrazy, které měl u mne uskladněné. Myslí, že tam jsou obrazy, které malovala také I. S. Některé obrazy měl uskladněné K. K., které přivezl koncem listopadu roku 2009. Žádal jej, aby s ním jel nakoupit obrazy, odmítl to ze zdravotních důvodů, domluvil se s ním, že poveze větší množství obrazů, že si je koupí sám a zda by mu je obžalovaný uskladnil, dále opravil a vyčistil s tím, že on by si je postupně odvážel. K. mu asi dva roky tvrdil, že má přítele v Hamburku, který zajišťuje oslavy různých společenských akcí a výročí, a k tomuto účelu potřebuje i dekorativní předměty, k čemuž patří i obrazy, takto vznikla v roce 2009 ta jejich dohoda, že už nebyly žádné jiné obrazy k nakoupení, které on by potřeboval, tak že obžalovaný nechá něco namalovat u I. S., avšak s tím, že ty obrazy budou ze zadu polepeny štítkem, kde na každý ze zadu napsal v německém jazyce „nur fuer Dekoration“ – „jen k dekoraci“ a opatřil to razítkem „kopie“. Při focení obrazů při domovní prohlídce ve stodole v muselo dojít k tomu, že policie našla minimálně jeden, dva, tři obrazy takto vytvořené a označené pro pana K. V zásuvce psacího stolu ve stodole se musely jistě najít předepsané štítky i razítko, které k tomu používal. Proto ta cena 200-500 Euro za kus, což byla odměna za S. (po odečtení nákladů – barev, pláten atd.), a ne 2000,-Euro. Žádné speciální pigmenty ani barvy jsme nepoužíval, všechny barvy, které I. používala, jsou běžně dostupné. Přes všechno řečené však obžalovaný dále uvedl, že k obrazu č. 1-Bonnard – Notre Dame - a k obrazu č. 2 autor Pechstein-Rybářský domek –, dále k obrazu č. 3 Chagall-Hoslista a k obrazu č. 4 autor Schmidt – Rottluff – Haus – dále k obrazu č. 5 autor Heckel-Haus a č. obrazu 6 Kirchner – Haus se zatím nebude vyjadřovat. Dále k obrazu č. 7 autor Becker Moderson – Zátíší uvedl, že toto je obraz, který kompletně zhotovil on, nechal namalovat I. S., bylo to na žádost pana K., vyplývá to i z odposlechu, kde jasně někdy hovoří o autorech, které chtěl zhotovit. Signaturu na tomto obraze vytvořil obžalovaný. Je to obraz, na kterém by se na zadní straně měl nacházet štítek a razítko. Doposud za tento obraz žádnou částku neobdržel, tento obrázek malého formátu měl stát 200-250 Euro, záleželo na dohodě, nic ale nedostal. K. věděl, že obraz maluje I. S., sám navrhl tuto tvorbu, požadoval tento obraz pro své kamarády, kteří si chtěli vyzdobit své domy, on sám takto hovořil. Často hovořil o svém příteli v Hamburku, který zapůjčuje obrazy jako dekoraci k oslavám. I. S. obraz tedy namalovala, on obraz zarámoval, signoval a pak opatřil tím razítkem, to vše před odběrem pana K. Stejně se vyjádřil i k obrazu č. 8 autor Becker Moderson – Děti. Dále k obrazu č. 9 – autor Kirchner – Domy na Fehrman uvedl, že si myslí, že je to obraz, který si k němu K. přivezl v tom roce 2009, víc nemůže říct., rozhodující by bylo vidět zadní stranu, zda je tam razítko a štítek“. Dále k obrazu číslo 10 (nejedná se o autora Jawlenski, ale je zde signatura CA – neví už, o jaké označení se mělo jednat, takto si to pan K. přál) uvedl totéž jako k č. 7, stejně tak k obrazu pod číslem 11 - Jawlensky-Španělka.

99. Obžalovaná S [redacted] se ve výslechu ze dne 11. 10. 2010 vyjádřila ke stopám zajištěným na adrese [redacted] v [redacted], když uvedla, že některé z nedokončených obrazů malovala pro P [redacted] K [redacted], že některý z obrazů měl být pro nějakou restauraci, že u jednoho obrázku jí bylo např. řečeno panem K [redacted], aby namalovala Benátky a k tomu od něj dostala i předlohu. Dále že si vytvářela fiktivní faktury, na kterých účtovala P [redacted] K [redacted] za skutečně provedenou práci, o těchto dokladech P [redacted] K [redacted] ale nevěděl. Dále se v tomto výslechu ze dne 11. 10. 2010 vyjádřila ke stopám zajištěným na adrese [redacted], [redacted] ulice, když uvedla, že některé z barev jí přivezl P [redacted] K [redacted], že některé z předloh přivezl pan K [redacted], že dostala instrukce od pana K [redacted] k malování konkrétních obrazů, peníze že od něj dostávala za více zakázek najednou, a to přibližně 1000,-Kč za jeden obraz v hotovosti. Dále ve výslechu ze dne 27. 09. 2010 vypověděla, že pro K [redacted] malovala různé motivy, někdy podle různých předloh. Např. malovala zátiší, zvířata atd. Také pro něho malovala takové ty madony a náboženské výjevy. Všechny zakázky si už nevybavuje. Někdy jí pan K [redacted] dal nějakou předlohu, které měly různé formy, buď vystřižené z knížek, nebo např. vytištěné z internetu. Ona měla za úkol na ten obraz udělat určitou variaci. Např. to mohl být obraz, kde byl vyobrazený sedlák na poli s koněm, ona místo koně měla např. namalovat krávu a dodržet např. roční období, nebo např. místo tzv. teplých barev (žlutá, červená) měla udělat jinou barevnou škálu. To jsou věci, které už dělali ve škole. Není schopna uvést přesnou dobu práce na jednotlivých obrazech, jelikož např. zpracovávala více děl najednou. Část barev a pláten si kupovala sama, část měla od pana K [redacted]. Nejčastěji kupovala české barvy, u pláten to neví, těm moc nerozumí, je jich samozřejmě více druhů. Používala akvarely, tempéry, olejové barvy, akryly, i pigmenty, které se natírají na plátno jako podklad, je to nazýváno tzv. šeps. Někdy jí pan K [redacted] dal peníze na nákup barev, někdy jí barvy přivezl, protože si je nemohla zrovna obstarat. Také jí vozil i plátna. Na malování pro pana K [redacted] používala barvy, které měla doma, ale i ty které jí pan K [redacted] přines, brala je různě. Nijak jsem je nerozlišovala, měla je smíchané např. v jedné bedně. Ohledně pláten uvedla, že jí pan K [redacted] přines plátno, nebo jí řekl, který typ mám koupit. Pan K [redacted] si od ní bral jak kresby, i malby i grafiky. Ta práce pro pana K [redacted] byla nárazová, za celou dobu na základě jeho objednávek mohla pro něho vytvořit cca 30 kreseb a do stovky obrazů. Jednou byla za panem K [redacted] někde za [redacted]. Byla to nějaká vesnice. Byl to nějaký rodinný dům. Pan K [redacted] měl něco se zády, proto za ní nemohl přijet. Byla pouze v jednom pokoji, kde se pan K [redacted] právě nacházel. V jiných místnostech nebyla. Z toho, co jí pan K [redacted] říkal pochopila, že vystudoval Akademii výtvarných umění. Z jeho řeči dále pochopila, že před revolucí žil někde v cizině, ale kde. On sám jí nikdy nic o svém zdroji obživy nic nesdělil. On sám jí nikdy neříkal, že by vlastnil nějakou sbírku obrazů. Už neví, jestli jí to pan K [redacted] říkal, nebo si to sama vydedukovala, že ty obrazy, které pro něho maluje, jdou do zahraničí do nějakých restaurací. Ví, že tady v ČR se obrazy moc neprodávají. Za poslední rok od pana K [redacted] dostávala průměrně cca 15.000,- Kč měsíčně, nebylo to ale každý měsíc stejné. Předem nebyla cena stanovena, záleželo to čistě na panu K [redacted], kolik prací se mu líbilo a kolik z toho odebral. Letošní rok panu K [redacted] mohla předat měsíčně v průměru tak 5 prací, v tom jsou zahrnuty kresby i malby. Obžalovaná se pak dále vyjádřila k obrazům, které byly vyfotografovány v rámci policejní hraniční kontroly dne 31. 3. 2011 u osoby K [redacted] K [redacted]. K tomu uvedla, že 5 ks obrazů s motivem obydlí – v minulosti, koncem roku 2009, 2 obrazy s motivem domečků malovala, maluje na plátno, ale i na kartón, už neví, na jaký podklad tyto motivy malovala, není schopná uvést, jestli některý z těchto obrazů malovala, bylo to na základě požadavku pana K [redacted], který jí přinesl nějakou knihu s německým malířským stylem „fávismus“, podstatou toho stylu jsou barvy, co nejvíce barev, jakékoliv barvy na jakékoliv předměty, dle pocitů, požadavek měl pan K [redacted], aby tam byly domky, vesnická stavení v krajině, tyto obrazy mu předala někdy v zimních měsících. Nevím, jestli vytvořila tyto obrazy. K obrazu s motivem 3 dětí – to dělala někdy v zimě, buď letos, nebo ke konci roku 2009, opět na základě požadavku p. K [redacted]. Nevím, jestli vytvořila tento obraz. K obrazu s motivem květin, ženy – nevím, kdy přesně to dělala, někdy v roce 2009, nebo přelom s letošním rokem, zase na základě požadavku p. K [redacted]. Neví, jestli vytvořila tento obraz. Souhrnně k tomu uvedla, že podobné motivy v

minulosti malovala, ale není schopna uvést, jestli předložené obrazy malovala. Vždy tyto motivy vytvářela na základě požadavku pana K██████, nikdy jí nebyla řečena jména žádných světoznámých autorů. Domnívá se, že podobné motivy dělala v rozmezí let 2007-2009. Ten rok 2007, přibližně, byl mezníkem, kdy po ní pan K██████ chtěl složitější práce, tedy obrazy. Na těch fotkách obrazů jsou vidět i nějaké signatury, tak těmito jsem žádné ze svých obrazů nikdy neopatřila. Kterýkoli z mých obrazů mohl být další osobou měněn, tzn., mohlo být do něho cokoli přidáno ale i odmazáno či změněno. Ona se hlavně soustředila na svoji hlavní práci, tedy grafiku, ostatní věci brala čistě mechanicky. Nepovažuje se za malíře, ale za grafika. Dále se obžalovaná vyjádřila k obrazům, zajištěným při domovní prohlídce u obžalovaného K██████. K obrazu pod pořadovým číslem 62 - obraz s motivem aktu ženy uvedla, že tento obraz vytvořila ona, když už bylo teplo, myslí, že to muselo být už v ████████, bylo to podle nějaké knížky, kterou jí přinesl pan K██████, který si práci u mě zadal, on chtěl nahou ženu ve stylu 20. až 30 let minulého století. Chtěl, aby to bylo podle stylu německých autorů, víc jí k tomu neřekl. Myslí, že se jedná o olej na plátně. Za tento obraz dostala od pana K██████ zaplacenou společně s dalšími obrazy. Obecně jí pan K██████ říkal různé instrukce, např. aby malba měla jemnější tvary nebo aby tam dala více nějaké barvy, nebo např. aby tam byly vyobrazeny dvě figury, nebo aby byl obraz situován na výšku, nebo aby obraz byl veselý. K obrazu pod pořadovým číslem 63 - obraz s motivem plachetnic uvedla, že tento obraz vytvořila ona, jeho malba jí moc nebavila, neměla pořádný nápad, pracovala na něm dlouho, práci jí zadal pan K██████, rozhodně obraz nesignovala, myslí, že od něho žádnou předlohu neobdržela. Zadáni od něho bylo – řeka a loď. Plátno jí přinesl pan K██████, s těmi barvami neví. Obraz musela tvořit ve stejném období, jako ten první s motivem ženy. K obrazu pod pořadovým číslem 64 - obraz s motivem parníku, signovaný Vlaminck uvedla, že takový obraz vytvořila, práci jí zadal pan K██████, rozhodně obraz nesignovala. Také od pana K██████ dostala několik listů s různými obrázky, reprodukcemi. Bylo to asi pět vystřižených obrázků, reprodukcí od různých autorů, neví od kterých, a on jí k tomu dal instrukce k tomu, co má na obrazu být a do stylu jedné z těch reprodukcí. Na druhou stranu si kompozici mohla udělat podle svého. Plátno jí přinesl pan K██████, s těmi barvami neví. Obraz musela tvořit ve stejném období, jako ten první s motivem ženy. K obrazu pod pořadovým číslem 65 - obraz s motivem ženy trhající květiny, signovaný CA 11 uvedla, že takový obraz vytvořila, práci jí zadal pan K██████, rozhodně obraz nesignovala. Od pana K██████ jako podklad dostala jeden nebo dva vystřižené obrázky žen v zahradě, jak něco okopávají. Má pocit, že měla malovat podle reprodukce nějakého Itala. Jí vytvořený obraz měl zapadat do počátku 20. století, moc se jí nepovedl. Myslí, že ho maloval na lepenku. Obraz musela tvořit ve stejném období, jako ten první s motivem ženy. K obrazu pod pořadovým číslem 66 - obraz s motivem aktu sedící ženy, signovaný E. L. Kirchner uvedla, že takový obraz vytvořila, platí o něm to samé jako v případě toho prvního obrazu s motivem ženy. Jen si myslí, že ho malovala na lepenku. K obrazu pod pořadovým číslem 67 - obraz s motivem aktů dvou žen sedících v trávě ženy, signovaný O.M. uvedla, že takový obraz vytvořila teď v létě, práci jí zadal pan K██████, rozhodně obraz nesignovala. Pan K██████ trval na dvou nahých ženách, což bylo pro složité, aby se mi tam dvě postavy vešly. Od pana K██████ jako podklad dostala nějakou monografickou knížku o nějakém německém autorovi, kniha nebyla v češtině, asi v němčině, byla malého formátu. V té knížce byly vyobrazeny převážně kresby i grafiky se sociálními motivy, např. žena a dítě. Také tam byly nějaké akty, jednalo se o ženy, jak se koupají v přírodě. Obraz musela tvořit ve stejném období, jako ten první s motivem ženy“ K obrazu pod pořadovým číslem 68 - obraz s motivem dítěte-dívky stojící v trsu květin, signovaný PMB uvedla, že takový obraz vytvořila, práci jí zadal pan K██████, rozhodně obraz nesignovala. Od pana K██████ jako podklad dostala nějaké obrázky s motivy dětí, vše v jednom stylu. Ten obraz je ve stylu malířky Paul Becke M., která malovala děti a zvířata, tvořila v první polovině 20. století. Někdy jí pan K██████ říkal období, do kterého by obraz měl zapadat, někdy mu to bylo jedno. Třeba někteří autoři žili dlouho a jejich styly se také měnily. Obraz musela tvořit ve stejném období, jako ten první s motivem ženy. K obrazu pod pořadovým číslem 69 - obraz s motivem cesty lemované stromy, signovaný P. Holder uvedla, že takový obraz vytvořila, práci jí zadal pan K██████, rozhodně obraz nesignovala. Pan

K [redacted] po ní chtěl alej, stromořadí, v dálce aby byly hory. Takových obrazů dělal dřív, takže neví, jestli a jaké podklady jí pan K [redacted] dal. Obraz musela tvořit ve stejném období, jako ten první s motivem ženy. K obrazu pod pořadovým číslem 70 - obraz s motivem cesty lemované stromy, v pozadí horský motiv uvedla totéž co k předchozímu obrazu. Konečně k obrazu pod pořadovým číslem 71 - obraz s motivem psíka mezi citrusovými plody, signovaný PMB uvedla, že takový obraz vytvořila, práci jí zadal pan K [redacted], rozhodně obraz nesignovala. Mělo to být napodobení stylu práce, konkrétně zátiší podle malířky Paul Becker. Na jejím obrazu, jehož fotografie jí byla předlohou, bylo zátiší se zeleninou, kytkami, citrusy a nějakým zvířetem. Možná to byly její dva obrazy. Měla udělat nějakou variaci podle jejího stylu. Obraz musela tvořit ve stejném období, jako ten první s motivem ženy.

100. K návrhu obžalovaného K [redacted] byli vyslechnuti v hlavním líčení svědci D [redacted] a V [redacted]. Jejich výslech však nepřinesl nic podstatného. Svědek D [redacted] vypověděl, že pro obžalovaného tiskl nějaké štítky, ovšem neví, co na nich bylo uvedeno. Pouze uvedl, že je viděl na nějakých obrazech, o kterých se domníval, že to jsou reprodukce. Neviděl je tam ale umístit. Svědek V [redacted] pak vypovídal pouze o tom, že pro obžalovaného v roce 2010 zhotovoval udírnu. Uvedl, že se jim nedařilo nastavit teplotu. K tomu je třeba uvést, že obžalovaný společně s obžalovanou S [redacted] měli páchat trestnou činnost až do září 2010.
101. Z výše uvedených důkazů lze tedy učinit jednoznačný závěr, že obžalovaný S [redacted] vytvářela díla, napodobující styl různých umělců. Činila tak na pokyny obžalovaného K [redacted]. Ten pak nechával jednotlivá díla vytvářet na konkrétní objednávky K [redacted] K [redacted]. To je patrné především z výše uvedených odposlechů a sledování osob a věcí. K [redacted] zadával K [redacted] požadavky, které on následně tlumočil S [redacted]. Při osobních návštěvách jí také podrobně instruoval, jak mají být díla vyhotovena, aby se co nejvíce podobala stylu konkrétního autora. Za tím účelem jí také vybavoval potřebnými pomůckami. Sám pak obrazy dotvářel tím, že je sušil v sušárně ve svém bydlíšti, aby jim tak dodal vzhled starého díla. K [redacted] a K [redacted] používali v telefonických hovorech zjevně konspirativní označení pro obrazy, když o nich mluvili jako o knihách. Soud neuvěřil obhajobě obžalovaného K [redacted], že K [redacted] skutečně obstarával monografie umělců. Z několika hovorů totiž přímo vyplývá, že se jedná pouze o zastírání obchodu s obrazy. Konkrétně je třeba zmínit obsahy hovorů z 25. 3. 2010 v 19:07 hodin (K [redacted] hovoří o knihách, kdežto K [redacted] přímo o obrazech), ze dne 11. 4. 2010 v 17:41 hodin (K [redacted] hovoří o knihách od švýcarských autorů s architekturou, domy, přičemž opakovaně bylo odposlechnuto, že instruuje S [redacted] k namalování obrazů s domy, domečky), ze dne 23. 8. 2010 (hovoří o originálu, který byl hodně žlutý). Obžalovaný K [redacted] na jedné straně nepopírá, že pro K [redacted] nechával tvořit obrazy, na druhé straně v jejich rozhovorech v podstatě o obrazech není řeč. Kdyby soud přistoupil na obhajobu obžalovaného K [redacted], musel by konstatovat, že dlouhé měsíce obžalovaní obchodovali pouze s knihami. Provedené důkazy ovšem prokazují něco zcela jiného. Lze tedy uzavřít, že obžalovaný K [redacted] a K [redacted] měli jistě důvod k tomu, aby svou činnost zastírali konspiračními výrazy. Ten důvod byl zřejmý. Oba si byli nepochybně vědomi, že páchají trestnou činností, tedy že na trh uvádějí napodobeniny děl světových autorů. O tom svědčí například i okolnosti kontroly K [redacted] na Železné Rudě dne 31. 3. 2010. Tyto obrazy nepochybně pocházeli od K [redacted], přesto K [redacted] uvedl jejich původ jiný. Ihned po této kontrole informoval K [redacted] a probírali spolu okolnosti kontroly. K [redacted] se zajímal, o co se policie zajímala a co kontrolovala. K [redacted] projevil obavu z výsledku kontroly. Soud nenachází vysvětlení takového chování obžalovaných za situace, kdy by jejich činnost byla legální. Pokud by obrazy byly skutečně označeny jako kopie určené pro dekoraci, nebyl by žádný důvod policii sdělovat jiný původ (bleší trh) a řešit tuto situaci s K [redacted]. Kdyby pak obrazy skutečně K [redacted] nakoupil na bleším trhu, neměl by žádný důvod toto obratem sdělovat K [redacted], neboť toho by se to vůbec netýkalo. V neposlední řadě je třeba přihlídnout k důkazům, poskytnutým policejními orgány Spolkové republiky Německo, kdy K [redacted] prodal či nabízel k prodeji obrazy, prokazatelně pocházející od

K [REDACTED], a to za ceny v řádech desítek tisíc euro, tedy nepochybně za ceny, za které by se prodávala originální díla.

102. Pro úplnost je třeba uvést, že soud se pokusil o výslech svědka K [REDACTED]. Nejprve formou dožádání orgánům SRN prostřednictvím státní zástupkyně. Na to ovšem nebylo nijak zareagováno v přiměřené době. Poté se tedy soud pokusil svědka předvolat přímo. ten předvolání převzal, nicméně se k hlavnímu líčení nedostavil. Soud nemá jiné zákonné prostředky, jak občana cizího státu vyslechnout. Nicméně je třeba zdůraznit, že výše uvedené důkazy postačují pro uznání viny obžalovaných.
103. **Zásadním důkazem, společným pro všechny skutky**, uvedené ve výroku rozsudku, jsou znalecké posudky, které se týkají všech zajištěných obrazů. Národní galerie v Praze podala znalecké posudky z oboru výtvarné umění volné. Tyto posudky sestávají jednak z části umělecké, kdy je subjektivně hodnoceno samotné pojetí díla a srovnáváno s díly a stylem konkrétního umělce, jednak z části restaurátorské, kdy je obraz podroben technickému zkoumání. Lze obecně konstatovat, že všechny zkoumané obrazy byly znalci shledány jako falzifikáty. Znalci se pak k posudkům obsáhle vyjádřili také v hlavním líčení a podle názoru soudu tyto závěry beze zbytku obhájili.
104. Znalce G [REDACTED] uvedla, že zpracovává technickou záležitost obrazů a pak to předává historikům, je to standardní postup. Už to předává kolegyním se svým závěrem, že se z jejího pohledu pravděpodobně jedná o falzum. Protože se orientuje v historické technice malby a zná všechny triky, které používají padělatelé, takže už to předává s tím, že o tom pochybuje. Její metody jsou objektivní, jsou technického rázu, analyzuje materiál a z toho vyvozuje objektivní závěry. Pokud by měla vysvětlit pojem pojivo, tak Chagall používal pojiva klasická, tzn. olej, temperu, kvaš. Pojivo je médium barvy, do toho se zamíchá pigment, aby se s tím dalo malovat. Zde v tomto případě máme např. šestkrát pojivo nitrolak, tzn. to je něco, co by dobrý malíř nemohl nikdy použít, ale zase, má to jednu výhodu, když na to někdo, kdo to nezná, dělá zkoušku rozpustnosti, tak to velmi dobře drží. Pak jsou např. pojiva akrylátová, tj. podobná záležitost. Pak se v této kauze ještě vyskytlo tepelné zahřívání malby, tzn. že když se ta malba vystaví určité teplotě, tak ztverdne. K dotazu, jaký by byl rozdíl u originální malby z toho příslušného období, zda se jedná o klasický olej, znalce uvedla, že to může změřit, protože se jedná o určitou kompozici rozpouštědel a naměří si podle vteřin, jak dlouho se to rozpouští. K dotazu, zda hrají roli i určité látky, komponenty, které v té příslušné době, kdy malíř tvořil, ještě neexistovaly, uvedla, že to je zase záležitost pigmentů. Tzn. některé pigmenty se tradují od třicátých, čtyřicátých let, speciálně titanová běloba, která je dvojího druhu a pakliže se najde ta titanová běloba, která je datovaná od čtyřicátých let, tak je jasné, že to nemůže být originál. Dále jsou také modře a další a další pigmenty, které jsou novodobé. Tedy dá se zjistit podle pigmentů původ obrazů. A např. u malířů české moderny už je známá obvyklá paleta. Všechno mají zaneseno v archivu. V různých sbírkách po světě je určitě nějaký podíl falzifikátů těchto autorů, v každé galerii, depozitářích, se najde něco, co by mohlo budít podezření, ale to jsou třeba staré akvizice. I ve větších galeriích. Tzn. že i osoby odborně zdatné jsou schopny umístit do galerie falzum, pakliže není udělaný technologický průzkum, tak k tomuto omylu může klidně dojít, pokud je ten padělek kvalitní. Pokud by měla uvést, jak moc je náchylný laik, který by chtěl koupit obraz známého autora, na to, aby mu někdo prodal falzum, tak u nás je to 50 procent. Aby se tento laik nestal součástí obchodu s falzifikátem obrazu, musí si v prvé řadě udělat restaurátorský posudek, potom posudek historika umění a s největší pravděpodobností se nemůže splést. celé to zastřešuje Národní galerie. To je poslední instance, na kterou se čeští sběratelé a galeristé obracují. Znalecký úsudek by neovlivnilo, kdyby jeden z obrazů byl originální dílo, i s tím se již znalce setkala. Celou složku, týkající se pigmentů, dělal kriminalistický ústav. Ony vycházely z těchto výsledků a doplnily si je o ty pigmenty, o kterých mluvila. Ta pojiva byla v této kauze dominantní. Policie jim dovezla jeden obraz, který ještě nebyl zapečený, byl rozpracovaný a samozřejmě při

srovnání s tím dílem, které zapečené bylo, tak toto se okamžitě rozpouštělo, kdežto ten zapečený obraz odolával, takže tady to bylo naprosto evidentní. To zapečení znamená, že se ta olejomalba vystaví určité teplotě, nevím jaká je ta teplota, a ztvrdne. Je to známý trik padělatelů. Ono se to pak vůbec nerozpouští, nehne se to. A už to je varování, že tam něco neklape. Ten znalec, který dělá tu technologickou část, už samozřejmě pojme podezření, že s tou olejomalbou není něco v pořádku, že je takto odolná. Ten výsledek by tedy měl popsat v té analýze. V tom vyhodnocení to také zaznělo. Institut Wildenstein je renomovaná instituce, s dlouhou tradicí. Je to instituce, která vydává po mnoho let soupisy umělců. To, že pro větší pravděpodobnost potvrzení pravosti obrazů je nutné se obrátit na zahraniční instituce, znalkyně neřekli. Ta malířská úroveň těch děl, které posuzovaly, byla tak nízká, že na první pohled už to vzbuzovalo pochybnosti. Jsou některé ty materiálové a technické markanty, které mohou svědčit o nějakém období a pakliže se to okamžitě rozpouští, tak je to nové. Má určitou směs rozpouštědel, zkusí, jak se to pojivo chová a podle toho určí tu dobu, kdy by to mohlo vzniknout. U některých děl, které zkoumaly, lze určit dobu vzniku a u některých ne. Třeba když je tam ten nitrolak nebo je to přelakované nějakým polymerem, tak ví, že ty polymery se vyskytují od šedesátých let. Takže jsou schopni určit nejzazší datum Na desetiletí, např. zda to vzniklo v šedesátých nebo osmdesátých letech, to nelze určit, jen u těch nejmladších věcí. K dotazu, zda u těch zkoumaných obrazů, byl některý špatný na první pohled bez jakéhokoliv zkoumání materiálu a zkoušek, tedy jednoznačně padělek, uvedla, že byly podezřelé. Nebyl tam ten typický Chagallův podpis, způsob malby neodpovídal. Dalo se to poznat bez toho dalšího zkoumání, protože ten, kdo má zkušenosti a dobře vidí, tak může už jaksí vyslovit námitku. V tomto případě to tak viděly u mnoha těch děl.

105. Znalkyně U [redacted] pak uvedla, že závěr kolegyně o tom, že z jejího pohledu je obraz falzum, neovlivňuje její zkoumání a závěry jejího posudku. Znalci mají možnost obrazy, které jsou galerii předloženy, prohlédnout v depozitáři a vlastně ještě před tím, než s paní restaurátorkou o tom dále diskutují, tak ona hledá v literatuře, hledá prameny a srovnání. Závěry restaurátorky jsou pro ně samozřejmě důležité. Pokud se v posudcích objevují dva pojmy, a to že dílo nelze označit za dílo toho autora a pojem falzum, jedná se o totožné pojmy, o stejný závěr. Při zkoumání obrazů Chagalla se nesetkali s něčím, co už by viděli, je to rozvedené téma, protože je obecně známo, že některá ta témata mu byla velice blízká. Obecně je v dnešní době pravděpodobné, že od těchto autorů se dnes nalezne další dílo, protože zejména autoři jako je Modigliani a Chagall jsou autoři, kteří jsou vyhledáváni nejenom sběrateli, ale vzbuzují i velký zájem veřejnosti. Nelze říci, že by z globálního hlediska dílo těchto autorů bylo uceleně na světě, ale je to malá pravděpodobnost. Pokud bude mít někdo v České republice obraz a nechá si ho zhodnotit u znalce v České republice, tak nejde o to, jestli je to posouzení správné nebo ne, ale jde o to, že nestačí na zahraničního autora jen český posudek, ale měl by mít ještě i zahraniční posudek, protože oni mají mnohem více možností srovnávacího materiálu. Když hodnotily ty obrazy např. u Vlamincka, jeho malbu, tak ty obrazy, které jim byly představeny, prezentovaly to jeho období let 1905-1906, které bylo právě ještě ve znamení odporu, hledání fóbismu a tam právě ten jeho malířský přednes byl silně barevně podtržen a jeho malba byla značně pastózní, což samozřejmě tady u těch maleb zdaleka tak nebylo, ale hlavně prostě ten celkový přednes byl odlišný na těch předložených obrazech od těch jeho originálů.
106. Znalkyně N [redacted] uvedla, že důležitá je provenience obrazu, tedy jak se obraz dostal na trh. Ohledně motivů je obecně možné, že někteří autoři malovali některé motivy vícekrát nebo třeba i pokaždé trochu jinak. Je to podle toho, jak se cítí, někdo se vyvíjí, někdo ustrne, někdo to dílo ničí, někdo na něj navazuje. K dotazu, zda je možné, že některý autor namaluje stejný obraz třeba desetkrát a až ten desátý se mu bude líbit, uvedla, že ten malíř, který to maluje, ví, proč to dělá, že ho to téma zaujalo, a proto ho namaluje. Je to pro něho většinou dost emocionální, nepřístupují k tomu racionálně. Ten malíř může samozřejmě namalovat to stejné téma, ten stejný obraz několikrát, ale jinak ho třeba pojme. Nikdy není stejný. K dotazu, zda se někdy nestalo, když někteří autoři měli své školy, kde učili žáky, že nějaký žák namaloval tomu autorovi obraz, který

se mu líbil, a on ho signoval, uvedla, že to se dělo hodně v 19. století. K dotazu, zda je pro laika dostačující, pokud k tomu obrazu, který je nabídnut, bude přiložen posudek, který bude stanovovat cenu obrazu, např. obraz od Odilona Redona, je to dostačující postup, uvedla, takový obraz se tady ani nevyskytne. Pokud by se ale měla vyjádřit všeobecně k tomu postupu, tak je už vůbec podezřelé, že se vůbec takový obraz tady vyskytne. Tady byl spousta uzavřený trh, tzn. ty věci se sem dostávaly do třicátých let a chvilku po válce, pak se to uzavřelo, a pak se objevily až v druhé polovině devadesátých let a později a tam už je to právě podezřelé, že se tady takovéto věci objevily, protože takovéto věci podléhají různým povolením i z jiných států, protože jsou určitá vývozní povolení pro určitá díla.

107. Znalkyně Š██████ vypověděla, že titanová běloba se začala experimentálně využívat od roku 1920, ale ne pro malbu, byla prostě vyrobena. Dřív existovaly pouze přírodní minerální příměsi, třeba hlinka. Výroba začala v roce 1926 a 1927 ve Francii, to byl typ anatas a od roku 1945 běloba začala být na trhu. Tyto dvě formy jsme schopni rozlišit na základě hloubkové analýzy. Historicky byla tato nová běloba popsána na prvních dílech kolem roku 1927-1928. Existuje artispigments, ze kterého vychází znalci a odborná literatura, kde je i soupis obrazů, na kterých byla použita, jak anatasová tak rutilová. V Národní galerii je první obraz s anatasem snad z roku 1934, ale je to předmětem dalšího zkoumání. A rutilová je z r. 1945. Existence té titanové běloby byla popsána v literatuře v roce 1926 nebo 1927. Paní D██████ P██████ je jejich bývalá kolegyně, do roku 1997, nyní pracuje na volné noze. Pracovala standardně a obecně ona je důvěryhodný zdroj informací. Pouze u té titanové běloby by to nedokázala rozlišit, a to je důležité u některých věcí. Národní galerie má tu výhodu, že má laboratoř. U většiny děl, kde je alespoň trochu pochybnost, obrací se na laboratoř. Májí víc těch vzorků a právě ta titanová běloba prostě nemůže být na obrazech do roku 1926. K dotazu, kde čerpají ty vzorky, ten zkušební srovnávací materiál, uvedla, že jednak mají standardní pigmenty, pak mají odbornou literaturu, kde je popsán rok vzniku a výroby, mají databáze v laboratoři a archiv chemickotechnologické laboratoře, který funguje od roku 1966. V době, kdy prováděly zkoumání, neexistovala lepší expertiza na materiál než je ta chemická, Kriminální ústav má jedno z nejlepších vybavení. Pokud jde o znalce Ing. Š██████, ten měl vzdělání jaderný fyzik a zabýval se rentgenovou fluorescencí, alespoň ty analýzy, co od něj viděla, byly hloubkové analýzy na základě rentgenové fluorescence, která stanoví charakteristické prvky v daném materiálu a na základě těch prvků vyhodnocovali, jaké pigmenty tam mohou být. Což je zcela běžná metoda, ale záleží na velké zkušenosti člověka, který s tím daným předmětem pracuje, nemusí to být jen výtvarné dílo, aby věděl, který prvek k čemu přiřadit. Rentgenová fluorescenční metoda, kterou používá Ing. Š██████ a kterou používají i znalkyně, je dobrá legitimní metoda, ale je to první screeningová metoda a proto, aby hlouběji ty materiály popsaly, je nutné udělat daleko hlubší přírodovědný průzkum. Ty prvky řeknou velmi orientačně, jaké tam můžou být pigmenty, ale už nám nic neřeknou o vrstvení malby, o přípravných vrstvách, o podložkách, o přemalbách. To ta metoda není schopná říct. Takže jako první screening ano, ale nikoliv jako definitivní vyhodnocení techniky malby a materiálové podstaty. Kromě těchto analýz se používá analýza molekulová metodou Ramanovy spektroskopie nebo infračervené spektroskopie, kde zjistíme, jaká je struktura těch chemických prvků a tím pádem jsme schopni pojmenovat tu látku, ten pigment, který je tam obsažený. To se tady nedělalo, to dělal kriminální ústav. Nedělalo se to v laboratoři Národní galerie, tam se jen okrajově dělala infračervená spektroskopie ve spolupráci s Vysokou školou chemickotechnologickou a celý ten screening, jak ta elektronová mikroskopie, infračervená spektroskopie, se dělaly v Kriminálním ústavu, dělala se stratigrafie těch vrstev, odebíraly se tam vzorky, to jsme měly vše k dispozici a vycházely z toho.
108. Všechny znalkyně se shodly na tom, že doc. Š██████ není profesionál, jeho práci označili za naprostou katastrofu.

109. Na tyto posudky pak dále navazují posudky z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie a chemie, technické zkoumání dokladů a písemností, z oboru písmoznalectví – odvětví ruční písmo, z oboru strojírenství, odvětví technická diagnostika, Zpracované Kriminalistickým ústavem Praha. Tyto posudky nejsou v rozporu s posudky Národní galerie.
110. Obžalovaní se v mnoha případech hájili tím, že na obrazy měli znalecké posudky, konkrétně od znalců D [REDACTED] a Š [REDACTED]. K posudkům znalce Š [REDACTED] je třeba zdůraznit, že on sám v každém posudku uvádí, že předmětem expertízy není verifikace autorství či jeho vyvrácení. Výstupy z posudku mají sloužit jako podklad pro hodnocení kunsthistorikem. Je tedy jasné, že tyto posudky samy o sobě nemohly vést obžalované k přesvědčení, že disponují pravými obrazy. K posudkům znalce D [REDACTED] soud uvádí, že jeho oborem je ekonomika, tedy oceňování uměleckých děl. není tedy v jeho kompetenci se vyjadřovat k pravosti obrazu, verifikovat autorství. To ostatně znalec v postavení svědka připustil. Přesto některé jeho posudky (mezi nimi právě ty, které vypracovával pro obžalované), obsahují prohlášení, že autenticita díla je nepochybná. Pokud se soud podrobněji zabýval obsahem posudků, které znalec vydal, pak nutno konstatovat, že se jedná o velmi jednoduché dokumenty, které stanovují cenu díla, aniž by z nich bylo patrné, z jakých pramenů znalec vycházel, zda měl k dispozici jakýkoli komparační materiál a podobně. Pokud se vyjadřuje k tomu, že dílo je pravé, pak neuvádí žádné metody, na základě kterých k tomuto závěru dospěl. I zde je tedy zřejmé, že obžalovaní nemohli zakládat své přesvědčení o pravosti obrazů právě na těchto posudcích.
111. Lze tedy uzavřít, že soud nemá pochybnosti o znaleckých posudcích Národní galerie a Kriminalistického ústavu. Ty nemůžou zpochybnit ani posudky znalců D [REDACTED] a Š [REDACTED].

K právní kvalifikaci

112. Nejprve k obecným předpokladům spáchání trestného činu podvodu. Objektivní stránka trestného činu podvodu spočívá podle § 209 v tom, že pachatel jiného uvede v omyl, jeho omylu využije, nebo mu zamlčí podstatné skutečnosti, v důsledku čehož tato osoba provede majetkovou dispozici a tím vznikne škoda na cizím majetku a dojde k obohacení pachatele nebo jiné osoby. Podvodné jednání, tj. uvedené v omyl nebo využití omylu, popř. zamlčení podstatných skutečností, může směřovat nejen vůči poškozenému, ale i vůči jiné osobě. Omyl je rozpor mezi představou a skutečností. O omyl se jedná i tehdy, když podváděná osoba nemá o důležité okolnosti řádnou představu nebo se domnívá, že se nemá čeho obávat. Uvedením jiného v omyl rozumíme jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. Uvedení v omyl se může stát lstí, ale může jít i jen o pouhou nepravdivou informaci. Zamlčením podstatných skutečností rozumíme, že pachatel při svém podvodném jednání jakékoli skutečnosti, které jsou rozhodující nebo zásadní pro rozhodnutí poškozeného, popř. jiné podváděné osoby, tedy takové skutečnosti, které by vedly, pokud by byly druhé straně známy, k tomu, že k majetkové dispozice ze strany poškozeného, popř. jiné podváděné osoby, by nedošlo, anebo by sice došlo, ale za podstatně méně výhodnějších podmínek pro tu stranu, která tyto skutečnosti zamlčela nebo v jejíž prospěch byly zamlčeny. Důležité je zamlčení podstatných skutečností pachatelem, a proto zde není třeba prokazovat, že si je druhá strana mohla zjistit, resp. že pokud by jí byly uvedené podstatné skutečnosti známy, nejednala by tím způsobem, který v posuzovaném případě jednala. Mezi omylem u podváděné osoby, majetkovou dispozicí, kterou provede oklamáný, a na základě ní vzniklou škodu u poškozeného a obohacením pachatele, popř. jiné osoby, musí být příčinná souvislost, tedy vztah, který spojuje na straně jedné omyl podvedené osoby a na straně druhé obohacení pachatele či jiné osoby. Dále je podvod trestným činem, je-li způsobena škoda na cizím majetku nikoli nepatrná. Obohacením se rozumí neoprávněné rozmnožení majetku pachatele nebo někoho jiného, to již rozšířením jeho nebo ušetřením nákladů, které by jinak byly z majetku pachatele nebo někoho jiného vynaloženy. Obohacení se nemusí shodovat se škodou, která je způsobena poškozenému. Znak obohacení je naplnění i

obohacením blíže určené osoby anebo skupiny osoby. Pro toho, kdo se obohatí, musí být majetkové zvýhodnění neoprávněné. Jestliže pachatel trestným činem podvodu získá věc a takovou věc dále převede na jinou osobu, je třeba toto další jednání považovat za součást původního podvodného jednání, jímž došlo k obohacení pachatele. Způsobení škody velkého rozsahu se rozumí škoda ve výši nejméně 5.000.000,-Kč (§138 trestního zákoníku). Nedílnou součástí trestného činu je subjektivní stránka, která zahrnuje znaky, týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem této subjektivní stránky je zavinění. Naplnění znaku zavinění je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, která je v trestním právu konstruována jako odpovědnost subjektivní, tedy za zaviněné jednání. Zavinění je pak z pohledu právní teorie považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce, tedy jednání, následku a příčinné souvislosti mezi nimi, a k objektu. Zavinění v sobě obecně zahrnuje složku volní, která zahrnuje složku intelektuální, tedy vědění pachatele jednat určitým způsobem. Trestný čin podvodu je konstruován jako úmyslný. To znamená, že z hlediska znaků subjektivní stránky musí být splněny podmínky buď přímého úmyslu, jak vyžaduje § 15 písm. a) trestního zákoníku, nebo podmínky úmyslu nepřímého, jak vyžaduje § 15 písm. b) trestního zákoníku.

113. Ve světle výše uvedeného tedy soud konstatuje, že obžalovaní K██████████ pod body I.- IV a K██████████ pod body I, II a IV. nepochybně naplnili po subjektivní i objektivní stránce všechny zákonné znaky pokračující zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, když sebe a jiného obohatili tím, že uvedli někoho v omyl, a způsobili tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu a současně se dopustili jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že sebe a jiného obohatí tím, že uvedou někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, a kterého se dopustili v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo. Obžalovaní se hájili tím, že obrazy do své dispozice nabyli legální cestou, získali je od ruských vojáků a sami byli přesvědčeni, že se jedná o obrazy pravé. Pokud měli pochybnosti, sdělovali to osobám, kterým obrazy prodávali. Některé obrazy byly i vybaveny znaleckými posudky. Proto nemohli z nikoho uvést v omyl. Tuto obhajobu ovšem nelze akceptovat. Obžalovaní totiž uvedli nabyvatele obrazů v omyl především tím, že k nim poskytli nepravdivé informace o původu (tzv. provenienci). Již výše bylo dostatečně vysvětleno, že soud považuje za prokázané, že obrazy nemohly pocházet ze sbírky rodu S██████████ Von H██████████. Obžalovaní však vytvořili legendu, že to je právě tento rod, který sbírku obrazů vlastnil a k této legendě také vytvořili příslušné dokumenty. V rámci tohoto trestního řízení bylo několikrát akcentováno, že proveniencie obrazu je zásadní pro to, aby s ním mohlo být dále disponováno. To ostatně zdůraznili i znalkyně. V daném případě je zřejmé, že obžalovaní se snažili vyvolat dojem pravosti obrazů tím, že je zaštitili starým šlechtickým rodem. Taková proveniencie jistě zvyšovala pravděpodobnost úspěšného prodeje obrazů oproti provenienci v podobě sbírky, získané od ruských vojáků. Ze všech výše prezentovaných svědeckých výpovědí je zřejmé, že právě původ od rodiny S██████████ Von H██████████ byl jediný, který byl obžalovanými prezentován. Lze tedy uzavřít, že obžalovaní uvedli kupující v omyl v prvé řadě právě tím, že jim uvedli nepravdivé informace ohledně původu obrazů. Tyto nepravdivé informace pak podpořili dokumenty, které nebyly autentické. Pokud by prezentovali, že obrazy pocházejí od ruských vojáků, pak by tuto provenienci nebyli schopni doložit vůbec žádnými dokumenty a pravděpodobnost úspěšného prodeje by byla jistě mnohem nižší. V tomto směru lze také učinit závěr, že oba obžalovaní jednali v úmyslu přímém ve smyslu § 15 písm. a) trestního zákoníku když svým jednáním chtěli ohrozit zájem, chráněný trestním zákoníkem. Z dalších skutečností Pak lze dovodit, že obžalovaní si museli být vědomi, že obrazy pravděpodobně nejsou pravými díly konkrétních autorů. Už samotná cena, za kterou je prodávali, tento závěr odůvodňuje. Z výpovědi svědka K██████████ mimo jiné vyplynulo, že požadovali za obraz 100.000,- Kč a za kresbu 20.000,- Kč. Přitom součástí sbírky měli být autoři, jejichž díla by měla mnohonásobně vyšší hodnotu. Oba obžalovaní se během řízení prezentovali jako znalci výtvarného umění, takže lze

jen těžko dovodit, že by neměli vůbec představu o hodnotě takových děl v případě, že by se jednalo o originály. Ze skutků pod body XIII. a XIV. vyplývá, že obžalovaný K. byl schopen sám prodávat výtvarná díla do zahraničí. Lze tedy oprávněně pochybovat, že kdyby obžalovaní byli přesvědčeni o pravosti děl (či si jí byli zcela jisti), prodávali by je v podstatě za zlomek ceny a nepokusili se je zpeněžit za reálné ceny. Jedná se o jeden pokračující trestný čin ve smyslu § 116 trestního zákoníku, když jednotlivé dílčí útoky byly vedeny jednotným záměrem, naplnily skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. Z výše uvedeného popsání skutkového děje tak vyplývá, že celková suma peněz, za kterou obrazy prodali nebo se prodat pokusili, převyšuje částku 5 milionů korun. V bodě IV. nebyl trestný čin dokonán a zůstal toliko ve stádiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku.

114. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaných S., S., J. a K. pod body V.-XII., je třeba zdůraznit, že i zde se soud zabýval především subjektivní stránkou jednání obžalovaných. Ti se totiž hájili beze zbytku tím, že obrazy nakoupili, dále je prodávali nebo se je snažili prodat, avšak jednali vždy v dobré víře, že se jedná o originály. Argumentovali především tím, že k obrazům měli doloženou provenienci, měli částečně i znalecké posudky tuzemských znalců. Objektivně o jednání obžalovaných není pochyb a oni ani nepopírají, že by s obrazy nakládali způsobem, popsáním ve výroku rozsudku. V tomto směru nejsou jejich výpovědi ani v rozporu s výpověďmi svědků či dalšími důkazy. Soud tedy pečlivě zvažoval, zda tu jsou důkazy, které by umožnily dovodit závěr, že obžalovaní se dopustili zločinu podvodu alespoň v nepřímém úmyslu. tedy zda je prokázáno, že byli alespoň srozuměni s tím, že může nastat škodlivý následek, přepokládaný trestním zákoníkem, tedy že nabízením uvedených obrazů k prodeji jiného uvedou v omyl a tím obohatí sebe nebo jiného. Soud je přesvědčen, že takový stav prokázán byl. Z důkazního řízení totiž vyplynula řada skutečností, které opravňují k závěru, že obžalovaní od určitého okamžiku museli vědět, že o pravosti a původu obrazů existují vážné pochybnosti. Při hodnocení důkazů u bodu IV. byla konstatována emailová korespondence. Z předmětné e-mailové korespondence je také zřejmé, že s prodávajícím, tedy P. K., komunikoval M. S., který také předal zúčastněným na zamýšlené koupi zprávu o tom, že prodávající žádá zálohu, jinak nebude dále komunikovat. Dne 07. 05. 2007 V. Ř. P. S., M. S. a M. J. na e-mailovou adresu jeho manželky poslal zprávu, z které je patrné, že prodávající získal 1,000.000 Kč, aniž by „hnul brvou“. Dále ze zprávy vyplývá, že prodávající má v podstatě „množinu děl, která se skládá z prvků, o kterých se úzká skupina odborníků – část kupujících domnívá, že část z nich by mohla vykazovat atributy pravosti“. Dále ze zprávy je zřejmé, že investor změnil dohodnuté podmínky na základě názorů odborníků, kterým věří. Investor, který měl zajišťovat poskytnutí finančních prostředků, totiž vyslovil pochybnost o autentičnosti obrazu, který mu byl poskytnut a žádal předložení jiného díla, jež by nevzbuzovalo takové pochybnosti. Z předmětné zprávy také plyne, že obchod je zapotřebí dodělat, protože se „kolegům musí urychlit proces návratu investice z prvního samostatně realizovaného obchodu s prodávajícím“. Jinými slovy, všichni obžalovaní se již v této době, tedy na jaře 2007 dozvěděli, že v zahraničí vzbudila díla pochybnosti o pravosti. Od tohoto okamžiku tedy nemohli nadále zůstat v přesvědčení, že se bez pochyby jedná o pravé obrazy. Zvláště za situace, kdy disponovali pouze stručnou proveniencí a znaleckými posudky tuzemských znalců (o jejich „kvalitě“ již soud hovořil výše). Přesto je z dalších skutků patrné, že pokračovali v nabízení obrazů z této sbírky. Ze stejného zdroje pocházel i obraz Loďka na říčce, signovaný Vlaminck. Ten vlastnil od roku 2005 – 2006 obžalovaný S.. Z jeho výpovědi vyplývá, že obraz byl postoupen Komisi v Paříži, zabývající se dílem Vlamincka, nebyl ale zařazen do katalogu pro nedostatečnou provenienci. Toho si byl obžalovaný S. vědom již na jaře 2007. Byl si tedy vědom toho, že ani nejpovolnější instituce pro dílo Vlamincka neoznačila jednoznačně obraz za autentický. Dále bylo prokázáno, že v září 2007 obdržel P. S. cestou I. J. dopis „NOLDE STIFTUNG SEEBÜLL“, podepsaný nadace dr. M. R., z něhož zjistil, že posuzovaný obraz nepochází

z ruky malíře Emila Noldeho, že je to falzifikát. V listopadu 2007 obdržel P. S. na jeho e-mailovou adresu přeposlanou zprávu P. I., z které zjistil, že „po návštěvě paní G. v Praze je situace taková, že paní G. má pochybnosti, že dva Kandinským se nezdají být originální malby od Kandinského. Nolde není ani v jednom, z obvyklých formátů Noldeho, proto je také pochybné, že je to originální obraz od Noldeho“. Přesto byli i tito autoři součástí nabídky svědku E. Z výpovědi svědka H. plyne, že si nechal na některé obrazy udělat posudky v zahraničí, které budily pochybnosti o pravosti obrazů a v tomto směru informoval obžalovaného J. Samotný obžalovaný S. věděl, že svědek J. měl mezi obrazy, které pocházeli z oné sbírky, dvě falza. Už samotná cena, za kterou měli obžalovaní díla nakupovat, je měla vést k předpokladu, že se nemusí jednat o originály. Obžalovaný S. zakoupil tři díla významných světových autorů za 500.000,- Kč, celá skupina kupujících, uvedená v bodu IV. rozsudku měla koupit soubor 400 děl za 15 milionů korun, tedy jedno dílo v průměru za 37.500,- Kč. Ne nepodstatnou skutečností je, že u skutků VI, VII a X obžalovaní ukončili své aktivity, směřující k prodeji obrazů ve chvíli, kdy po nich kupující požadovali podrobnější dokumentaci. Mezi jednotlivými osobami neexistovali kupní smlouvy, obrazy se předávali tzv. na čestné slovo. Stejným způsobem docházelo k platbám. To vše za situace, kdy se mělo jednat o díla mnohamilionové hodnoty. Nikdo z obžalovaných se nesnažil obrazy např. chránit před zneužitím, pojistit či uchovat v prostředí, které by obrazům takovéto kvality prospívalo. S obrazy je manipulováno velmi ledabyle, jsou běžně převážena jednou osobou v osobním vozidle a podobně. Ze všech těchto skutečností lze dovodit závěr, že obžalovaní po celou dobu páchání trestné činnosti museli být alespoň srozuměni s tím, že předmětné obrazy jsou padělky. I zde se jedná se o jeden pokračující trestný čin ve smyslu § 116 trestního zákoníku, když jednotlivé dílčí útoky byly vedeny jednotným záměrem, naplnily skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. Z výše uvedeného popsaného skutkového děje tak vyplývá, že celková suma peněz, za kterou obrazy prodali nebo se prodat pokusili, převyšuje částku 5 milionů korun. V bodě VI, VII, X, XI a XII. nebyl trestný čin dokonán a zůstal toliko ve stádiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku. K bodu XII. je v této souvislosti třeba zmínit, že šlo o předstíraný převod podle § 158c trestního řádu. Předstíraným převodem podle uvedeného zákonného ustanovení se rozumí předstírání koupě, prodeje nebo jiného způsobu převodu předmětu plnění. Z uvedené díkce vyplývá, že při předstíraném převodu nedochází k platnému uzavření kupní smlouvy, jedná se o zastřený právní úkon. Pokud tedy pachatel prodává nějaký předmět příslušníkovi policie při předstíraném převodu, jedná v tzv. skutkovém omylu pozitivním. Pokud není naplněn při předstíraném převodu znak „prodá“ v základní skutkové podstatě trestného činu, právě proto, že se jedná o zastřený právní úkon, nemůže dojít k dokonání uvedeného trestného činu. Pachatel v takovém případě neví, že jde o předstíraný převod a jedná tak v představě, že existují všechny skutkové okolnosti naplňující znaky dané skutkové podstaty trestného činu. V takové situaci ve vztahu k formálnímu znaku „prodal“ tak jednání pachatele dospělo pouze do stadia pokusu trestného činu (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 7 Tdo 896/2007).

115. Pod bodem XIII. naplnili obžalovaní K. a S. všechny zákonné znaky zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku. Oba obžalovaní tvořili výtvarná díla, napodobující styl světově známých malířů a tato díla upravovali tak, aby budila dojem, že se jedná o originální díla těchto autorů a ty pak cestou K. K. distribuovali zájemcům v různých zemích Evropy. Tím uváděli kupce těchto obrazů v omyl, který spočíval právě v představě, že kupují originální, dosud neobjevená díla. K. K. pak prodal či se pokusil prodat díla, jejichž hodnota nepochybně převyšovala částku 5 milionů korun.
116. Pod bodem XIV. pak obžalovaní naplnili všechny zákonné znaky zvlášť závažného zločinu padělání a napodobení díla výtvarného umění podle § 271 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, když napodobili výtvarný projev jiného autora v úmyslu, aby nové dílo bylo

považováno za původní dílo takového autora a dopustili se takového činu ve velkém rozsahu. Ustanovení § 271 o trestném činu padělání a napodobení díla výtvarného umění chrání především výtvarnou uměleckou tvůrčí činnost a požitky z ní plynoucí před paděláním a napodobováním originálních děl jiných autorů (v ostatních směrech jsou autorská práva autora původního díla chráněna ustanovením § 270). Nový trestní zákoník rozšířil ochranu autorů původních děl výtvarného umění o novou skutkovou podstatu od počátku roku 2010 padělání a napodobení díla výtvarného umění § 271, která přísněji postihuje případy, kdy se vytvářejí padělky významných děl, které mohou být později využity na místě díla původního a vydávány za originál. Malířské dílo je umělecké dílo vyjadřující tvůrčí myšlenku prostřednictvím jejího statického vizuálního zachycení přímo na dvojrozměrný podklad – plátno, dřevěnou desku, karton, papír, plech apod. bez použití technických optických prostředků. Mezi díla malířská se tak zařazují malby, kresby, črty, fresky aj. Napodobení výtvarného projevu jiného autora je na rozdíl od padělání již existujícího originálního díla jiného autora pouhé napodobení konkrétní výtvarné techniky, stylu, popř. i barevného či tvarového projevu a kompozice takového napodobovaného autora, a to včetně námětu a způsobu jeho zpracování, a dalších typických rysů tvorby charakteristických pro výtvarný rukopis napodobovaného autora, to vše za účelem, aby nové dílo bylo považováno za dosud neznámé či málo známé původní dílo napodobovaného autora. Součástí napodobení zpravidla bývá i podpis či jiné označení používané původním autorem. Jedná se o trestný čin úmyslný. Úmysl musí zahrnovat skutečnost, že jde o výtvarné autorské dílo. Ustanovení § 271 odst. 1 vyžaduje navíc ještě specifický úmysl, aby nové dílo bylo považováno za původní dílo jiného autora. Zda je trestný čin podle odstavce 1 spáchán ve velkém rozsahu, je třeba vždy posoudit na základě konkrétních okolností případu. Výkladové pravidlo uvedené v ustanovení § 138 odst. 1 pro stanovení výše škody zde nelze pro stanovení velkého rozsahu použít. Při posuzování, zda pachatel se dopustil činu ve velkém rozsahu, se především zvažuje rozsah porušení zákonem chráněného autorského práva ve vztahu k originálním dílům jednoho či více autorů výtvarného umění, kdy rozhodující bude počet a hodnota originálních padělaných děl nebo děl, u nichž byl napodoben výtvarný projev jiného autora v úmyslu, aby nové dílo bylo považováno za původní dílo takového autora apod. (hodnota takových padělaných a napodobovaných děl by měla s přihlédnutím k dalším okolnostem dosahovat alespoň okolo 5.000.000,-Kč). Důležité je též, zda šlo o soustavnou nebo déletrvající činnosti, přičemž v případě déletrvajících a opakovaných zásahů, což je u velkého rozsahu pravidlem, a proto bude třeba z tohoto hlediska hodnotit i počet takových případů a délku doby narušování konkrétních chráněných autorských práv k dílům výtvarného umění apod. Ve vztahu k této okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby postačí ve smyslu § 17 písm. b) nedbalost. V daném případě obžalovaní společně nepochybně napodobovali výtvarná díla světově známých malířů. Z výše analyzovaných důkazů nepochybně vyplývá, že to byla obžalovaná S██████████, která obrazy malovala. Obžalovaný K██████████ jí přitom udílel podrobné instrukce ohledně námětů, kompozice, barevného podání, užití jednotlivých barev a technik. Opakovaně jí také upozorňoval, že by měl obraz vypadat pokud možno stejně jako originální obrazy autora. V konkrétních případech jí také přímo tlumočil požadavky K██████████ K██████████. V neposlední řadě jí poskytoval prostředky k tvorbě. Sám pak obrazy dále upravoval a signoval. Obžalovaní se takového jednání dopustili v úmyslu přímém ve smyslu § 15 písm. a) trestního zákoníku. Při zvážení výše uvedených kritérií lze také uzavřít, že obžalovaná se takového jednání dopustili ve velkém rozsahu. Jejich činnost byla soustavná a obžalovaní obrazy takto tvořili mnoho měsíců (nejméně od počátku roku 2010 do září 2010). Napodobovali díla ne jednoho, ale mnoha světově známých autorů. Vytvořili tak nejméně 23 obrazů, přičemž část z nich K██████████ K██████████ prodal za částky v řádech statisíců euro.

K trestům

117. Při rozhodování o trestu vycházel soud ze všech skutečností, uvedených v § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku.

118. Všem obžalovaným polehčuje, že před spácháním trestné činnosti (ostatně i po ní) žili řádným životem. Obžalovaní S ■■■■■, S ■■■■■ a J ■■■■■ nemají žádné záznamy v rejstříku trestů. Obžalovaní K ■■■■■, K ■■■■■ a S ■■■■■ sice byli v minulosti pro různou trestnou činnost odsouzeni, všechna tato odsouzení jsou však zahlazena, proto se i na tyto obžalované hledí, jako by odsouzení nebyli. Právě konstatované soud hodnotí jako významnou polehčující okolnost. Další polehčující okolnosti však u žádného z obžalovaných neshledal. Všem obžalovaným naopak přitěžuje, že trestnou činnost páchali po dlouhou dobu, opakovanými dílčími útoky. obžalovaným K ■■■■■ a S ■■■■■ navíc přitěžuje, že spáchali více trestných činů. Významným kritériem, určujícím především druh trestu, je délka trestního řízení. Nelze přehlédnout, že trestná činnost byla páchána v letech 2005 – 2010. Od jejího dokonání tedy uplynulo devět let, během kterých se obžalovaní nedopustili další trestné činnosti ani jiného protiprávního jednání. Soud je tedy jednoznačně přesvědčen, že není namístě ukládat obžalovaným tresty odnětí svobody, byť jsou odsuzováni za závažnou trestnou činnost. takto uložené tresty by totiž aktuálně nesplnily hlavní účel trestu, kterým je rychlá a účinná náprava pachatele a současně ochrana společnosti před pachateli trestných činů. Soud se ztotožňuje s návrhem státní zástupkyně, že adekvátními a přiměřenými tresty u všech obžalovaných jsou tresty peněžitě. Při stanovení výměry těchto trestů soud vycházel na jedné straně z majetkového prospěchu, který obžalovaní trestnou činností fakticky získali, na straně druhé z jejich osobních a majetkových poměrů. Tak bylo na základě výše uvedených důkazů zjištěno, že obžalovaný K ■■■■■ prokazatelně získal z prodeje obrazů 5.000.000,- Kč, obžalovaný K ■■■■■, 7.000.000,- Kč, obžalovaný J ■■■■■ 2.050.000,- Kč, obžalovaný S ■■■■■ 50.000,- Kč, obžalovaný S ■■■■■ pak žádný majetkový prospěch nezískal. naproti tomu stojí zajištěné majetkové poměry obžalovaných, zjištěné dílem jejich výslechem, dílem finančním šetřením. K poměrům obžalovaného K ■■■■■ bylo zjištěno, že je bez zaměstnání, sám vypověděl, že jeho měsíční příjem je 1.000,- Euro. Není vlastníkem žádného významnějšího movitého ani nemovitého majetku. K poměrům obžalovaného K ■■■■■ bylo zjištěno, že je starobní důchodce, navíc pracující jako OSV4. Poslední údaj ke svému příjmu uvedl 6.300,- Kč měsíčně. Nebyl zjištěn žádný hodnotný movitý a nemovitý majetek. K poměrům obžalovaného S ■■■■■ bylo zjištěno, že pracuje jako rozhodce ad hoc, měsíční příjem činí 50.000 - 100.000,- Kč. Dále vlastní ■■■■ % akcií společnosti CNE Service a.s. a obrazy za cca 30 miliónů korun. Nevlastní žádnou nemovitost. K poměrům obžalovaného J ■■■■■ bylo zjištěno, že je ve starobním důchodu, jeho příjem je cca 8.000,- Kč měsíčně, nevlastní žádné hodnotnější movité věci ani nemovitosti. K poměrům obžalovaného S ■■■■■ bylo zjištěno, že je OSVČ, jeho měsíční příjem je 50.000,- Kč. V katastru nemovitostí bylo zjištěno, že je vlastníkem tří nemovitostí (zastavěných ploch). K poměrům obžalované S ■■■■■ pak bylo zjištěno, že je OSVČ, její měsíční příjem činí 10.000,- Kč. Vlastní nemovitost (byt). Z právě uvedeného je zřejmé, že obžalovaní K ■■■■■, K ■■■■■ a J ■■■■■ jsou víceméně nemajetní, ale z trestné činnosti získali nemalé finanční prostředky. Na druhé straně obžalovaní S ■■■■■ a S ■■■■■, kteří z trestné činnosti neprofitovali, mají dostatečné hmotné prostředky. Také obžalovaná S ■■■■■ vlastní hodnotnou nemovitou věc. Proto soud dospěl k závěru, že u všech obžalovaných je peněžitý trest je dobytý a jeho uložení nebrání ustanovení § 68 odst. 6 trestního zákoníku. S ohledem na to soud tedy vyměřil denní sazby peněžitěho trestu. Pokud jde o počet těchto denních sazeb, zohlednil soud míru, kterou se jednotliví obžalovaní podíleli na trestné činnosti, resp. kolik dílčích útoků trestné činnosti spáchali. Proto byl obžalovaným K ■■■■■, K ■■■■■, S ■■■■■ a J ■■■■■ uložen trest ve stejné výměře, zatímco obžalovaným S ■■■■■ a S ■■■■■ trest mírnější.
119. Všem obžalovaným také byly uloženy adekvátní náhradní tresty odnětí svobody pro případ, že peněžitě tresty nebudou ve stanovené lhůtě vykonány. Obžalovaným K ■■■■■ a S ■■■■■ byly tresty uloženy jako úhrnné, neboť spáchali více trestných činů.
120. Všem obžalovaným pak byly uloženy tresty propadnutí věci. Jednalo se o konkrétní obrazy, které u nich byly zajištěny a které byly k trestnému činu užity.

121. Pro úplnost je třeba uvést, že soud zamítl návrhy na doplnění dokazování. Jednalo se o výslech svědka K[REDAKOVANÉ]. K tomuto svědkovi soud již dříve zjistil, že se zdržuje trvale mimo území České republiky. ve věci Krajského soudu v Ostravě, sp.zn. 34 T 6/2010, kde byl v postavení obžalovaného, se ho vůbec nepodařilo předvolat. Soud však jeho výslech nepovažuje za nutný. Otázka, od koho byly získány předmětné obrazy a jak s nimi bylo dále nakládáno, byla dostatečně objasněna a není potřeba k tomu vyslýchat další osoby. Ze stejného důvodu nepovažuje soud za nezbytné vyslýchat svědky. P[REDAKOVANÉ], K[REDAKOVANÉ]. Soud dále nepovažoval za nutné provádět důkaz celým spisem Krajského soudu v Ostravě, sp.zn. 34 T 6/2010, když pro potřeby dokazování postačí pravomocný rozsudek. Dále soud zamítl návrhy na doplnění dokazování o originální listiny – smlouvy mezi K[REDAKOVANÉ] a K[REDAKOVANÉ] a čestného prohlášení V[REDAKOVANÉ] H[REDAKOVANÉ]. Tyto listiny měl soud k dispozici jen v kopiích, na druhé straně jejich autenticita byla množstvím důkazů, především svědeckých výpovědí prokázána. Soud dále zamítl návrh na doplnění dokazování revizním znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma. Jak už bylo konstatováno výše, soud nemá o žádném znaleckém posudku pochybnosti. Všechny byly dostatečně odůvodněny, písmoznalecký nevyjímaje. Revizní znalecký posudek je výjimečným opatřením za situace, kdy se vyskytnou závažné pochybnosti o jeho závěrech, případně o jedné odborné otázce existují dva odlišné posudky. Rozhodně tedy nelze zadávat revizní znalecké zkoumání pouze za situace, že závěry znalce nevyhovují jedné ze stran trestního řízení.
122. Poté, co se soud prostřednictvím státní zástupkyně snažil opatřit další důkazy formou dožádání ze Spolkové republiky Německo, a co bylo opětovně nařízeno hlavní líčení, namítli obžalovaní, že nastala situace, přepokládána § 219 odst. 3 trestního řádu a že je nutné opakovat od počátku dokazování. Je pravdou, že od odročení hlavního líčení za tímto účelem do pokračování v hlavním líčení uplynula doba téměř dvou let. Během této doby byly požadované důkazy pravidelně urgovány. Pokud jde o uplynutí delší doby od hlavního líčení, které bylo odročeno, zákon neposkytuje bližší konkretizaci pro posouzení, jaký časový limit lze považovat za delší dobu. Bude tedy záležet na konkrétních okolnostech každé projednávané věci, zejména na jejím rozsahu a složitosti, na množství a charakteru dosud provedených důkazů atd. Rozhodující zde bude stanovisko členů senátu, popřípadě stran, zda s přihlédnutím k zásadě bezprostřednosti (§ 2 odst. 12) považují výsledky dřívějšího jednání za dostatečné pro rozhodnutí ve věci, nebo zda je nutné – s ohledem na časový odstup nebo vývoj důkazní situace – opakovat důkazy již jednou před nimi provedené. Obžalovaní svou námitku neodůvodnili žádnými konkrétními skutečnostmi, pouze argumentovali uplynulou dobou. Soud však dospěl k tomu, že jak senát, tak všechny strany trestního řízení jsou schopny pokračovat v řízení, aniž by byla narušena kontinuita dokazování. V daném případě se jedná o málo vídanou a specifickou trestnou činnost a všichni zúčastnění se jí jistě věnovali s maximální pozorností. Nelze tedy například uvažovat o variantě, že by strany trestního řízení ztratily přehled o provedených důkazech a jejich obsahu. Jedná se o mimořádně rozsáhlou věc, kde byly provedeny desítky dílčích důkazů. Soud považuje námitku obžalovaných za zcela účelovou. Obžalovaní na jedné straně namítají průtahy v řízení, které trvá od roku 2010, na druhé straně svými požadavky na opakování dokazování by toto řízení nepochybně o dalších mnoho měsíců prodloužily. Je třeba tedy uzavřít, že konečné stanovisko je na senátu a ten dospěl k závěru, že podmínky, uvedené v § 219 odst. 3 trestního řádu nenastaly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze.

Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok

na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený má možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění obžalovaného z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň 19.03.2019

Mgr. Tomáš Bouček, v.r.
předseda senátu